

Kürt hareketine “ayar çekme” manevraları

Allayıp pulladığı “barış sürecini” kendi eliyle sabote eden AKP iktidarı, Kürt halkına karşı küstahça saldırganlığını sürdürmekle kalmıyor, aynı anda Kürt hareketini dizayn etme işine de soyunuyor. Şef Tayyip Erdoğan’la müritleri, Kürt hareketini hedef alan vaazlara son dönemde ağırlık vermeye başladılar. Kürt hareketini hedef alan saldırgan bir üslup kullanan dinci-gerici şefler, bu hareket içindeki farklı görüşleri istismar ederek Kürtleri birbirine düşürme taktiğine de sarılmış görünüyorlar.

» sayfa 4

ODTÜ’de ağaç talanı sonrası yol ilerlerken...

ODTÜ’de yıllardır süren yol meselesi artık daha kritik bir sürece girmiş bulunuyor. Dönem başlamadan önce ODTÜ’de başlayan direniş daha da büyüyerek devam ediyor. Direnişin korkusu ise sermaye devletini ve yol savunucularını daha da azgınlaştırıyor. Bir gün içerisinde okulda kimsenin olmamasını fırsat bilerek ağaçları kesmek bunun en net örneği iken, Gökçek’in ‘marjinaler olay çıkartıyor’ söylemi bu korkuyu kanıtlar niteliktedir. Bu süreçte, AKP şefleri de konum ve kimliklerini ortaya koymuş oldular. » sayfa 24

Devrimci sınıf kavgasını büyütelim!

Sermaye devletinin “ÜİS” adıyla kodladığı güncel saldırılar, önümüzdeki günlerde sosyal sorunları daha da derinleştirecek, emekçilerin öfkesini büyütecek, mücadele eğilimlerini güçlendirecek, sınıf merkezli eylem ve direnişlerin artmasına yol açacaktır.

Bir yandan işçi sınıfına ve emekçilere yönelik kapsamlı yıkım programlarının dayatıldığı, öte yandan Kürt sorunu başta olmak üzere demokrasi sorunu, emperyalist savaş, yerel seçimler, polis devleti uygulamaları gibi birbiri ile iç içe geçmiş politik gündemlerin giderek daha

belirgin bir şekilde toplumsal yaşamda öne çıktığı bir döneme giriyoruz.

Tablonun bütününe bakarak, bu gelişmelerin sınıf ve emekçi kitlelerin hoşnutsuzluğunu büyüteceğini, giderek politize edeceğini, dahası, kitleleri devrimci siyasal mücadeleye kazanmak için daha uygun koşullar yaratacağını

söylemek yanlış olmayacaktır. Zira tarihsel gelişim bu yöndedir.

Tüm bunlara Haziran Direnişi’nin yarattığı olumlu atmosferi ve sarsıcı etkiyi de eklemek gerekiyor. Yeni dönemin devrimci görevlerine bu bütünlük üzerinden bakmak ise kritik bir önem taşıyor. » devamı s.2’de...

Güncel gelişmeler ve devrimci görevler!

Bir taraftan iktisadi-sosyal sorunlar ile politik gündemlerin ilişkisini kurarak etkili bir düzen teşhiri yapmak, öte yandan sınıf ve emekçi kitleleri devrime kazanmak ve devrimin gücünü örgütlemek; günün en temel görevi budur.

Bir yandan işçi sınıfına ve emekçilere yönelik kapsamlı yıkım programlarının dayatıldığı, öte yandan Kürt sorunu başta olmak üzere demokrasi sorunu, emperyalist savaş, yerel seçimler, polis devleti uygulamaları gibi birbiri ile iç içe geçmiş politik gündemlerin giderek daha belirgin bir şekilde toplumsal yaşamda öne çıktığı bir döneme giriyoruz.

Tablonun bütününe bakarak, bu gelişmelerin sınıf ve emekçi kitlelerin hoşnutsuzluğunu büyüteceğini, giderek politize edeceğini, dahası, kitleleri devrimci siyasal mücadeleye kazanmak için daha uygun koşullar yaratacağını söylemek yanlış olmayacaktır. Zira tarihsel gelişim bu yöndedir.

Tüm bunlara Haziran Direnişi'nin yarattığı olumlu atmosferi ve sarsıcı etkiyi de eklemek gerekiyor. Yeni dönemin devrimci görevlerine bu bütünlük üzerinden bakmak ise kritik bir önem taşıyor.

On yıldır uygulanan saldırı programları kölelik koşullarını derinleştiriyor

Emekçilerin çalışma ve yaşam koşullarını doğrudan etkileyecek olan kıdem tazminatının fona devri, kiralık işçilik, özel istihdam büroları, taşeron köleliğinin yasallaşması gibi yeni bir takım düzenlemelerin AKP iktidarının masasında durduğu biliniyor. Dahası 2013 yılı çıkmadan bu düzenlemeler doğrultusunda ilk adımların atılması için AKP şefleri her fırsatı değerlendiriyor.

AKP iktidarının Ulusal İstihdam Stratejisi (UİS) üzerinden gündeme getirdiği bu saldırılar, öncekilerin bir devamı niteliğindedir. Sermaye düzeninin on yılları bulan neoliberal saldırılarının güncel halkalarıdır. "2001 krizinin ardından milyonlarca işçi ve emekçinin yıkıma sürüklenmesi pahasına dev şirketlere dönüşen bugünkü birinci ve ikinci 500 büyükler, Derviş'in ve Dervişgillerin yıkım politikaları üzerinden yükselmiştir. Kemal Derviş bunca yılın sadık uşaklığının deneyimleri üzerinden tüccar Erdoğan ve avanesine akıl vermektedir, 'azar azar değil saldırıları birden hayata geçirin!' Tüccar Erdoğan ve müritlerinin ise Derviş'ten aşığı kalır yanları bulunmuyor. Emperyalizme ve sermayeye uşaklıkta gelmiş geçmiş hiçbir hükümetin eline su dökemeyeceği AKP hükümetinin emekçilere yıkım politikalarını dayatması için kimsenin akıl vermesine de gerek bulunmuyor. Zira Derviş gibi, tüccar Erdoğan da aynı emperyalizmin tezgahından geçmiştir." (Sosyalizm için Kızıl Bayrak, Sayı: 2009/29, 31 Temmuz 2009)

AKP iktidarı aradan geçen yıllar içerisinde Kemal Derviş'ten devraldığı saldırı programını eksiksiz bir şekilde uyguladı. Kapitalist krizin çok yönlü faturasını döne döne işçi ve emekçilere ödeterek Türkiye'yi adeta sermaye için cennete, işçi ve emekçiler için tam bir cehenneme çevirdi. Bugünün Türkiye'sinde işçi sınıfının büyük bir kesimi açlık sınırının altında asgari ücrete çalıştırılıyor. İşsizlik oranı yaklaşık %15'e, işsiz sayısı da 5 milyon kişiye ulaşmış durumda. Çıkarılan

saldırı yasalarıyla sağlık, eğitim, ulaşım vb. en temel sosyal haklar sermaye için yağlı birer kâr kapısına çevrildi. İşçi sınıfının çalışma koşulları büyük oranda esnekleştirilerek güvencesizlik yaygınlaştırıldı. Kurlsız çalışma ve taşeronluk artık çalışma koşullarının kuralı haline getirildi vb... İşte on yıldır uygulanan neoliberal politikaların yarattığı Türkiye tablosunun en kaba özeti bu.

AKP'nin yıkım paketleri sosyal sorunları derinleştiriyor

Gelinen yerde ise, gündeme getirilen saldırı paketleri ile işçi sınıfına tam kölelik dayatılıyor. Geriye kalan kırıntı düzeydeki haklar da gaspedilmek isteniyor.

Fakat sermaye devletinin "Ulusal İstihdam Stratejisi" adıyla kodladığı güncel saldırıların önümüzdeki günlerde sosyal sorunları daha da derinleştireceği, emekçilerin öfkelerini büyüteceği, mücadele istek ve eğilimlerini güçlendireceği, sınıf merkezli eylem ve direnişlerin artmasına yol açacağı ise açıktır. Zira bugüne kadar örgütsüz ve dağınık olmasından kaynaklı bu saldırılara karşı güçlü bir yanıt

vermekten uzak olan işçi sınıfı, on yılların birikimi ve ağırlığı altında her geçen gün daha da ezilmektedir. Ancak bunun kendisi aynı zamanda büyük bir enerji birikimine yol açmaktadır. Koşulları oluştuğunda bu enerjinin büyük bir patlama ve sarsıcı etkiler yaratarak açığa çıkacağından kuşku duymamak gerekiyor.

İşte böyle süreçlere hazırlık, en başta işçi sınıfını esas alan sistematik bir devrimci faaliyet ve bu temelde mevziler yaratmak anlamına gelmektedir. İşçi sınıfını devrimci siyasal mücadeleye kazanma bakışıyla günün görevlerine yüklenmek demektir. Güncel siyasal gelişmeler ve işçi sınıfını hedef alan kapsamlı saldırı programları bu türden bir hazırlığın zeminlerini ayrıca güçlendirecektir.

Önümüzdeki günlerde, AKP iktidarının kırmızı kurdelelerle sunduğu yıkım paketlerinin iç yüzünü etkili bir şekilde teşhir etmek, bunu sınıfın bağrında mevzilenmenin olanaklarına çevirmek bakış açısıyla hayata geçirmek, büyük patlamalara hazırlık ve sınıfı devrime kazanmak bakımından büyük önem taşımaktadır. Zira bu çaba sınıfın bilinç ve örgütlenme düzeyinin yükseltilmesi ve emekçi kitlelerde biriken öfke ve mücadele isteğinin doğru bir kanala aktırılabilmesi için ayrıca önemlidir.

Siyasal gelişmeler ve işçi sınıfına politik gündemler üzerinden müdahalenin önemi

Siyasal gelişmeler bakımından hayli hareketli bir dönemden geçiyoruz. Dışarıda Suriye sorunu ve emperyalist saldırganlık, bölgesel bir boyut kazanan Kürt sorunu, içeride öne çıkan halk hareketi, AKP paketleri, seçimler vb. gündemler, kitlelerin politik duyarlılıklarını arttırmakta, politik yaşama ve mücadeleye ilgiyi güçlendirmektedir.

Buradaki temel zaafiyet alanı ise halihazırda bu gündemlerin büyük oranda burjuvazi ve düzen siyaseti tarafından belirleniyor ve yönetiliyor olmasıdır. İşçi sınıfı ve emekçilerin bu gündemlere karşı kendi sınıf konumları üzerinden bağımsız-politik bir tutum geliştiremiyor olmaları, yazık ki, dönüp burjuva politikalarının arkasında sürüklenmelerine yol açmaktadır.

Öte yandan bu aynı gerçeklik, işçi sınıfına politik gündemler üzerinden müdahale etmenin önemini ve yakıcılığını döne döne ortaya koymaktadır. Dahası güncel siyasal gelişmeler bu açıdan giderek daha çok olanak sunmaktadır. Zira sermaye devletinin politik açıdan yaşadığı açmazlar bir dizi cephede derinleşmekte, kitleler nezdinde giderek tartışmalı hale gelmekte ve yıpranmaktadır. Bunun en çarpıcı örneği Suriye’de saplandıkları bataklıktır. Yine AKP iktidarı şahsında sermaye devletinin Kürt sorunu üzerinden yaşadığı açmazlar her geçen gün derinleşmekte, “demokrasi paketleri” ya da müzakere aldatmacaları çizilen imajlarını örtmeye yetmemektedir. Bu ve benzeri gelişmeler işçi ve emekçilerin düzen siyasetine olan güvenlerini zayıflatmakta, dahası politizasyon süreçlerini hızlandırmaktadır.

Bu türden gelişmelerin önümüzdeki günlerde sınıf ve emekçi kitleleri giderek devrimci politikaya daha açık bir hale getireceğinden ise kuşku duymamak gerekiyor.

Günün çağırısı: Devrime hazırlık!

Özetle, önümüzdeki dönemde gerek politik gündemler üzerinden, gerekse iktisadi-sosyal sorunlar temelinde sınıf ve emekçi kitlelere etkili, sürekli ve bütünlüklü müdahaleler gerçekleştirmenin önemi çok daha artmış bulunmaktadır. Bir taraftan iktisadi-sosyal sorunlar ile politik gündemlerin ilişkisini kurarak etkili bir düzen teşhiri yapmak, öte yandan sınıf ve emekçi kitleleri devrime kazanmak ve devrimin gücünü örgütlemek; günün en temel görevi budur.

Bunun yolu ise iktisadi-sosyal sorunlarla bir arada politik gündemlere dayalı etkin bir faaliyet düzeyi ortaya koymaktan geçmektedir.

“Bütün bunlardan günümüz dünyasında her gerçek devrimci partiyi bekleyen en temel, en dolaysız, en öncelikli görev de kendiliğinden çıkmaktadır: Kendi toplumunun işçi sınıfını devrime hazırlamak, kendi devrimci hazırlığının esas kapsamını bununla anlamlandırmak, aynı anlama gelmek üzere, parti ile sınıfın devrimci birliğini her günkü mücadele içinde geliştirip güçlendirerek geleceğe taşımak. Bu aynı zamanda bugünkü koşullarda proleter dünya devrimi sürecine en büyük, en anlamlı katkı, dolayısıyla proletarya enternasyonalizminin de en temel gereklerindedir.” (TKİP IV. Kongre Bildirisi - www.tkip.org)

Mahir’in çizgisi, devrim ve sosyalizmin çizgisidir!

İmarlı’ya giden heyetler aracılığıyla, gündeme dair açıklamalar yapan PKK lideri Abdullah Öcalan, geçen hafta yerel seçimlere hazırlık kapsamında kurulan HDP’ye de mesaj gönderdi.

İmarlı’ya giden heyette yer alan BDP Grup Başkanvekili ve Bingöl Milletvekili İdris Baluken’in aktardığına göre, Öcalan, HDP’ye şu mesajı gönderdi;

“Ben Mahir Çayan’ın çizgisiyle, onun sempatanlığıyla başladım bu mücadeleye. 40 yıldır Mahir’in çizgisinin kavgasını yürütüyorum. Mahir’in bana verdiği bir emanettir ve ben 40 yıllık süre içerisinde bu emaneti kavga boyutu ile en iyi şekilde yerine getirmek için uğraştım. Şu anda da bu emaneti teslim ediyorum.”

Öcalan’ın HDP’ye özel mesaj göndermesinin nedeni, Kürt hareketi-reformist sol ittifakının Batı illerinde bu parti bayrağı altında yerel seçimlere katılacak olmasıdır. Bu yönüyle Öcalan’ın sözleri, yerel seçimlere dönük bir ilk mesaj olma özelliği de taşıyor.

Öcalan’ın mücadeleye Mahir Çayan sempatanlığıyla başladığı biliniyor. Ancak, gelinen yerde Mahir Çayan’ın burjuva devleti yıkmayı hedefleyen devrimci çizgisi ile Öcalan’ın devletle barışmaya endekli çizgisi arasında derin bir uçurum bulunuyor. Zira ilki, işçi sınıfının, emekçilerin ve ezilen halkların kurtuluşunu bu düzenin yıkılmasında görürken, ikincisi ise, yıllardan beri bu düzeni ve kurumlarını çözüm platformu kabul eden, düzenle barışmayı temel alan bir çizgide durmaktadır.

Mahir’in çizgisi: Kapitalist sisteme karşı devrim!

‘71 devrimci hareketinin ayırtdedici özelliği, reformist cendereyi kırıp devrimci bir sıçrama gerçekleştirmiş olmasıdır. Burjuvazinin siyasal sınıf iktidarını yıkacak bir devrimi temel alan ‘71 devrimci hareketi, daha özel planda ise Mahir Çayan ve yoldaşları, kurtuluşun devrimle mümkün olacağını savundular ve hayatları pahasına buna uygun bir mücadele yürüttüler.

O dönem güçlü olan biri parlamentarist öteki darbeci iki reformist sol akıma bayrak açan Mahirler, Denizler, İbrahimler düzen kurumlarıyla uzlaşmayı değil, tersine, düzeni yıkacak devrimi temel alan bir çizgi inşa etmenin mücadelesini verdiler ve bu çizgiye sadık kaldılar.

Devrimci militanlık, davaya adanmışlık ve siper yoldaşlığı gibi alanlardaki üstünlüklerinin yanı sıra,

Mahir Çayan çizgisi, reformizmi mahkum etmesi ve burjuva iktidarı yıkacak devrimi temel almasıyla belirgindir.

Öcalan’ın çizgisi: Devletle barış...

Öcalan’ın, ‘71 devrimcilerinin yıkmak için mücadele ettikleri burjuva devletle kurduğu ilişkiler, 40 yıldır Mahir’in çizgisinin kavgasını yürüttüğü iddiasıyla çelişmektedir. Zira Öcalan’ın stratejisi, burjuva devletle anlaşmaya/barışmaya odaklıdır. Türk burjuvazisinin siyasal sınıf iktidarının simgesi ve emperyalizmin savaş aygıtı NATO’nun vurucu gücü olan devletle barışmaya odaklanan bir çizgi ile Mahirler’in devrimci çizgisi arasında, derin bir uçurum vardır.

Kürt hareketinin Öcalan tarafından belirlenen stratejisi, her yönüyle bir reform çizgisine tekabül ediyor. Kürt sorunu konusunda belli tavizler karşılığında devletle barışmaya odaklanan bu çizgi, burjuva devleti yıkmak bir yana, onu güçlendirmeyi vaat ediyor. Kürt hareketi liderlerinin sık sık, “Türk devleti Kürt sorununu çözerse bölgenin en güçlü devleti olur” türünden açıklamalar yapmaları, Mahirler’in çizgisi ile Öcalan’ın çizgisi arasındaki nitelik farkını, tüm açıklığıyla ortaya koymaktadır.

Bu, taktik değil, stratejik bir farktır.

Zira hedefi burjuvazinin siyasal sınıf iktidarını yıkmak ve sosyalizmi kurmak olan devrimci bir çizgi ile “bu sorunu çözersen, bölgenin en güçlü devleti sensin” diyen, sistemi reforme etmek isteyen bir çizginin iki farklı dünya görüşüne tekabül ettiği kolayca anlaşılır. İlki, yani Mahirler’in çizgisi, egemen sınıf olarak örgütlenmiş burjuva iktidarını yıkmayı, işçi sınıfı ve emekçilerin iktidarını kurmayı stratejik bir hedef olarak saptıyor. İkincisi, yani Öcalan’ın çizgisi ise, bu kokuşmuş sistemin sivriliklerini törpülemeye odaklıdır. Nitekim “Kürt sorununu çözerseniz bölgesel güç olursunuz” söylemi, -sermaye iktidarının böyle bir gücü veya niyetinin olup olmamasından bağımsız olarak- burjuva sistemi güçlendirecek bir yol önerildiğine işaret ediyor.

Sonuç olarak vurgulayalım ki, Öcalan’ın mesajının devamında yer alan, *“İsyanı 40 yıldır yaptık biz ve şuan barış ve müzakere sürecini yürütüyoruz. Dolayısıyla HDP bu isyanı yaptığımız için barış ve müzakere sürecini güçlendirecek şekilde bir tavır ortaya koymalı...”* şeklindeki ifadeler, HDP’nin, gerçekte Mahirler’in emanetini devralma gücünden yoksun olduğunu zaten ortaya koyuyor.

Kürt hareketine “ayar çekme” manevraları

Allayıp pulladığı “barış sürecini” kendi eliyle sabote eden AKP iktidarı, Kürt halkına karşı küstahça saldırganlığını sürdürmekle kalmıyor, aynı anda Kürt hareketini dizayn etme işine de soyunuyor.

Yerel seçimler yaklaşırken hem içeride hem dışarıda sıkışan AKP iktidarı, Kürt hareketini seçim tarihine kadar oyalamakta zorlanmaya başladı. Kürt hareketinin gerillayı sınır dışına çekmeye başlamasının üzerinden aylar geçmesine rağmen, sermaye iktidarının Kürt sorununun düzen içi/iğreti çözümü yönünde bile tek bir adım atmaması üzerine, “barış süreci”nde başlayan sorunlar farklı boyutlar kazanarak devam ediyor.

AKP iktidarının demagojilerine bakılırsa, “barış süreci” sağlıklı bir şekilde ilerliyor. Oysa Kürt halkının temel sorunlarının çözümü yönünde en ufak bir adım bile atılmadığı gibi, “demokratikleşme” diye pazarlanan “AKP’nin paketi”nden, polis devletinin tahkim edilmesi ve dinci gericiliğin daha da yaygınlaştırılmasından öte bir şey çıkmadı. Bir kez daha görüldü ki, gösteri yapma hakkını kullanan gençleri bile katledecek kadar zorbalı, demokratikleşme adıyla polis devletini tahkim eden bir iktidardan Kürt sorununa çözüm beklemek, “olmayacak duaya amin” demekten başka bir anlam taşıyor.

Dinci-gericiliğin harcı olmayan işler...

Kapitalizmin yarattığı ve döne döne yeniden ürettiği ulusal baskı ve inkâr, özü itibarıyla demokratik bir sorundur. Teorik olarak bu sistem içinde çözülebilecek bir sorun olmasına rağmen, burjuvazinin tarihsel olarak bu yeteneğini yitirmiş olması, yaşadığımız çağda ulusal sorunun gerçek çözümünü, bir devrim sorunu olarak karşımıza çıkartıyor.

Köklü çözüm bir yana, düzen içi, iğreti bir ara çözüm bile sistemin belli ölçülerde demokratikleşmesini zorunlu kılıyor. Demek ki, böyle bir çözüm için ilkin düzen içi sınırlarda da olsa Kürt halkının bazı demokratik taleplerini -tabir uygunsasindirebilecek bir burjuva iktidarın olması gerekiyor. İkincisi bu burjuva iktidarın sistemin iğreti de olsa “demokratikleşmesi”nden işçi ve emekçilerin de şu veya bu şekilde yararlanmasına tahammül edebilecek bir durumda olması gerekiyor.

Bu iki meziyet, dinci-gerici burjuva akımda olmayan ve tarihsel olarak olması da mümkün olmayan şeylerdir. AKP iktidarının yıllardır Kürt sorunuyla oynaması, ancak bu konuda tek bir somut adım atmaması bir rastlantı değil. Abdullah Öcalan’ı beş defa aldatan, PKK’nin dokuz kez ilan ettiği ateşkes süreçlerini sabote eden, Kürt hareketiyle seçimleri kazanmaya endeksli oyalayıcı görüşmeler yapan dinci-gerici iktidarın bu rezil tutumu, sınırlarını da gösteriyor aynı zamanda.

Dinci-gerici burjuva akım, asgari sınırlarda bile, burjuva demokratik hakların Kürt halkı veya emekçiler tarafından kullanılmasını gözü dönmüş bir zorbalıkla engellemeye çalışıyor. On yılı aşan pratiği ile zorbalığını dünya aleme göstermiş, kullanıp bir kenara attığı burjuva liberaller bile AKP iktidarının polis devletini tahkim ettiğini itiraf etmek zorunda kalmışlardır. Bu

böyleyse eğer, dinci-gericilikten özelde Kürt sorununa genelde demokratik sorunlara çözüm üretmesi değil, bu sorunları daha da derinleştirmesi beklenebilir ancak. Kürt halkı, işçi-emekçiler ve tüm ezilenler en basit bir demokratik kazanım için bile, bu gerici-zorba iktidara karşı mücadele etmek zorundadırlar.

Dinci-gerici burjuva iktidarın aymazlığı

Allayıp pulladığı “barış sürecini” kendi eliyle sabote eden AKP iktidarı, Kürt halkına karşı küstahça saldırganlığını sürdürmekle kalmıyor, aynı anda Kürt hareketini dizayn etme işine de soyunuyor. Şef Tayyip Erdoğan’la müritleri, Kürt hareketini hedef alan vaazlara son dönemde ağırlık vermeye başladılar. Kürt hareketini hedef alan saldırgan bir üslup kullanan dinci-gerici şefler, bu hareket içindeki farklı görüşleri istismar ederek Kürtleri birbirine düşürme taktikğine de sarılmış görünüyorlar.

Her şeyi dizayn etme cüretini kendinde bulan dinci-Amerikancı burjuva akım, işi Kürt hareketine ayar çekme noktasına vardırılabildi. Bu haddini bilmez tutum, Kürt hareketinin dinci-gerici akımla kurduğu “hayırhah” ilişkiden bağımsız ele alınamaz elbet. Özgürlük ve eşitlik talebi için mücadele eden Kürt halkının önemli bir kesiminin desteğine dayanan Kürt hareketini bile kendine göre dizayn etmeye kalkışan AKP iktidarı, haddini aşan işlere de kalkışmaya başladı. Dinci-Amerikancıların bu dengesiz teşebbüslerinin hangi noktaya varacağı, Kürt hareketinin tutumuna bağlı olacaktır.

Çıkış yolu Kürt halkının gerçek dostlarıyla buluşmasıdır

Dinci-gerici burjuva iktidarın haddini aşmasına fırsat veren, Kürt hareketinin bu iktidardan beklenti içinde olması ve arayışı iyi tutmak için çaba sarf etmesidir. AKP’nin bu cüreti sürdürüp sürdüremeyeceğini, bu aşamadan sonra Kürt hareketinin tutumu belirleyecektir.

Kürt liderler, dinci-Amerikancı iktidarın niyetini çok

iyi biliyorlar. Nitekim KCK yöneticilerinin AKP’nin zihniyetiyle ilgili saptamaları bunu somut olarak ortaya koyuyor.

Stêrk TV’de yayınlanan özel bir programa katılan KCK Yürütme Konseyi Eşbaşkanı Besê Hozat, tabloyu şöyle çiziyor: “Süreci biz geliştirirken diğer taraftan hükümet, devlet ciddi bir tasfiye planı içerisinde oldu. Devlet ve AKP tarafından sürecin ilerlemesi bu anlamda yasal bir prosedüre kavuşturulması için herhangi bir adım olmadı...”

Keza aynı programda, AKP’nin süreci bir oyalama siyasetiyle götürdüğünü, ateşkes sürecinin tıkanıp, hatta kendileri açısından bittiğini belirten KCK liderleri, bunun nedeninin Kürt hareketinin tüm çabalarına rağmen Türk devletinin çözüme kapalı, demokratik bir zihniyetten uzak, her şeyi kendi tekeli altında geliştirmek isteyen yaklaşımından kaynaklandığını vurguluyorlar.

Öte yandan avukatlarıyla görüşen Abdullah Öcalan ise, Mahir Çayan’ın emanetini 40 yıldır taşıdığını iddia etti. Bu açıklama, pratik bir tutumla birleştirilecek mi? Bu pek olası görünmüyor. Zira Çayan ve yoldaşlarının yıkmak için mücadele ettikleri burjuva devletle anlaşmak için çaba sarf eden Öcalan liderliğindeki Kürt hareketi, bu haliyle farklı bir yerde duruyor.

Kürt hareketinin pratik tutumu ile liderlerin açıklamaları arasında ciddi bir açığı oluşmuş görünüyor. Dinci-gerici burjuva iktidarın giderek pervasızlaşmasına fırsat veren temel etmenlerden biri, Kürt hareketinin yaşadığı bu ikilem olsa gerek.

Dinci-Amerikancı iktidarın politikaları, bu ikilemin zaman geçirmeden aşılmasını dayatıyor. Aksi halde Kürt halkına bölgesel çapta düşmanlık yapan AKP iktidarı, bir kez daha siyasi konumunu güçlendirmek için Kürt hareketini kullanabilme fırsatını yakalayacaktır.

Bu koşullarda ikilemin aşılması, Kürt hareketinin temelden yoksun beklentileri bir kenara atması, yüzünü dinci-Amerikancılara değil, Kürt halkının gerçek dostları olan işçi sınıfına, emekçilere ve ilerici-devrimci güçlere çevirmesi anlamına gelir. Vurgulamak gerekiyor ki, Kürt halkının temel taleplerinin gerçekleşmesinin yegane yolu da buradan geçiyor.

Dış politikada hazin çirpinişlar!

AKP'nin 2. Cenevre görüşmelerinin gündeme gelmesi ve Suriye'ye dönük savaş alternatifinin şimdilik rafa kaldırılmasından hoşlanmadığı açık. Ancak bunu değiştirebilecek güce de sahip değil. Zira oyunun kuralları emperyalist merkezlerde yazılıyor.

İşbirlikçi sermaye iktidarının saldırgan, mezhepçi ve cihatçı terör yanlısı dış politikasının belirli bir evresinde sona gelindi. İşbirlikçi iktidarın kraldan çok kralcı politikaları efendilerinin taktik hamlelerindeki değişiklik sonucu suya düştü. Mazlum edebiyatı ile birlikte asıp kesmeler ve kükremelerin yerini bir kere daha başı öne eğik uşaklık politikası aldı. Son haftalarda yaşanan değişimler "bağımsız, başı dik dış politika" sözünün işbirlikçi AKP iktidarında bir hiçi ifade ettiğini bir kez daha teyit etmiş oldu. Keza onların en başı dik dış politikası ancak o başa çuval girene kadar olabilir.

Suriye'deki kirli savaşın başından bugüne el Kaide çizgisindeki çeteleri silahlandıran, lojistik destek sağlayan ve söylemleriyle onlara arka çıkan AKP iktidarı, Suriye bataklığında yapayalnız kalınca "özgürlük savaşçıları"na olan destek politikasına makyaj yapmak zorunda kaldı. Bunun üzerine el Kaide, silah ve lojistik desteğin kesilmesi durumunda Türkiye'de yeni Reyhanlılar yaratacağını açıkladı. Hatırlanacağı gibi AKP iktidarı Reyhanlı saldırısını Suriye'deki cihatçıların yaptığını kabul etmemiş, hatta akan kanı Suriye'ye yönelik askeri saldırı için bir sıçrama tahtası olarak değerlendirmek istemişti. Saldırının üzerinden az bir süre geçmesine rağmen olay kimi sol gruplara ve Esad rejimine yüklenmişti. Ama yıllardır Kürt halkına karşı yürütülen kirli savaşta kullanılan bu tür kontra eylemler failin de kimler olduğunu gayet iyi gösteriyordu. Türk istihbaratı ve el Kaide ortak yapımı bir provokasyon ile onlarca kişi hayatını kaybetti. Bunca kara propagandanın ardından cihatçıların eylemi üstlenmesi de AKP'yi köşeye sıkıştıran noktalardan biri oldu.

İktidarı aslolarak zora sokan ve iflasa sürükleyen ise pervasız, saldırgan dış politika çizgisiydi. Bu "bağımsız", saldırgan politika, emperyalistlerin Suriye'ye şimdilik saldırmaktan vazgeçmeleri üzerine çöktü. Üç günde Şam'a girecek Türk ordusu ise zalimin zulmünü izlemeye devam etti. Sadece ABD önderliğindeki batılı emperyalistlerin şimdilik askeri operasyonu uygun görmediği için. İşte bu yüzden Erdoğan'ın ağzından Batı emperyalizmine sitem dolu sözler dökülmeye başladı. Gelinen noktada ise besledikleri "özgürlük savaşçıları" tutuklamak ya da top ateşle vurmak zorunda kalıyorlar. Suriye'yi fethetme pahasına çetelere verilen destek şu an kendine özgü bir Pakistan olma korkusuna dönüşmüş bulunuyor.

Batı medyası da öte yandan Erdoğan'ın Suriye'deki teröre destek verdiğini dillendirmeye başladı. İnsan hakları örgütlerinin Lazkiye'deki katliamın başlıca sorumlularından birinin Türk devleti olduğunu söylemeleri AKP'yi oldukça zor bir durumda bıraktı. Bundan kaynaklı bazı taktik değişikliklere imza atmak zorunda kaldılar. Ancak girdikleri bataklıktan çıkıp çıkamayacakları ise meçhul. Esad rejiminin sahada ve diplomaside yaptığı ataklar ile yalnızlaşan gerici iktidar, şimdi yaralarını sararak imajını tazelemeye çalışacak. Ancak ne yaparlarsa yapsınlar, AKP'nin Suriye politikası tam anlamıyla iflas noktasına gelmiş bulunuyor.

Batı medyasının amiral gemilerinden Türk

devletine atılan toplar da aslolarak bahsettiğimiz "kraldan çok kralcı" olma tutumunu hedeflemektedir. Zira Batılı emperyalistler de cihatçıları destekleyip beslemiş, ancak özellikle ABD, bu gruplar içerisinde el Kaide çizgisindekileri istemediğini ifade etmiş ve, ÖSO'dan el Kaide ile aralarına set çekmesini istemişti. İlk başta bu tutumdan rahatsız olan ÖSO'cular ilerleyen zamanlarda efendilerini dinleyerek Kaide'ye karşı Kuzey Fırtınası'nı kurdular. El Kaide'ye en büyük destek, ÖSO onlarla çatışırken dahi Türk sermaye devletinden gitti. AKP iktidarı Esad karşıtı cephenin bölünmesini istemedi. Tabi emperyalist efendileri uşaklarının kulaklarını çekene kadar.

Şu anda AKP iktidarı Suriye'deki cihatçılara daha sert davranışlar sergiliyor. Daha önce cihatçıların sarılıp saklanması, açığa çıktıklarında apar-topar gözden kaçırılmalarına şahit olmuştuk. Gelinen yerde Kuzey Fırtınası üyelerinin birinin tutuklanıp diğerlerinin sınırdışı edilmesi ve El Kaide mevzilerinin bombalanması gibi imaj tazeleme yönünde atılan adımlar yapmak zorunda kalmış bulunuyorlar. Fakat Türk sermaye devleti bu grupları Rojava halkının yükselttiği özgürlük bayrağına karşı da kullanmak isteyecektir. Ayrıca Batı'nın istemediği grupları devre

dışı bırakarak sahada ve eğer yapılabilirse Cenevre'de söz sahibi olmak amacı gütmektedir.

Son dönemde Batı medyasında gündeme gelen MİT Müsteşarı Hakan Fidan'a yönelik eleştiriler onun şahsında Türk devletine yöneliktir. Batı medyasındaki siyonist-neo-conların bazı abartılarını çıkartırsak, sermaye devletinin emperyalist merkezlerin çizgisinden sapmaması yönünde uyarılar olarak da okunabilirler. Yoksa Dışişleri'nin ve MİT'in emperyalist merkezlerin çıkarlarına ters düşecek adımlar atmasına pek de fazla müsamaha gösterilmez. Zira bu hatalar aptallık boyutuna varırsa bunun emperyalist dünyada bazı yaptırımları olacağını en iyi ve en dolaysız bir şekilde Türk sermaye devleti bilmektedir.

AKP iktidarının 2. Cenevre görüşmelerinin tekrar gündeme gelmesi ve Suriye'ye dönük savaş alternatifinin şimdilik rafa kaldırılmasından hoşlanmadığı açık. Ancak bunu değiştirebilecek bir güce de sahip değil. Zira oyunun kuralları emperyalist merkezlerde yazılıyor. Tüm bunlarla birlikte emperyalist ABD'nin Washington'daki sözcülerinin de belirttiği gibi, Türk devleti belli sapmalar yaşasa da hala onların "stratejik müttefiki" ve bölgedeki başlıca tetikçilerinden birisidir.

AKP-cihatçı çeteler ittifakı sona mı eriyor?

Zorunluluktan dolayı cihatçı çetelere karşı atılan bu adımlar, AKP'nin temel politikası olan savaş ve saldırganlık isteğinin geri çekildiği anlamına gelmiyor.

Suriye'de gerici çetelerin kısır terör dışında bir şey yapamamaları, gelinen yerde Baas yönetimini yıkmaya umudunu yitirmeleri, bu güdümlü güçlerde bir yandan parçalanmalara neden oldu. Öte yandan yeni oluşumlara gitme arayışını beraberinde getirdi. Rusya ile ABD'nin 2. Cenevre Konferansı'nı toplama konusunda anlaşmaya varmaları ise, bu süreci daha da hızlandırdı.

Gelişmeler, bu çetelere destek veren AKP iktidarını da şaşırtmış görünüyor. Zira ne pahasına olursa olsun Esad yönetimini yıkmaya odaklanan AKP politikasının tutunduğu dallar çürük çıktı. İlke, ahlak yoksunu güdümlü silahlı çetelerin Baas yönetimini yıkmalarını beklemek, Tayyip Erdoğan'la müritlerini, "kendini darı ambarında hisseden aç tavuk" durumuna düşürdü. Çetelerden umudu kesen dinci-Amerikancı iktidar, bu defa emperyalist savaştan medet ummaya başladı. Zira en az sekiz ay sürecek NATO bombardımanı Suriye'nin sağlam kalan yerlerinin de yıkılması nasılsa Esad'ın defterini düzere...

Gelin görün ki, NATO füzelerine bağlanan umutlar da boşa düştü. Rusya'nın kullandığı inisiyatif ve ABD hükümetinin iflasın eşliğinde olması savaşı engelledi. İki hesabı da çürük çıkan Erdoğan-Davutoğlu ikilisi, haliyle derin bir hayal kırıklığına sürüklendi.

Olayların bu noktaya gelmesi nedeniyle, düne kadar "Suriye'nin tek meşru temsilcisi" ilan ettikleri gerici terör örgütlerine karşı tutumlarında, zorunlu olarak bazı "değişiklikler" yaptılar.

Önce 2.5 yıldan beri tam destek verdikleri cihatçılar için terör örgütü tanımı kabul edildi. Ardından mal varlıklarını dondurma kararı çıkarıldı. Son iki günde ise, sınır hattında top atışı ile karşılık verildi ve Türkiye'ye kaçan Kuzey Kasırgası Tugayı üyelerinden biri tutuklandı.

Zorunluluktan dolayı cihatçı çetelere karşı atılan adımlar, sermaye hükümeti AKP'nin temel politikası olan savaş ve saldırganlık isteğinin geri çekildiği anlamına gelmiyor. Fakat emperyalist efendilerinden bağımsız bir işgal politikası uygulama gücünden yoksun olan AKP, Cenevre Konferansı ve kimyasal silahların imhasının başladığı bir süreçte, emperyalist savaş çığırtkanlığında yalnız kalınca, efendileri için pratiğini değiştirmek zorunda kaldı.

Suriye'deki gerici çetelere yönelik destek ve himaye devam ettirilirken, çetelere karşı alınan bazı önlemlerle savaş kısırcılığı unutturulmak isteniyor. Suriye sınırına atılan 4 top mermisi ve 85 kişilik sınırı geçen Kuzey Kasırgası Tugayı'ndan, sadece bir kişinin tutuklanmasının bundan öteye bir anlamı yoktur.

AKP iktidarının cihatçı çetelere karşı attığı bazı göstermelik adımlar üzerinden "çetelere savaş ilan edildi" havası yaratmaya çalışıyorlar. Oysa gerici çetelerin mülteci kamplarındaki etkinliğinden, lojistik kaynaklarının Türkiye üzerinden sağlanmasına kadar yıllardır yürütülen pratikte, kayda değer bir değişiklik görünmüyor.

Hatırlanacağı üzere, geçtiğimiz aylarda El Kaide üyeleri Adana'da sarin gazıyla birlikte yakalanmış, dava sürecinde tutuklu çete üyeleri serbest bırakılıp dosya örtbas edilmişti. Yine sözde Suriye'deki çetecilere yönelik yaptırım uygulayan AKP iktidarı, aynı zamanda bu çetelerin katliama imza attığı Reyhanlı'da bir dizi çete üyesini toplayarak, kendisiyle uyumlu yeni bir oluşum şekillendiriyor. Çeteciler artık Anadolu'nun bir dizi kentinde tetikçi devşirme faaliyetleri yürütürken, kendi okullarını, sağlık merkezlerini açarken gündeme getirilen yaptırımlar, görüntüyü kurtarma çabasından öte bir anlam taşımıyor.

AKP iktidarı çete şeflerini Reyhanlı'da topladı...

Yüzlerce kişinin öldüğü veya yaralandığı saldırının üstünü örtmeye çalışan AKP iktidarı, Reyhanlı halkına nispet yaparcasına, çete şeflerini bu ilçede biraraya getirdi.

Türk devletinin organize ettiği toplantıya katılmak için Suriye'nin farklı kentlerinden gelenlerin, silahlı veya sivil 106 farklı çete, örgüt ve gruba bağlı oldukları bildirildi.

Toplantı sonrasında ortak bir bildiri yayınlayan güdümlü muhalefetin bu kesimi, "Özgür Suriyeliler Birliği" kurduklarını ilan ettiler. Suriye'de rejimi yıkmak için savaşa devam edeceğini açıklayan yeni oluşum, kuracakları yeni rejimin çoğulcu olacağını, Suriye'nin 1950 anayasasını temel alacağını ve farklı etnik, dinsel, mezhepsel aidiyetlere mensup Suriyelileri temsil edeceğini iddia ettiler.

Sayının kabarık olmasına rağmen, oluşuma katılanların, doğrudan AKP iktidarıyla işbirliği içinde olanlardan ibaret kaldığı gözlemlendi. Zira çatışmalarda yer alan ve kayda değer gücü olan çetelerin hiçbiri bu oluşuma dahil değil. Belli başlı muhalif siyasal güçler de bu oluşumdan uzak kaldı.

Görünen o ki, AKP iktidarı, yerel çeteler dışında dayanak olarak kullanabileceği kuklulardan yoksun kalmıştır. 2.5 yıldır çetelere her türlü yardımı sağlayarak Suriyelilerin kanına batan iktidar, belli ki, emperyalistlerin ve körfez şeyhlerinin güttüğü muhalefetin temel güçleri üzerindeki etkisini, önemli ölçüde yitirmiştir.

Rusya-ABD ikilisinin 2. Cenevre Konferansı'nı toplamak için hazırlığa başlaması, AKP iktidarını, "koz" olarak kullanabileceği bir güç devşirme telaşına düşürmüş görünüyor. Dışişleri Bakanı Ahmet Davutoğlu'nun "Türkiye de 2. Cenevre Konferansı'na katılmalıdır" açıklamasıyla aynı günlerde gerçekleşen Reyhanlı toplantısı, dinci-Amerikancı iktidarın, muhatap alınabilmek için bu toplantıyı organize etmiş olma ihtimalini artırıyor.

Bu girişime rağmen, AKP iktidarının –toplansın eğer- 2. Cenevre Konferansı'nda söz sahibi olması kolay değil. AKP iktidarıyla sıkı işbirliği içinde olduğu gözlenen bu yeni oluşumun, Suriye rejimini yıkıp yeni bir rejim kuracağı iddiasının ciddiye alınabilecek bir yanı bulunmuyor. Kaldı ki, AKP gibi dinci-Amerikancı bir güce umut bağlayanlardan, yıkıcı savaşın ağır bedelini ödeyen Suriye halkına zerre kadar fayda gelemez...

Asimilasyon saldırılarının taşeronları işbaşında!

Fethullah Gülen patentli cami-cemevi asimilasyon projesinin de altında imzası olan Cem Vakfı, 2 Kasım'da 1500 Alevi dedesi ile İstanbul'da toplantı yapmaya hazırlanıyor.

Sermaye devletinin Alevilere yönelik saldırıları sürüyor. Cami-cemevi projesi geçtiğimiz günlerde gündeme gelmişti. Şimdi de Alevi dedelerine maaş bağlanmasını, tüm Alevi derneklerinin mal varlıkları ile birlikte Cem Vakfı bünyesine alınmasına yönelik hazırlıklar gündeme geldi. Alevilere yönelik saldırıların parçası olan bu girişimlere yönelik ilerici Alevi örgütleri tepki gösterdiler.

Asimilasyon saldırılarının taşıyıcısı Cem Vakfı

Fethullah Gülen patentli cami-cemevi asimilasyon projesinin de altında imzası olan Cem Vakfı, 2 Kasım'da 1500 Alevi dedesi ile İstanbul'da toplantı yapmaya hazırlanıyor. Bostancı Gösteri Merkezi'nde yapılacak olan toplantı ile Alevi dedelerinin Diyanetin denetimi altına alınması, Aleviler'in inancının Diyanet'in kalın duvarları arasında boğulmasına dair planlar ele alınacak. Daha şimdiden Alevilerin Diyanet'e bağlı Alevi İslam Din Hizmetleri Başkanlığı bünyesine alınması tartışılmaya başlandı. Aleviler'in asimilasyonuna yönelik saldırı planları içinde Alevi derneklerinin kapatılarak mal varlıklarının Cem Vakfı'na devredilmesi de var.

Alevilere yönelik asimilasyon, aynı anlama gelmek üzere sünnileştirme projesinin taşeronluğunu Cem Vakfı üstlendi. Cem Vakfı'nın önderi pozlarında AKP iktidarının dümenine su taşıyan ve Fethullah Gülen'le yan yana olmaktan zerre kadar utanç duymayan İzzettin Doğan daha önce de cami-cemevi projesine tam destek vermişti. Bu desteğin karşılıksız kalmadığı ortaya çıktı. Alevi örgütlerinin Cem Vakfı tahakkümü altına alınması ve mal varlıklarının Cem Vakfı'na devri AKP iktidarının İzzetti Doğan'ı ödüllendirdiği gerçeğinin açık kanıtıdır.

Cem Vakfı'nın başında bulunan çağımızın Hızır Paşası İzzettin Doğan hayatını yaşamının her Alevi emekçileri devletle bütünleştirme alçaklığına adadı. Aleviler'in haklarına ve geleceklerine sahip çıkmaya yönelik mücadelesi karşısında devletin faşist saldırılarına tam destek verdi. Her dönemde sermayenin faşist devletinin etkilerinde konakladı. Sermaye devletinin Alevilere yönelik asimilasyon politikalarının Aleviler içinde pazarlamacılığına soyundu. Bu alçaklıklarından dolayı düzen İzzettin Doğan ve örgütünü el üstünde tuttu, ödüllendirdi.

AKP iktidarı neden Cem Vakfı ve liderini ödüllendiriyor? AKP iktidarının desteğinin

nedenlerinden birincisi; Cem Vakfı ve liderinin Alevileri emperyalistlerce ortaya atılan "ılımlı İslam" projesi çerçevesinde İslam'ın içinde eritmek, sermaye düzenine yamamak için tüm hünerini sergilemede gösterdiği maharettir. Aleviler'in sol hareketlerle, Kürt hareketiyle bir araya gelmemesi için, bir başka deyişle devletin güdümünden çıkmaması ve düzenle barışık olması için çaba göstermesidir. Bu hizmetlerinden dolayı İzzettin Doğan'a, Süleyman Demirel ve Tansu Çiller tarafından örtülü ödenekten para aktarılmıştı. Alevileri yanıltmak için Aleviliği çağrıştıracak bir isim seçilerek 'Cumhuriyetçi Eğitim Merkezi' (CEM) vakfı kurdurulmuştu.

Cem Vakfı ve lideri İzzettin Doğan daha bundan birkaç yıl öncesine kadar Alevileri düzen partileri CHP ve MHP'ye oy vermeye çağırıyordu. 2007'de ayyuka çıkan düzenin klikleri arasındaki çatışmada ordu merkezli kliğin cephesinde yer almıştı. Klikler arasındaki çatışmadan kârlı çıkan AKP oldu. Ordu merkezli kliğe yönelik operasyonlar nedeniyle etkeleri tutuşan Cem Vakfı ve lideri İzzettin Doğan AKP iktidarına göz kırpmaya başladı. Fethullah Gülen, İzzettin Doğan birlikteliği de bu dönemde ete-kemiğe büründü.

İlerici Alevi örgütlerinin haklı tepkileri...

Demokratik Alevi hareketinin içinde yer alan ilerici Alevi örgütleri, AKP iktidarının Cem Vakfı'nı kullanarak Alevi dedelerini Diyanet çatısı altına alma çabasına dönük tepkilerini ortaya koydular. Sermaye devletinin asimilasyon politikalarına hizmet eden ve Alevileri düzene bağlamak için var gücüyle çalışan Cem Vakfı'na da tepki gösterdiler. "Bu saatten sonra biz Aleviler olarak işbirlikçi, asimilasyon projelerinde yer alanlara asla taviz vermeyiz" dediler.

İlerici Alevi örgütleri Aleviliği esir almaya yönelik saldırıları kınadılar. Diyanetin esaretini kabul etmeyeceklerini gösterdiler. AKP'nin geleneksel Türk İslamcı aklı ve İzzettin Doğan'ı bir arada kullandığını ifade ettiler. İzzettin Doğan eliyle türetilmeye çalışılan devşirme bir Alevilik yaratma çabalarına geçit vermeyeceklerini ilan ettiler.

İlerici Alevi örgütleri AKP hükümetinin vereceği rüşvetlere kanacak dedelerin, "Yol Düşkünü" olacaklarını yaptıkları açıklamalarda dile getirdiler. Dedeleri AKP iktidarı ve Cem Vakfı ortak yapımı olan bu oyuna gelmeyeceklerini ortaya koyan demokratik

Alevi kurumları 2 Kasım'da yapılacak düşkünler toplantısına katılmamaları için dedeleri uyardılar.

Dinci parti ve Hızır Paşalar'ın oyununu boşa çıkarmak için...

Kuşkusuz Alevi toplumunun içinde değerlerine ihanet eden, devlet imkânlarından yararlanmak için çırpınan İzzettin Doğan türünden Hızır Paşalar ve CEM Vakfı benzeri ihanet örgütleri ortaya çıkıp sünnileştirme politikalarına omuz vereceklerdir. Böylesi düşkünler, gerici devlet politikasına da destek sunmaktadırlar. Ancak bu devlet Aleviciliğinin temsilcileri Alevi emekçilerini hiçbir dönemde temsil etmediler. Bundan sonra da temsil etmeyi başaramayacaklardır.

Alevi emekçileri yaşadıkları baskı ve asimilasyon politikalarına karşı, özgürlük ve eşitlik taleplerini, hak ve özgürlüklerin tek tutarlı temsilcisi olan devrimci işçi sınıfının öncülüğünde verilecek mücadele ile elde edebilirler. Çünkü tutarlı bir demokrasi ve laiklik ancak işçi sınıfının devrimci iktidarı altında mümkündür. "İnanç ve vicdan özgürlüğü, din ve devlet işlerinin tam ayrılığı, Diyanet'in dağıtılması, devletin dinsel kurumlara her türlü yardımına son verilmesi, gericilik yuvası tarikat ve cemaatlerin dağıtılması, mezhepsel ayrıcalıklara ve baskılara son verilmesi" gibi taleplerin tam olarak gerçekleşmesi ve inanç sömürüsünün kalıcı olarak son bulması ancak sosyalizmle mümkündür.

Aleviler 3 Kasım'da Kadıköy'de!

Alevi örgütleri, ayrımcılığa, baskı ve asimilasyon politikalarına karşı meydanlara çıkmaya hazırlanıyor. Yaptıkları basın toplantısıyla 3 Kasım'da Kadıköy Meydanı'nda olacaklarını duyuran Alevi örgütleri, talepleri için mücadeleyi büyüteceklerini ifade ettiler.

İstanbul'da Garip Dede Dergahı'nda yapılan basın toplantısına Pir Sultan Abdal Kültür Derneği, Alevi Bektaşî Federasyonu, Avrupa Alevi Birlikleri Federasyonu ve diğer Alevi dernekleri katıldı. Açıklamada konuşma yapan Alevi kurum temsilcileri inkarcı, asimilasyoncu politikalara karşı eşit yurttaşlık ve inanç özgürlüğü için alanlarda olacağız dedi. AKP iktidarının sermaye devletinin gerici-faşist politikalarını devam ettirdiği, gündeme gelen demokrasi paketlerinin birer aldatmaca olduğu ve Aleviler'e hiçbir şey vaat etmediği, AKP iktidarının cami-cemevi benzeri uygulamalarla asimilasyon politikalarını derinleştirdiği yapılan konuşmalarda özellikle vurgulandı.

Basın toplantısı, talepleri için milyonlarca Alevinin 3 Kasım'da Kadıköy'de olacağı belirtilerek sona erdi.

Sermaye düzeni zor aygıtlarını güçlendiriyor!

İçerde işçi ve emekçilerin haklı ve meşru mücadelelerini bastırmak, dışarda ise Suriye'deki cihatçı savaş çetelerini güçlendirmek için bütçe ayrılıyor.

Sermaye devleti işçi ve emekçiler üzerindeki baskısını arttırmak için zor aygıtlarını sürekli olarak yeniden tahkim ediyor.

Dinci-gerici sermaye hükümeti son birkaç yılda Emniyet Müdürlüğü, istihbarat teşkilatları başta olmak üzere devletin zor aygıtlarına devasa harcamalar yaparak toplum üzerindeki baskısını arttırıyor. Son bütçe döneminde açığa çıkan bir dizi gelişme bu durumu tüm açıklığı ile ortaya seriyor.

Kamu kurumlarına ayrılan bütçe harcamalarını denetleyen Sayıştay'ın raporunda açığa çıkan veriler devletin zor aygıtlarına ayırdığı bütçenin dışında kendi yasalarında dahi yeri olmayan harcamaların yapıldığını gösterdi. Sayıştay'ın raporundan yansıyan bilgilere göre bütçeden kamu kurumlarına ayrılan payın dışında 15 milyar harcandığı tespit edildi. Harcamaların büyük bir kısmının ise Emniyet Müdürlüğü, MİT Müsteşarlığı vb. gibi devletin zor aygıtlarına gittiği görülüyor. Burjuva düzenin yasalarına dahi aykırı yapılan ek harcamalar devletin kendi koyduğu yasaları dahi kâğıt parçasından ibaret gördüğünün kanıtı niteliğindedir.

Sayıştay raporunda ancak savaş ve seferberlik dönemlerinde yapılabileceği ifade edilen harcamaların yapıldığı ifade ediliyor. Sayıştay'ın raporundan yansıyan 15 milyarlık açık sermaye hükümetinin emekçilere karşı açık bir savaşa girdiğini gösteriyor. Devlet yıllık bütçe oluştururken en büyük payı ve ek harcamaları; içerde işçi ve emekçilerin haklı ve meşru mücadelelerini bastırmak için, dışarda ise Suriye'deki cihatçı savaş çetelerine ve onların hizmetindeki Türk istihbarat birimlerinin faaliyetlerini güçlendirmek için ayırıyor.

Emekçiye biber gazı, cop, sefalet...

Yıllık bütçe hesaplarında işçi ve emekçilere her yıl olduğu gibi yine sefalet öngörülüyor. Eğitim ve sağlık başta olmak üzere toplumun en geniş kesimlerine sunulan hizmetlerin karşılanması için bütçeden ayrılan pay bu hizmetten yararlanması gerekenler göz önünde bulundurulduğunda sürekli olarak azalıyor. Fakat emekçilerin en ufak hak talebini bastırmak için dahi zor aygıtlarına ayrılan bütçe payı sürekli artıyor. İşçilerin ve emekçilerin ödediği vergiler ve dolaylı vergilerden oluşan bütçe emekçilere polis copu, biber gazı olarak geri dönüyor.

Milyonlarca işçi ve emekçinin sefalet koşullarında

yaşadığı, binlerce insanın sokaklarda yaşamaya mahkum edildiği, on binlerce çocuğun yeterli beslenemediği için öldüğü, yüz binlerce çocuğun maddi nedenlerden kaynaklı ilköğretim okullarına dahi gidemediği, yeterli öğretmen olmadığı için eğitim alamadığı bir ülkede bunlar sorun olarak görülüyor. Bu sorunların çözümüne bütçede yer verilmiyor.

Militarizmi ve devlet terörünü arttırmak için hiçbir harcamayı yapmaktan ise geri durmuyorlar.

Düzenin korkusu emekçilerin devrimci öfke patlaması ihtimalidir!

Sermaye düzeni zor aygıtlarını korkularından kaynaklı güçlendiriyor. İşçilerin, emekçilerin ve toplumun diğer ezilen kesimlerinin üzerindeki sömürü ve baskı uygulamalarına karşı kitlelerin öfke patlamasından korkuyorlar. Bunun için emekçileri baskı altına almak için her türlü kirli yöntemi hayata geçiriyorlar. Yıllık bütçeden baskı aygıtlarına ayrılan paydaki artışlar bunun önemli bir göstergesidir. Bunun da yetmediği yerde ek ödeneklerle baskı ve terör faaliyetlerini arttırıyorlar. Sermaye devletinin emekçilerden duyduğu korkuyu gerçeğe çevirmek devrimci ve ilerici güçlerin en temel görevidir. Bunun için işçi ve emekçileri düzenin baskı ve terörüne, açlık ve sefalet dayatmalarına, geleceksizliğe karşı mücadele içerisine çekmek öncelikli görevimizdir. İşçilerin ve emekçilerin baskı düzenine karşı mücadelesini büyütmediğimiz müddetçe alınan vergiler (haraçlar) baskı ve geleceksizlik olarak artarak geri dönecektir.

Sermaye düzeninin emperyalistler ve yerli işbirlikçilerinin çıkarları için hayata geçirdiği silahlanmaya, polis terörüne, kardeş halklara karşı gerçekleştirilen saldırganlığa karşı mücadele etmeliyiz. "İşçilerin birliği halkların kardeşliği!" şiarını yükseltmeliyiz. Toplumun ve insanlığın çıkarına bir bütçenin oluşturulması için mücadeleyi büyütmeliyiz. Fakat unutmayalım ki emek sömürüsü üzerinden kendini üreten bu düzen var olduğu müddetçe toplumun ve insanlığın çıkarını gözeten bütçeler oluşturulmayacaktır. Bunun için eğitime, sağlığa ve diğer toplumsal hizmetlere bütçeden daha fazla pay ayrılması mücadelesini bu düzeni teşhir eden ve işçi sınıfının devrimci iktidarını alternatif olarak gösteren bir faaliyete konu etmeliyiz.

2014 bütçesi emekçinin vergi yükünü artıracak!

AKP iktidarı 2014 yılı bütçesini açıkladı. Açıklanan bütçenin yine emekçilerin omuzlarına büyük bir vergi yükü bindireceği ise açık. Zira Maliye Bakanı Mehmet Şimşek, "Bütçe gelirlerinin 403,2 milyar TL, vergi gelirlerinin 348,4 milyar TL, vergi dışı gelirlerin 54,8 milyar TL olarak gerçekleşmesini bekliyoruz" dedi. Açıklanan rakamlara göre sadece ÖTV'den 90 milyar gelir bekleniyor. Bunun kendisi, hedeflenen bütçenin 4'te 3'ünün vergiler üzerinden sağlanacağı anlamına geliyor.

Maliye Bakanlığı tarafından duyurulan gelir vergisi tablosu şöyle:

- Gelir vergisi 70.8 milyar TL
- Kurumlar vergisi 31.1 milyar TL
- ÖTV 89.4 milyar TL
- Dahilde alınan KDV 39.6 milyar TL
- İthalatta alınan KDV 64.8 milyar TL

Yaptığı açıklamalarda 2014 Yılı Bütçesi'nin bir seçim bütçesi olmadığını iddia eden Şimşek, "Mali disipline devam ediyoruz" dedi.

Bakan'dan özelleştirmelere övgü

Maliye Bakanı Mehmet Şimşek bu yıl içerisinde gerçekleştirilen özelleştirme uygulamalarını ve 2B kapsamında orman arazilerinin ranta açılması konusunda atılan adımları övmekten de geri durmadı. Bakan Şimşek, binlerce işçinin çalışma ve yaşam koşullarını derinden etkileyen, yine binlercesinin işsiz kalmasına neden olan özelleştirme saldırıları ve 2B uygulamaları hakkında şunları söyledi:

"Bu yıl özelleştirme gelir beklentimiz 4 milyar TL iken Eylül sonu itibarıyla bu hedefimizi ikiye katladık ve yaklaşık 8,3 milyar TL'lik gelire ulaştık. Öte yandan, 2B kapsamında 1 Ekim 2013 itibarıyla toplam satış bedeli 2,6 milyar TL'ye, tahsil edilen gelir tutarı da 1,2 milyar TL'ye ulaşmıştır. Tahsilatların artarak devam etmesi beklenmesine rağmen 2B kapsamında elde edilmesi öngörülen gelir tutarı 4,8 milyar TL'den 3 milyar TL'ye revize edilmiştir."

Silaha yatırım da hegemonya krizi de büyüyor!

Savaş sanayinde bu kısa süre içerisinde yaşanan gelişmeler bile emperyalist-kapitalist sistemin çıkar ilişkilerini ortaya seriyor.

Savaş sanayisi pazarı geçtiğimiz günlerde önemli gelişmelere sahne oldu. Dünyanın dört bir yanında emperyalist-kapitalist güçlerin silahlanmaya ayırdıkları bütçelerle yeni anlaşmalar imzalanıyor. Geçtiğimiz yıl 'savunma harcamaları' adı altında dünyada 1,75 trilyon dolar harcandığı ifade ediliyor. Bu anlaşmalar dolaysız olarak yakın vadedeki savaş hazırlıklarına da işaret ettiği için ayrıca dikkate değer.

Savaş sanayindeki hareketlenmede bir özne de Türk sermaye devleti ve Türkiye'deki savaş sanayi şirketleri. Türk sermaye devletinin palazlandığı savaş sanayi ihracatta önemli bir eşiğe gelmiş bulunuyor. Bir dizi ülkenin silahlanmaya ayrılan bütçelerini de arttırdığı, sektörde önemli alışverişlerin yaşandığı bir dönemde Türkiye'deki şirketler de hedef büyütüyor. Milyar dolarlarla ifade edilen bu alışverişler elbette tek başına Türk burjuvazisini değil sektördeki emperyalist tekellerin de hareketlenmesine neden oluyor.

Bu noktada Türk sermaye devletinin Çin'den füze sistemleri alma kararı önemli tartışmaların yaşandığı bir arenaya döndü.

Türk sermaye devleti uzun süredir alımı için hazırlıklarını yaptığı karadan havaya füze savunma sistemi için açtığı ihalede kararını Çinli CPMIEC şirketinden yana verdi. Çinli şirketin açıklanması başta ABD'li emperyalistler olmak üzere bir dizi efendi takımından eleştiriyi karşıladı. Patriot sisteminin alınacağı üzerinden planlar kuran ABD ile ikincil seçenek sayılan İtalyan-Fransız ortak üretimi Samp-T arasında bir tercih beklenirken Çinli şirket ihaleyi aldı.

Ihaleyi hangi şirketin aldığına dair yapılan açıklamalarsa bu alanda orta vadeli hedefler güden Türk sermaye devletinin heveslerini gösteriyor. Zira Çinli şirketin ucuz olmasından öte teknoloji transferi ve ortak üretim sunuyor olması tercihi belirledi. Savaş sanayinde daha ağır silahlar ve füzelerin üretimine yönelmek isteyenler için altyapıyı sağlayacak teknolojinin buradan sağlanması planlanıyor.

Elbette bu ihale sonucundan savaş sanayinde pazarın büyük paylarını ellerinde tutan emperyalist ülkeler ve tekelleri rahatsız oldular. Bundan dolayı daha ihalenin ilk kararı açıklandığı andan itibaren ABD ve NATO şeflerinden açıklamalarla uyarılar ardı ardına geldi.

"Türk yetkililerin son kararı vermeden önce bunu göz önüne alacağını düşünüyorum" diyen NATO Genel Sekreteri Rasmussen, Brüksel'deki NATO Savunma Bakanları toplantısı sonrasında şu uyarılarını tekrarladı: *"Bu konudaki duruşumuz oldukça açıktır. Hangi ekipmanın satın alınacağı ulusal bir karardır ve öyle kalacaktır. Ancak NATO'nun perspektifinden bakıldığında, elbette ki ulusların almayı planladıkları sistemlerin müttefik devletlerdeki benzer sistemlerle uyumlu olarak çalışabilmesi büyük önem arz etmektedir. Buna birlikte çalışabilirlik diyoruz."*

ABD Dışişleri Bakanlığı Sözcüsü Marie Harf da *"Türk hükümetinin, NATO sistemleriyle veya kolektif savunma kabiliyetleriyle birlikte çalışmayacak bir füze*

savunma sistemi için ABD'nin yaptırım uyguladığı bir şirketle sözleşme görüşmeleri hakkında ciddi kaygılarımızı ilettik" dedi.

Sözcü ayrıca ABD Dışişleri Bakanı John Kerry'nin, Dışişleri Bakanı Ahmet Davutoğlu ile New York'taki BM Genel Kurulu sırasında, ABD'nin bu konudaki kaygılarını konuştuğunu vurgulaması ABD'nin konuya verdiği önemi gösteriyor.

Temelde uyarı NATO sistemleri ile füzelerin koordine edilemeyeceği mazereti arkasına saklansa da asıl rahatsızlığın rakip şirkete ihale verilmesi ve Türkiye'nin de pazara girme hevesi olduğu aşikar. Ayrıca CPMIEC'in ABD'nin daimi düşman listesindeki İran, Suriye ve Kuzey Kore devletlerine de satış yapıyor olması rahatsızlığın bir diğer boyutunu oluşturuyor. Ayrıca Çin'in bu önemli ihaleyi alması bir dizi ihaleyi de zincirleme etkileyecek, Çin'in pazarda söz sahibi olması için bir örnek oluşturacaktır. Çin devletinin emperyalistlerle rekabet edecek etkinliğe ulaştığı bir dizi sektörde olduğu gibi birçok tekelin önünü bu alanda da kapatmaya başlaması efendileri huzursuz ediyor. Düne kadar egemen oldukları pazarlarda şimdi ucuz işgücü ile önemli bir avantaja sahip olan Çin kapitalizmi sahneye çıkıyor.

Türk sermaye devletinin Çinli CPMIEC kararında vurgulanan 'bağımlılık' ilişkisini bitirme iddiaları da buna işaret ediyor. AKP iktidarının emperyalist efendilerden elbette bağımsız yürüyecekleri bir yol yok. Lakin daha etkin bir taşeronlukla pastadan alınan payı büyütme derdine düşen başta AKP iktidarı olmak üzere bir bütün olarak Türk sermaye devleti, bu alanda yatırımlarını ve ilişkilerini güçlendiriyor. Bugüne kadar küçük silah ve zırhlı araç pazarında dünyaya önemli satışlar yapan Türk silah şirketleri artık helikopter, tank, İnsansız Hava Aracı, füze satışı hesapları yapıyor. Bu alandaki adımlardan biri olan "milli savaş helikopteri" ATAK'ın ihracat girişimleri bunun son örneklerinden birini oluşturuyor. Bizzat AKP şeflerinin görevlendirildiği satış için Pakistan'a giden bakanların antlaşma çabası ABD engeline takıldı. Her ne kadar adı "milli" olsa da bugün tamamen yerli üretim yapabilecek teknolojiye sahip olunmadığından helikopterin motoru ABD lisansı ile üretiliyor. ABD'nin, ATAK helikopterlerinin motorundaki üretim şartnamesi ile ihracatı engellediği haberleri yansıyor. Bu haberlerle ABD'nin füze ihalesi sonrası ikinci bir ihale krizine izin vermeyerek Türk sermaye devletine yerini gösterdiği de görülüyor. Zira AKP'li bakanlar, Pakistan'a ATAK helikopterlerini ABD üretimi helikoptere alternatif olarak lanse ediyordu. ABD kendi pazarına satış girişimini 'bağımlılık' ilişkisinin sözleşmeleriyle durdurmuş oldu.

ABD bir yandan şartnamelerdeki bağlayıcı kararlarla alttan alta mesaj

verirken on yıllardır uyguladığı askeri yardım ile müdahaleyi pekiştiriyor. Hem Türkiye hem de Pakistan ile kurulan ilişkilerde son günlerdeki yeni askeri anlaşmalarla bu açıkça görülüyor. İki yıldır durdurulan Pakistan'a askeri malzeme yardımı Pakistan Başbakanı Nazaf Şerif'in Washington ziyareti öncesi yeniden başlatılacağı açıklanırken diğer yandan Türkiye'de 108 Skorsky askeri helikopterin üretimi için sözleşme imzalanıyor. Elbette üretilen helikoptere silah monte edilebilmesi ABD'nin vereceği izinlere bağlı olmak şartıyla.

ABD yönetimi sunduğu askeri anlaşmalarla işbirlikçi devletlerden isteklerini almaya devam ediyor. Savaş sanayinde bu kısa süre içerisinde yaşanan gelişmeler bile emperyalist-kapitalist sistemin çıkar ilişkilerini ortaya seriyor. Savaş sanayi, emperyalist-kapitalistler arasındaki çıkar hesaplarını ve savaş politikalarını da dolaysız olarak yansıtıyor.

Savaş sanayinde bu iki haftalık yoğun trafik savaşlardan beslenen emperyalist düzenin, dünyanın emekçi halklarına kan ve gözyaşı dışında bir yol vaat etmediğini gösteriyor.

Türk sermaye devleti de bir yandan Esad yönetimi karşısında manipülatif açıklamalarla sözde barış savunuculuğu yaparken diğer yandan emperyalist savaşlarda etkin rol almak, dünyaya silah satmak için çabılıyor. Bir dizi bilimsel kuruluşunu füze geliştirme, bomba araştırma-geliştirme için seferber ediyor. Sığınak delici akıllı bomba başlıklarından kısa menzilli füze denemelerine kadar devasa bütçeler ayrılan savaş sanayisinin tek başına ihracat için olmadığı da görülüyor. Etkin taşeronluk kadar bölgede hegemonya hayalleri kuran AKP iktidarı, kendi savaşı için kendi silahlarını da üretiyor. Önümüzdeki süreçte gizli yürütülen nice savaş hazırlığının ete-kemiğe bürünmüş haliyle karşımıza çıkacağı kesindir. Bugün övünülerek sunulan her bir silahın kardeş halklara olduğu kadar bu ülkenin işçi sınıfına, ezilen halklara da doğrultulduğu unutulmamalıdır. Emperyalist işgal politikalarına, işbirlikçi savaş çığırkanlığına, Kürt halkına dayatılan imha politikalarına karşı mücadele örülürken AKP'nin savaş sanayine verdiği önem de teşhir edilmeli, ikiyüzlü barış söylevlerinin arkasına gizlenen savaş hazırlıklarına işaret edilmelidir. Dünyanın içinden geçtiği savaşlar ve bunalımlar dönemine kendi cephesinden büyüme hayalleriyle hazırlanan AKP iktidarına karşı gerçek barışın sosyalizmde olduğunun altını çizen bir mücadeleyle çıkılabilir.

Beklemenin değil, eylemin zamanıdır!

Yılda binin üzerinde iş cinayetlerinde ölen sınıf kardeşlerimizin, elinde kanı olan bir sınıfın temsilcisidir Aloğlu. Kar hırsı ne Aloğlu'nda ne de başka bir asalak patronda işçinin sorunları ne olacak gibi bir kaygı yaratmaz.

Aloğlu. Kar hırsı ne Aloğlu'nda ne de başka bir asalak patronda işçinin sorunları ne olacak gibi bir kaygı yaratmaz. Bu gerçek bundan sonrası için de geçerlidir. Bu gerçek bizlere Aloğlu'nun karşısına daha güçlü çıkmamız gerektiğini göstermektedir. Aloğlu nasıl ki egemenlerin sınıf bilinci ile karşımıza çıkıyorsa, bizlerin de kendi sınıf kimliğimiz ve bilincimizle onların karşısına çıkmamız gerektiğini göstermektedir. Çünkü karşımızda hırsızlıklarını kolayından yapmalarını sağlayan yasaları, örgütleri ile bir sermaye sınıfı vardır.

Bürokratlaşmış bir sendika patronlara hizmet eder

Sendikal hareketin tarihinde eşine az rastlanır bir olay yaşadık. FENİS işçileri olarak bağlı olduğumuz HAK-İŞ'e gidip destek istendi. Her an yanımızda olması gereken, dayanışmayı örgütlemesi, direnişin sürmesi için maddi kaynaklarını harekete geçirmesi gereken sendika bugüne kadar konfederasyon olarak bir kere dahi uğramadı. Kör, sağır ve dilsizi oynadı. Çelik-İş başkanı ise eylemin ilk günü geldi, sonrasında apar topar kaçtı gitti. Ardından bir ara Aloğlu ile mecliste görüldü, Aloğlu hırsız ile gülücükler saçıyordu. Hiçbir sosyal mücadelede yoklar, çıkan onca hak gaspı yasasına karşı işçilere bilgi vermeyi bırakalım hak gasplarını onaylayan patronların atanmış uşakları gibi davranıyorlar. Bugüne kadar başka yerlerden Çelik-İş veya HAK-İŞ üyesi kim geldi dayanışmaya hatırlayan bile yok. Eğer gözlerimiz bağlı yaşamıyorsak, görmüyorsak nerede durduklarını, bir şeyler yapacaklar mı bekleyişimiz safça devam eder. Yanımızda olmalarını beklememeliyiz, aldığımız kararları uygulamaları ve ihtiyaçlarımızı karşılamaları için zorlamalıyız. Onlar her ne kadar köşe bucak kaçsalar, yardım etmemek için bin türlü bahane uydursalar da gerek sendikanın gerekse de konfederasyonun her ay aidatlarını veren üyeleri.

Sendika bizi ortada bırakıyorsa bizden çok patronla yan yanaysa hesabını sormasını bilmeliyiz. Onların ipliğini pazara çıkarmak bizim görevimizdir. Yönetim kararlarını, mali hesaplarını şeffaflaştırmak, yönetimi bu insanlardan temizlemek, sendikayı gerçek anlamıyla bizim sendikamız yapmak görevimizdir. Bunu gerçekleştirmeye yönelik adımlar attığımızda Aloğlu ve onun gibi asalakların bizi bölen, hak gasplarında bizi hareketsiz bırakan, hırsızlığa geçit veren, Aloğlu'na zaman kazandıran düşüncelerin de aramızdan atılmasını sağlarız. Bunu yapamazsak Aloğlu başka görüntülerle aramızda dolaşmaya devam eder, direnişin kaderi Aloğlu'nun ihtiyaçlarını karşılayacak şekilde bu görüntülerin ağzından çıkan cümlelerle belirlenir.

Dün birliğimizi korumak ne kadar önemli ise bugün de önemlidir. Maddi anlamda işçilere kaynak ayırması gerekirken, işçilerin fabrika içerisinde birliğini

HER YER FENİS HER YER DİRENİŞ !

neden olan direnişimizi gündeme taşıyan ve patronu sıkıştıran eylemlerdir. Protokolün imzalanması bir kazanım ancak henüz elde bir şey yok. Protokolün imzalanması hiçbirimizde kazanma havasını yaratmamalıdır.

En şiddetli savaşlarda dahi bu tür görüşmeler yapılmakta, protokoller imzalanmaktadır. Diğer taraftan savaşların öncesinde saldırmazlık anlaşmaları bile imzalanmakta ama savaşın geri durulmamaktadır. Çoğu kere işçilere kazanım diye sunulan şeylerin nasıl kayıplara yol açtığı da unutulmamalıdır. Mahkemelerde kazanan işçilerin patronun malına dokunmadığı gibi bir gerçek varken protokolün veya başka görüşmelerin tek başına bağlayıcı olduğu düşünülüp eylemsizlikle bu direniş

boğulmamalıdır. Gün be gün rehavete kapılmak en büyük tehlikedir. Karşımızda hala vicdana gelmesi beklenen bir insan değil, son derece tecrübeli, işinin ehli bir hırsız olduğu unutulmamalıdır. Bugüne kadar diğer sömürücü asalaklar gibi bizlerin emeğinden çalarak, hakkımızı vermeyerek saltanatını büyüttü. Ücretlerimizi almadığımızda, borçlarımızı ödeyemediğimizde ufak bir dert bile edinmedi. Yılda binin üzerinde iş cinayetlerinde ölen sınıf kardeşlerimizin, elinde kanı olan bir sınıfın temsilcisidir

Direnış bir buçuk ayı geride bıraktı. Otuzlu günlerde bir protokol imzalandı ve protokolün görüşme-imzalanma süreçleri bekleme ile geçirilerek eylemlere bile ara verildi. Protokolün imzalanması tek başına kritik ve belirleyici gibi kararı alınmış tüm eylemlerden kopartılarak işletildi. Oysa protokolü bu noktaya getiren, belli taleplerin kabul edilmesine

koruması gerekirken sendika neden bu yönde adım atmamaktadır? Bu soru dün olduğu gibi bugün de sorulmaktadır. Gün gün maddi sorunlardan dolayı işe giren ve direniş alanını terk edenlere, “yapacak bir şey yok gidebilirsin” denilmektedir. Direnişte üç beş kişi kaldığında da ‘işçiler hak arama bilincinden uzak’ diyerek nutuk atan bu anlayışların karşısına dikilmeliyiz. Bu anlayışa teslim olmak direnişin gün gün erimesi anlamına gelmektedir. Giden her bir direnişçi ile direniş güç kaybeder. Eylemsiz, hareketsiz geçen her bir gün direnişe zarar verir.

Kazanmak için birliğimizi güçlendirelim, irademizi ortaya koyalım!

Bu tespitleri birçok arkadaş dile getiriyor. Bu yönlü sorunların yarattığı yıkıcı sonuçları yaşıyor. Görmenin, dile getirmenin ötesinde üzerimize düşenleri yapmamız gerekiyor. Direniş için belirleyici olacak bir dönemin içerisindeyiz. Ya haftalardır süren hareketsizliği kıracağız ya da direnişimizin bugüne kadar yarattıkları gözümüzün önünden akıp gidecek ve kazanmaktan uzaklaşacağız.

Bizler direnişimize zarar verecek hiçbir şeye izin vermemeliyiz. Sendikanın maddi kaynaklarının şeffaflaştırması yönünde tek tek değil, hep beraber daha güçlü bir şekilde hesap sormalıyız. Yapılacak eylemler bir daha ertelenmeye veya iptal edilmeye kalkıldığında eylemlerimizi hayata geçirecek iradeyi göstermeliyiz. Kazanımımız geleceğimizi güvence altına alacaktır, tüm fabrikalarda sömürü koşullarına karşı harekete geçmeye çalışan işçilere örnek olacaktır.

Arkadaşlar,

Birliğimizi güçlendirelim, içimizden birinin daha gitmesine izin vermeyelim.

Birliğimizi güçlendirelim, hakkımızı alana kadar Aloğlu'nun ve örgütü TÜSİAD'ın peşinden ayrılmayalım.

Birliğimizi güçlendirelim, sendikal bürokrasinin direnişi kırmasına göz yummayalım.

Şimdi bugüne kadar yaşadıklarımızı gözümüzün önüne getirip kinimizi bilemenin, kazanmak için irademizi ortaya koymanın zamanıdır. Zamanı yakalayalım, direnişi güçlendirelim.

(Direnişin Sesi'nin 6. sayısından alınmıştır...)

Feniş işçileri direnişin sesini yayıyor

Feniş işçileri, direnişin sesini yaymak için eylemlerine devam ediyor.

Feniş işçileri, direnişin sesini yaymak için eylemlerine devam ediyor. İşçiler hem yaptıkları eylemlerle hem de katıldıkları toplantı ve etkinliklerle direnişin sesini yaymaya devam ediyorlar.

Feniş işçileri Ankara'da

23 Ekim'de Türkiye Barolar Birliği, Ankara Balgat'ta bulunan genel merkezinde Hava-İş'in grev sürecini ve çalışma yaşamını konu alan bir toplantı düzenledi. Akademisyenlerin, sendikacıların ve avukatların sunumlar yaptığı toplantıya Feniş işçileri de katıldı. Toplantıya Baro'nun tuttuğu otobüslerle yaklaşık 100 Feniş işçisi katıldı.

Feniş işçileri ayrıca Hak-İş'in kuruluş yıldönümü ile ilgili Ankara Rixos Otel'de yapılan etkinliği de katıldı. Hak-İş şu ana kadar Feniş işçilerini gündemine almadığı için işçilerin ciddi bir tepkisi ile karşı karşıya.

Hükümetin arka bahçesi olan, sosyal hak gasplarını onaylayan ve işçi sınıfının denetim altında tutulması için uğursuz bir rol üstlenen Hak-İş yöneticilerini

sloganları ile rahatsız eden Feniş işçileri konfederasyonun tepkisi ile karşılandı. İşçiler, “İlgileneceğiz”, “Bu işler böyle yapılmaz” sözleri ile geçirilmeye çalışıldı. Feniş işçileri ise yine sloganlarla tepkilerini ortaya koydular.

Direnişin Sesi işçilere ulaştırıldı

Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu (BDSP), direnişteki Feniş işçilerine “Sömürüye Karşı Direnişin Sesi” bülteninin 6. sayısı ile seslendi.

BDSP, bültende sürecin seyrini değerlendiren yazısında “Feniş'te beklemenin değil eylemin, iradeyi teslim etmenin değil kararlı olmanın zamanıdır” dedi.

Bültende ayrıca Metal İşçileri Birliği'nin “Engels'i şu an en iyi FENİŞ işçileri anlar” başlıklı açıklaması, greve çıkarak kazanan Leroy Merlin işçilerinin haberi, FENİŞ işçilerinin direnişinin ve BDSP'nin yürüttüğü dayanışma çalışmalarının haberleri yer alıyor.

Kızıl Bayrak / Ankara

OSİM-DER'de işçi toplantısı

OSB-İMES İşçileri Derneği, her ay düzenli olarak yapmayı kararlaştırdığı işçi toplantılarına devam ediyor. 20 Ekim Pazar günü yapılan toplantıda öncelikle sermaye sınıfının ekonomik krizde olduğu ve sermaye sınıfının rahatlaması için sınıfa dönük saldırıları bir an önce hayata geçirmek zorunda olduğu hatırlatıldı. Esnek çalışma, taşeronlaştırma, evden çalışma gibi saldırılarla beraber kıdem tazminatının gaspının gündemde olduğu söylendi.

Ardından sözü Çağdaş Hukukçular Derneği'nden bir avukat olarak kıdem tazminatı ile ilgili sunum gerçekleştirdi. Sunumda ilk olarak kıdem tazminatının yasalarda şu anda ne anlama geldiği ve tarihi anlatıldı. Sonrasında kıdem tazminatının patronların bir lütfü olmadığı, işçilerin mücadelesiyle kazanıldığı ve işçilerin iş güvencesi olduğu vurgulandı. Yeni düzenlemenin içeriğinin çok ayrıntılı anlatılmadığı fakat geçmiş dönemlerde çeşitli güzellemelerle çıkan hiçbir yasanın işçilerin faydasına olmadığı söylenerek kıdem tazminatının fona devredilmesinin işçilerin çıkarlarına saldırı olduğu belirtildi. Yeni yasanın birçok bölümüne değinen avukat, “Nasıl ki geçmiş dönemlerde işçi sınıfı mücadele ederek bu hakları kazanmışsa şimdi de mücadele ederek hem korumalı hem de daha fazlasını kazanmalı” diyerek sunumunu sonlandırdı.

Sonrasında, toplantıya katılanların birçoğunun söz aldığı sohbet gerçekleştirildi. Sohbet sırasında sınıfa dönük saldırılara karşı çeşitli örgütlenme ve mücadele önerileri öne çıktı. Sendikalı işçiler sendikal bürokrasiye vurgu yaptı. Her alanda teşhir çalışmaları yapılarak işyeri bazlı toplantılar yapılması kararlaştırıldı.

Son olarak, 16 Kasım'da yapılacak olan etkinliğin içeriği anlatıldı. Etkinliğin ön çalışmasına güç katılması çağrısı yapıldı ve toplantı sonlandırıldı.

Kızıl Bayrak / Ümraniye

Kiralık işçilik yeniden geliyor!

Özel İstidam Büroları eliyle uygulamaya konacak olan kiralık işçilik, Çalışma Bakanlığı tarafından yeniden gündeme getiriliyor.

Sermaye hükümetinin işçi sınıfına yönelik saldırıları arasında yer alan kiralık işçiliğin önümüzdeki aylarda meclise taşınması düşünüyor.

Çalışma Bakanlığı'nın yeniden gündeme getirerek nabız yokladığı saldırı için genel taslak da şekillenmeye başladı. Torba yasa içinde kiralık işçiliğin de bulunması için bakanlık çalışmalarını sürdürüyor.

Taslağa göre Özel İstidam Büroları'na bağlı olarak çalışacak kiralık işçilerin ücreti, yerine çalıştıkları işçinin ücretiyle aynı olacak. Aynı işyerinde çalışma süresi 3+3 ay olmak üzere en fazla altı ay olacak.

Yapılan düzenlemeleri 'iyileştirme' olarak tanımlayan bakanlık, kelime oyunları ile kiralık işçiliği hayata geçirmek istiyor. Yasanın daha önceki halinde yapılan bu değişiklikler iyileştirme olmaktan çok uzak. Keza eşit maaş şartı da, 3+3 ay çalışma şartı da kağıt üzerinde kalacaktır. Fiilen girdi-çıkıtı ile işçilerin çalışma süreleriyle oynanması bugün bile uygulanıyor. Kaldı ki ne kadar iyileştirme yapılırsa yapılsın kiralık işçilik,

ücretli kölelik düzenin palazlanması, temel hakların tırpanlanması anlamına gelmektedir. Sabit işçi sayısını düşürülerek bir dizi hakkın gasp edilmesi amacı taşıyan bu saldırıyla, ayrıca, Özel İstidam Büroları eliyle işçinin sırtından kazanan yeni asalaklar yaratılacaktır. Taşeronla büyüyen kölelik dayatmalarının yeni bir evresi olan Özel İstidam Büroları için patronların hevesli olduğuysa bilinen bir gerçek. Patronlar yasanın geçmesini uzun süredir AKP hükümetinden istiyor.

Türkiye İş Kurumu da buna dayanarak uygulamanın istihdam sayısını artıracaklarını iddia ediyor. Fakat çalışan sayısı artarken hakların ve işçi ücretlerinin düştüğü ters orantı aktarılmıyor.

Çalışma Bakanlığı kıdem tazminatının fona devrini de kapsayan torba yasa paketine kiralık işçiliği de ekleyerek işçi sınıfına yönelik saldırılarını sürdürüyor. Ücretli kölelik düzenini bir kat daha katmerlemeyi amaçlayan yasanın önümüzdeki aylarda meclise taşınması bekleniyor.

Leroy Merlin'de grev kazanımlarla bitti!

Türkiye'nin ilk AVM grevi olan Leroy Merlin grevi sona erdi. 16 günlük grevin ardından Sosyal-İş ile Leroy Merlin yöneticileri arasında saatler süren görüşme anlaşmayla sonuçlandı.

Yapılan anlaşmayla AVM sektöründeki sendikalaşmanın en büyük engeli olan toplu sözleşme sorunu da çözülürken, alınan bilgilere göre sözleşmede, 1 senelik toplu sözleşmede ısrarlı olan Leroy Merlin yöneticileri sendikaların 3 yıllık toplu sözleşme isteğini kabul etti. Anlaşma ile işçilerin zam konusundaki isteklerine kısmen cevap verildi. Yaklaşık 3 senedir zam almadan asgari ücretin biraz üstünde çalışan işçilere maaşta iyileştirme yapıldı. Bu yıl için %6 zam alan işçiler ayrıca yol, yemek gibi ihtiyaçları için de 500 TL zam aldılar. İşçilerin önümüzdeki 3 yıl süresinde enflasyon baz alınarak hem maaşlarına hem de sosyal yardımlara zam yapılacak.

Grev genel olarak kazanımlarla sonuçlanmış olsa da sözleşmedeki kapsam sorunu çözülemedi. Toplu sözleşmeden sadece hizmet biriminden çalışacakların faydalanıyor olması diğer birimlerde çalışan işçileri kapsam dışı bıraktı.

İstihdam Yasası'na karşı faaliyet...

Sınıf devrimcileri OSTİM ve Batıkent'te, Kasım ayında meclis gündemine getirilmesi beklenen "İstihdam Yasası"nı ve yasanın içerisinde yer alan kıdem tazminatının gaspını, esnek çalışmayı ve taşeron köleliğini teşhir eden çok yönlü bir faaliyet örgütlüyor.

Sınıf devrimcileri hafta başından itibaren astıkları afiş ve dağıttıkları bildirilerle OSTİM işçilerine seslenişlerini sürdürüyorlar. Ayrıca Batıkent BDSP'nin 3 Kasım'da yapacağı "İstihdam Yasası" konulu söyleşinin çağrıları da işçi ve emekçilere ulaştırılıyor.

İstihdam Yasası olarak adlandırılan, işçi ve emekçiler için yıkım anlamına gelen yasa teşhir eden ve 3 Kasım'da gerçekleştirilecek söyleşiye çağrı yapan afişler 21 ve 22 Ekim günleri Batıkent ve OSTİM'de yaygın bir şekilde kullanıldı.

22 Ekim günü iş çıkış saatinde "Sermaye hükümeti istihdam paketi adı altında işçi ve emekçilere kölelik koşullarını dayatıyor... Saldırı yasalarına karşı örgütlü mücadeleye!" başlıklı bildiriler OSTİM Metro'da dağıtıldı.

Ayrıca 22 ve 23 Ekim günleri öğle aralarında işçilerin yemek yediği lokantalar dolaşarak bildiriler OSTİM işçilerine ulaştırıldı. Öğle arası yapılan bildiri dağıtımlarında Ankara İşçiden İşçiye Bülteni de işçilere ulaştırıldı.

Kızıl Bayrak / Ankara

Taşeron işçiliğe Karşı Mücadele Sempozyumu hazırlıkları

Kayseri'de 27 Ekim günü yapılacak Taşeron İşçiliğe Karşı Mücadele Sempozyumu'nun hazırlıkları 22 Ekim günü Nevşehir ve Kayseri'de yapılan hazırlık toplantılarıyla devam etti.

22 Ekim günü gerçekleşen toplantılarda, sempozyumun tanıtımıyla ilgili olarak Taşeron İşçiliğe Karşı Mücadele Sempozyumu Hazırlık Komitesi adına yapılan konuşmalarla başladı. Konuşmalarda, işçilerin yaşadığı sorunlara ve sorunların kaynağı olan düzen gerçeğine dair açıklamalarda bulunuldu. Kıdem tazminatı konusundaki son gelişmeler değinildi. 12 Eylül koşullarında bile kıdem tazminatına dokunulmadığı, ama gelinen yerde AKP iktidarının kıdem tazminatı hakkını yok etmek için harekete geçtiği ifade edildi. Sendikaların sessizliği somut örneklerle anlatıldı.

Toplantıya katılan işçiler yaşadıkları sorunları anlattılar. Taşeron işçiler arasında birlik olmadığını ifade ettiler. İşçi sınıfına yönelik saldırılar konusunda, bu saldırıların yaşamlarında yarattığı tahribatları örneklerle anlattılar. Hazırlık toplantısına katılan işçiler sempozyuma katılımı arttırmak için çaba göstereceklerini dile getirdiler.

Kızıl Bayrak / Nevşehir-Kayseri

Patronların “kurbanı” işçiler...

Patronların kar hırsı nedeniyle bayram boyunca da güvenlik önlemlerinin alınmadığı işyerlerinde yaralanan ve hayatlarını kaybeden işçiler oldu.

Renault ve Emiroğlu Tekstil’de işçi kıyımı

Geçen yılın aynı dönemine göre 363 bin kişi artan işsizler ordusu 2 milyon 686 bine yükseldi.

Renault ve Emiroğlu Tekstil’de yaşanan işten atmalarla onlarca işçi de her geçen gün artan işsizler kervanına katıldı.

Adana Emiroğlu Tekstil’de işçi kıyımı

Adana’da faaliyet gösteren Emiroğlu Tekstil’de 100 işçi işten çıkarıldı. İşten çıkarma gerekçesi ise üretimde daralma olarak gösterildi. Emiroğlu Tekstil sahibi Murat Emiroğlu mali bir kriz yaşadıkları yalanıyla işçileri kandırmaya çalıştı. Patron Emiroğlu, aynı zamanda işçilere alacakları olmadığına dair bir belge imzalatılması için çaba gösterdi.

Emiroğlu Tekstil işçileri, geçtiğimiz Ağustos ayının sonunda ellerinden servis hakkının alınması üzerine bir eylem gerçekleştirmişlerdi. Servis haklarını yaptıkları eylemle kazanan işçiler bu kez de patronun yıldırma saldırılarına maruz kalmışlardı. Bu eylemden sonra da yaklaşık 100 işçi sırayla işten çıkarılmıştı. Son olarak bayram arifesinde de 100 işçi işten çıkarıldı.

Ayrıca fabrikada yetkisi olan ve hala fabrikada üyeleri bulunan Tüm Tekstil-İş Sendikası ise işten çıkarmalara karşı kayıtsız davranmakta. İşçilerse bu sendikayı patronun kurdurduğunu ifade etmekte.

Renault’da işçi kıyımı

Oyak Renault yönetimi bayram arifesinde onlarca işçiyi işten attı. Yaklaşık 7-8 ay önce sözleşmeli olarak alınan işçiler, kapının önüne konuldu.

İŞKUR ile anlaşmalı olarak alınan işçilerin ücretini de devlet ödemekteydi. Ağır sömürü koşullarında asgari ücrete çalıştırılan işçiler, “kullanım süresi”nin dolması üzerine işten atıldı.

Kölelikten de beter bu sistemle Renault karına kar katarken, işçilerin payına bir kez daha en betenden bir sömürü ve aşağılanma düştü.

Durum böyleyken fabrikada örgütlü Türk Metal Sendikası’nın yöneticileri konuya dair tek bir satır açıklama yapmadılar. Çünkü onların derdi değil bu. Onlar fabrika yönetimiyle bozuşmadan Renault işçisinin aidatıyla ağalar beyler gibi yaşamaya devam ediyorlar nasıl olsa...

Demiryolu inşaatında iş cinayeti

Bakü-Tiflis-Kars demiryolu tüneli için Kars’ın Arpaçay İlçesine bağlı Güvercin Köyü yakınlarında süren inşaat 20 Ekim’de bir işçi hayatını kaybetti.

Tünel inşaatı için kullanılan beton vinçle dökülürken ‘iş kazası’ meydana geldi. Kasnak bağlantısı kopması nedeniyle Bünyamin Arslantaş, Gökhan Tunçsoy ve onları kurtarmaya çalışan Mustafa Özen tonlarca ağırlıktaki beton kalıbın altında kaldı.

İşçilerden Gökhan Tunçsoy ile Mustafa Özen kurtararak Kars Devlet Hastanesi’ne gönderildi. Adana doğumlu Bünyamin Arslantaş’ın cansız bedeni ise yaklaşık 1 saat süren çalışmalar sonucu sıkıştığı yerden alınarak ambulansla Arpaçay Devlet Hastanesi morguna götürüldü.

Vinçlerle yapılan çalışmalarda gerekli işçi güvenliği önlemleri alınmadığı için her ‘kaza’ bir ölüme işaret ediyor. Tersanelerde, inşaatlarda vinç etrafında çalışan işçilerin güvenlik önlemleri çalışmayı yavaşlattığı için patronlar tarafından gözardı ediliyor.

Maden ocağında yangın:

1 işçi yaşamını yitirdi!

Manisa’nın Soma İlçesi’ndeki Darkale mevkiindeki özel bir işletmeye ait kömür madeninde 20 Ekim günü sabah saatlerinde yangın meydana geldi. Madendeki

elektrik panosunun alev almasıyla çıkan yangında 21 işçi madende kaldı.

Olay üzerine bölgeye, çevredeki kömür madenlerinden gelen ekipler, kurtarma çalışmalarına başladı.

Yapılan ilk müdahalede 6 işçi kurtararak hastaneye kaldırıldı. Kalan 15 işçi de kısa bir süre sonra kurtarıldı. Tüm işçiler hastaneye kaldırıldı.

İşçilerin yangında oluşan duman nedeniyle zehirlendi ve hastaneye kaldırılan işçilerden biri hayatını kaybetti.

Gaziantep’te halı fabrikasında iş cinayeti...

Gaziantep’te bir halı fabrikasının buhar kazanının patlaması sonucunda bir işçi öldü, iki işçi yaralandı.

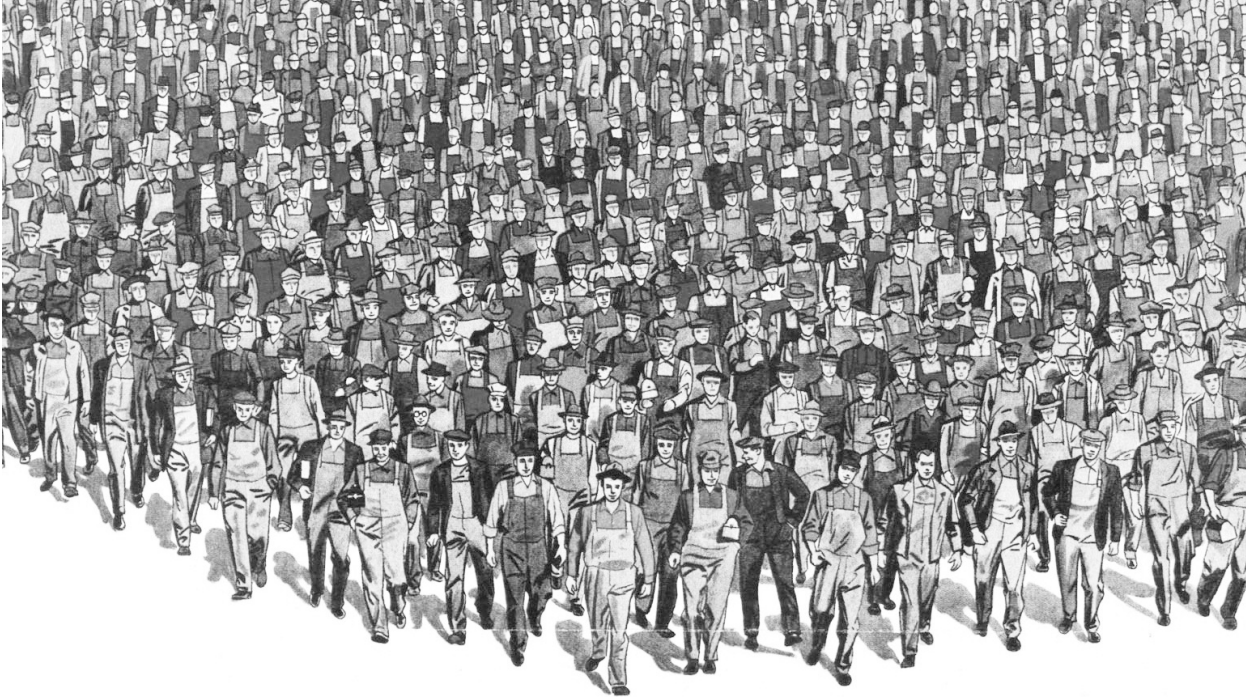
Gaziantep’te 19 Ekim günü 4. Organize Sanayi Bölgesi’nde bulunan bir halı fabrikasının buhar kazanının patlaması sonucunda üç işçi yaralandı. Yaralanan işçiler ambulanslarla farklı hastanelere kaldırılarak tedavi altına alındı.

Şehitkamil Devlet Hastanesi’ne kaldırılan Hakan Bozkurt hastanede yaşamını yitirdi. Hastaneye kaldırılan Ömer Serin ve Hatice Bozdemir’in durumunun iyi olduğu bildirildi.

İş cinayetlerine gereken cezaların verilmediği sömürü sisteminde hergün yeni iş cinayetleri yaşanmaya devam ediyor.

“Görüntüdeki sessizliğin altında derin bir öfke mayalanıyor!”

Ankara Sincan'da işçilerin birliğini sağlamak, sınıf kimliği ile tutum olarak haklarına ve geleceklerine sahip çıkmak için faaliyet yürüten Sincan İşçi Birliği temsilcisi ile Sincan OSB'deki koşullar üzerine konuştuk.

- Öncelikle Sincan Organize'deki çalışma koşullarından biraz bahsedebilir misiniz?

- Aslında Sincan Organize'ye ya da bölgede yer alan fabrikalara baktığımızda, özellikle çalışma koşulları açısından Türkiye işçi sınıfı gerçeğinin doğal bir yansımasını görürsünüz. Düşük ücretler, her geçen gün ağırlaşan çalışma temposu, işsizlik sopası ile işçilerin üzerinde her geçen gün yoğunlaşan baskılar, bu koşulların en temel yanlarını oluşturuyor. Tabii ki buna geniş bir örgütsüzlük tablosu eşlik ediyor. Arçelik, Hidromek ve Kabel'de Türk Metal çetesinin varlığını bir yana koyarsanız bölgede en dar anlamda bir sendikal örgütlülük dahi bulunmuyor. Bu saydığım fabrikalarda, özellikle bir Koç firması olan Arçelik'te ise Türk Metal çetesinin varlığının işçiler için anlamını zaten hepimiz biliyoruz.

İlk başta da söylediğim gibi bu açıdan Sincan'daki tablo da kuşkusuz Türkiye gerçeğinin basit bir yansıması. Ama bunun dışında ya da bu durumu yaratan daha özel koşullar da Sincan için yok değil. Her şeyden önce her geçen gün genişleyen bir sanayi havzası olmakla birlikte Sincan'da sanayinin gelişimi esas olarak '90'lı yıllarla birlikte başlıyor. Sincan Organize dediğimiz Ankara 1. OSB, 1990 yılında kuruluyor ve her geçen gün genişleyerek büyümeye devam ediyor. Bugün, bu bölge ilk kuruluş alanının yaklaşık 5 katı büyüklüğe ulaşmış durumda ve yaklaşık 20 bin işçi buradaki fabrikalarda çalışıyor. Buranın dışında ise henüz yapım aşamasında olan ve sınırlı sayıda fabrikada üretimin başladığı Temelli Bölgesi var ki, burada açılan üç OSB'de toplam 50 bin civarında işçinin çalışacağı 300 civarında fabrika kurulacağı söyleniyor. Bunu şunun için vurguluyorum, yaklaşık 20 yıllık bir sanayi geçmişi demek, aynı zamanda buralarda çalışan insanlar için yeni bir işçileşme süreci anlamına geliyor. Yani Sincan

üzerinden konuştuğumuzda ikinci kuşak işçiliğinin henüz sınırlı olduğu bir sanayi bölgesinden bahsediyoruz ki, bunu ilçenin nüfus gelişimine baktığınızda da rahatlıkla görebiliyorsunuz. Bu sözünü ettiğim 20 yıl içinde ilçenin nüfusu tamı tamına 5 katına çıkmış bulunuyor.

Bu insanların büyük oranda Orta Anadolu'nun çeşitli kentlerinden geldiklerini düşündüğümüzde ise hem mevcut olan çalışma koşullarını, hem de işçi mücadelesi adına mevcut tabloyu tanımlamak da bir bakıma kolaylaşıyor. Yeni işçileşme süreci bir yana bu insanların belli bir bölümü için köyleriyle kurdukları ekonomik bağ halen güncelliğini koruyor, hatta Temelli Bölgesi'nde halen işçiliğinin tarımsal üretimin yanında bir ek iş olarak görüldüğü bir tablo karşımıza çıkıyor. Bununla birlikte Anadolu insanının itaatkar, şükürcü yapısı ile birlikte dinsel ve milliyetçi değerlere bağlılığı mücadele dinamikleri açısından temel bir engel olarak önümüze çıkabiliyor.

Bunlarla birlikte her yeri kesen bir veri olsa da sermayenin işçi sınıfının örgütlenmesine düşmanlığının Sincan'da çok daha çıplak bir şekilde yaşandığını söyleyebiliriz. Özellikle Organize içinde işçilere seslenen en küçük bir çalışmaya daha büyük bir tahammülsüzlük ile yaklaşıyor. Fabrikalarda yaşanan iç huzursuzluklara karşı ise bu tahammülsüzlüğün çok daha katı bir şekilde açığa çıktığını söyleyebiliriz. Örneğin metal sektöründe geçtiğimiz toplu sözleşme döneminde Arçelik'te ortaya çıkan küçük bir tepki 50 kişinin işten atılması ile sonuçlanmıştı. Bu senenin başında ise Serdar Plastik'te sendika adının duyulması ile birlikte 50 civarında işçi işten atıldı. Yine TEGA'da sağlıksız yemeklere karşı gösterilen anlık bir tepki sonucu 5 kişi işten atılmış oldu. Geçtiğimiz günlerde ise bir ambalaj fabrikasında benzer bir gelişmenin yaşandığına dair duyularımız var.

Bunlar aslında son bir yılın sınırlı örnekleri. Biz Sincan Organize'de sermayenin işçilerin örgütlenmesine yaklaşımını esas olarak Ekstrametel ve TEGA örneklerinden biliyoruz. Daha önceki yıllarda bu iki fabrikada Birleşik Metal bir örgütlenme çalışması yürütmüş ve bu girişimler Sincan Organize patronlarının topyekûn saldırısı ile karşılaşmıştı. Yansıdığı kadarıyla TEGA'da direnişin başladığı ilk gün Sincan Organize'nin belkemiğini oluşturan bir grup patron hızla biraraya gelmiş ve ne olursa olsun Sincan Organize'ye sendika girmesine izin vermeyeceklerini söylemişler. Hatta işçilere üç kuruluş zam yapmayı çok gören bu asalaklar TEGA patronunun bu süre zarfında uğradığı zararı da büyük bir rahatlıkla kendi ceplerinden karşılama yolunu tutmuşlar.

Yani işin özüne dönecek olursak Sincan'a baktığımızda işçiler adına geniş bir örgütsüzlük ve bilinçsizlik tablosunun yanında sermaye adına güçlü bir sınıf bilinci ve kini göze çarpıyor. Ancak bu kinin ve tahammülsüzlüğün aslında büyük bir korkunun da ifadesi olduğunu söyleyebilirim.

- Korku derken...

- Evet korku. Aslında her yerde sermaye işçi sınıfından yüzyıllar önce insanlığın vebadan ve koleradan duyduğu korku gibi büyük bir korku duyuyor. Çünkü işçiler henüz farkında olmasa da sermaye işçi sınıfının elinde kendisini mezara gönderecek kürekleri taşıdığını çok iyi biliyor. Yoksa böyle bir bilinçsizlik ve örgütsüzlük tablosunda bu derece tahammülsüzlüğü nasıl açıklayabilirsiniz? Görünürde her şey sermayenin istediği gibi gidiyor. İşçiler bilinçsiz, örgütsüz, hükümete istedikleri her yasayı istedikleri an çıkarttırmak gibi bir avantajları var (hoş yasaya da ihtiyaç duydukları yok ya), ama yine de korkuyorlar. Çünkü görüntüdeki bu sessizliğin altında, derin bir öfkenin mayalandığını çok iyi biliyorlar.

Geçtiğimiz günlerde bir fabrikadan bir grup işçi arkadaş ile sohbet ediyorduk. Bu arkadaşlar "acaba bizim fabrikamıza sendika gelir mi, gelirse nasıl olur" diye bir düşünce içerisindeydiler. Ve bu arkadaşlar doğal refleksleri ile bir gerçeği o kadar yalın bir şekilde ifade ettiler ki: "Biz eğer bu işe girer ve başarılırsak Sincan Organize'de devrim olur!" dedi örneğin bu arkadaşlar. İşte bir işçinin doğal refleksi ile ve belki de içinde bulunduğu koşullardan bunaldığı anda bilince çıkardığı bu gerçek sermayenin her gün zihninde yankılanıyor. O her gün "ya bugün bir kıvılcım çakarda orman yanarsa!" korkusu ile yaşıyor. Dedim gibi bu korkuyu duymakta da fazlası ile hakkı var. Dahası biz onların bu korkusunu gerçeğe çevirmek gibi bir iddiaya sahibiz.

- O zaman biraz Sincan İşçi Birliği'nden bahsedelim?

- Sincan İşçi Birliği Sincan'da patronların bu korkusunu gerçeğe çevirmenin adı. Daha doğrusu bu

doğrultuda attığımız bir ilk adım. Çünkü sermayenin her cepheden örgütlü olduğu ve sınıf bilinci ile davrandığı koşullarda işçilerin de kendi birliğine ve sınıf bilincine çok daha fazla ihtiyacı bulunuyor. Hele hele Sincan gibi örgütsüz, dağınık bir işçi bileşiminin olduğu bir bölgede bu çok daha önemli bir ihtiyaç. İşte biz de bu ihtiyacı karşılamak adına yola çıktık.

Aslına bakarsanız Sincan İşçi Birliği bu açıdan yeni bir proje ya da adım da değil. Bugün aramızda daha önce bölgede kurulan Sincan İşçi Derneği'nin çalışmalarını yürüten arkadaşlar da bulunuyor. Ve biz aslında yaklaşık bir senedir benzer bir adımı atabilmek adına bir tartışma ve hazırlık süreci işletiyorduk. Bu tartışmalarda ise derneğin bir amaç değil araç olduğu, asıl yapmamız gerekenin Sincan'da işçilerin birliğini sağlamak, yani hem kendi sorunlarına sahip çıkmasını hem de toplumsal sorunlarda kendi sınıf kimliği ile bir tutum alabilmesini sağlamak olduğu sonucuna vardık. Bir süredir bu açıdan çeşitli adımlar atmaktayız birlikte ise özellikle son bir iki aydır bu açıdan daha sistematik bir yönelime de girmiş olduk.

Bu açıdan geçtiğimiz ay çeşitli fabrikalardan bir grup işçi olarak bir toplantı gerçekleştirdik. Bu toplantıda düzenli olarak biraraya gelme, hem kendimizi eğiteceğimiz hem de diğer işçi arkadaşların da katılımını sağlayabileceğimiz etkinlikler gerçekleştirme kararı aldık.

Bu çerçevede 26 Ekim'de bir avukat dostumuzun da katılımı ile bir panel söyleşi gerçekleştireceğiz. Bu söyleşide hem yasal haklarımızı öğrenmeyi, hem de bu haklara nasıl yaklaşmamız gerektiğini tartışmayı planlıyoruz. Çünkü öyle bir tablo ile karşı karşıyayız ki, birçok işçi arkadaşımız halen yasal planda sahip olduğu hakları bile bilmiyor. Durum böyle olunca patronların istedikleri gibi at oynatması da çok daha kolay oluyor.

Önümüzdeki dönemde de iş kazaları, ücret sorunları, kıdem tazminatı vb. konularda benzer etkinlikleri sürdürmeyi planlıyoruz.

Bu hedeflerimizi gerçekleştirebildiğimiz oranda Sincan'da işçi sınıfının bir toplumsal güç olarak kendisini hissettirebileceğine de inanıyoruz. Az önce de ifade ettiğim gibi patronlar korkuyor ve bu korku boş bir korku değil. Her yerde olduğu gibi Sincan'da da mücadeleye atılmanın önünde birçok engel olsa da işçiler arasında büyük bir huzursuzluk var. Ve bu huzursuzluk aslında kendisini ifade edebileceği bir kanal arıyor. Az önce bahsettiğim çalışmalarını asgari bir başarı ile gerçekleştirebilirsek, yani Sincanlı işçilere yalnız olmadıklarını hissettirebilir ve bugün için öncü potansiyeli şahsında da olsa onları biraraya getirmeyi başarabilirsek Sincan Organize için gerçek anlamda bir devrim olacaktır. Bu tablo az önce ifade ettiğim birçok sorun alanını da hızla geride bırakmayı sağlayacak, işçi sınıfının toplumsal bir güç olarak mücadele sahnesindeki yerini almasını sağlayacaktır.

- İşçi sınıfının toplumsal bir güç olması demişken, Sincan'da işçilerin Haziran Direnişi'ne yaklaşımlarından biraz bahsedebilir misin?

- Kuşkusuz bugün için bu açıdan hiç de iç açıcı bir tablo bulunmuyor. Sonuçta Sincan az önce de ifade ettiğim gibi dinsel ve milliyetçi düşüncelerin ağırlıkta olduğu bir bölge. Dahası AKP'nin temel bir kalesi durumunda. Kuşkusuz sosyal temelleri olsa da Haziran Direnişi'nin görünen yüzünün daha çok laiklik-dincilik eksenine sıkışması bu açıdan Sincan'daki tabloyu daha da olumsuz bir şekilde etkilemiş oldu aslında. İşçiler büyük oranda sermayenin yarattığı o sahte kutuplaşmada taraflaşmış oldular. Doğal olarak ezici bir çoğunluğu AKP'nin arkasında konumlanırken sınırlı

bir kesiminin de meseleyi AKP karşıtlığına indirgemesi sınıfsal birleşme noktalarını da zaafa uğratan bir yan taşımış oldu.

Ancak biz bu durumun geçici olduğuna inanıyoruz. Çünkü sermaye o kadar pervasız saldırıyor ki, işçiler açısından bu sahte ayrımları bir kenara iterek biraraya gelebilmek yakıcı bir ihtiyaç olarak ön plana çıkıyor.

Ama elbette ki bu durum tek başına böyle bir gelişmenin ürünü olarak kendiliğinden bir şekilde de yaşanmayacak. Bu açıdan bize oldukça önemli görevler düştüğü kanısındayız. Aslında az önce çalışma planlarımızdan bahsederken üzerinden atlamış oldum. Çeşitli etkinliklerle birlikte önümüzdeki dönem için "Reddediyoruz!" başlığını taşıyan bir çalışma planımız var. Mevcut koşulları ve sermayenin saldırı planlarının her birini bu başlık altında reddettiğimiz bir çalışma örgütleyeceğiz. Bunu ise aslında bir yandan da Haziran Direnişi ile ruhsal planda da olsa bir bağ kurabilmek hedefi ile gündemimize aldık. Çünkü Haziran Direnişi'ne baktığımızda insanların mevcut uygulamaları kabul etmedikleri, bir reddetme tutumu ile birlikte sokağa döküldüklerini söyleyebiliriz. Biz de burada sermayenin çeşitli uygulamaları karşısında bir reddetme tutumu açığa çıkartabilirsek bu hem yerelde baskın bir eğilim olan şükürcülüğe vurulmuş bir darbe olacaktır, hem de bugün için fiziksel bir birleşme anlamına gelirse de ruhsal planda Haziran Direnişi ile bağ kurabilmek adına mütevazı bir adım olacaktır.

Bu işin bir yanı. İşin diğer yanında ise Haziran Direnişi'ni ortaya çıkaran dinamikler ile buradaki gündelik yaşam arasında dolaysız bir bağ kurabilmek gibi bir sorumluluğumuz var. Özellikle çalışma yaşamı açısından. Örneğin polis devleti dediğiniz uygulama her birimizin işyerlerinde de doğrudan karşımıza çıkıyor. Kendileri de işçi olsa da birçok fabrikada formen ya da şefler patronun bekçiliğini yapan polisler olarak tepemize dikiliyor. Ya da hangi fabrikaya giderseniz gidin fabrikanın en ücra köşesine kadar sürekli kameralar ile denetim altında tutulduğunuz bir tablo ile karşı karşıya kalıyorsunuz. Ya da yaşam alanlarına müdahale açısından düşündüğünüzde tepki göstermenize de gerek yok, bir gün yemeği beğenmeyip yemek yemeseniz ya da evden getirdiğiniz sandviçi yemeye kalksanız anında isyan çıkartmaya çalışmak ile suçlanabiliyorsunuz. Yani demeye çalıştığım şu ki gündelik çalışma yaşamında bile aslında Haziran Direnişi ile bağ kurabilecek o kadar çok örnek ile karşılaşıyoruz ki. Yeter ki bu olanakları değerlendirmeyi bilelim. Yeter ki yaşadığımız bu olaylar ile bugün karşı çıktıkları o büyük direnişin nedenleri arasındaki o kopmaz bağı işçi arkadaşlarımıza göstermeyi başarabilelim.

İşte bu yüzden bu konudaki mevcut tablonun geçici olduğuna inanıyoruz. Çünkü bu bahsettiğimiz

uygulamalardan bir tekenden bile memnun olan tek bir işçi dahi bulamazsınız. Belki bugün birçok arkadaşımız bu yaşananlara tepki göstermekten çekiniyor ya da nasıl tepki göstereceğini bilemiyor. Ama biz Sincan İşçi Birliği ile birlikte bir çoban ateşi yakmış olduk. Bu çoban ateşi elbet çevresine ışık saçacak ve yayılacak. İşte o ateş ile birlikte Sincan'da da Haziran Direnişi ile birlikte sıkça kullanılan bir deyim tekrarlırsak: "Hiçbir şey eskisi gibi olmayacak!".

- Son olarak eklemek istediğin bir şey var mı?

- Sonuçta işçi sınıfı adına arzuladığımız gelecek tek başına Sincan'da ya da Sincan İşçi Birliği ile gerçekleşmeyecek. Bugün biz tek bir fabrikada sendikalaşmak üzerine konuşurken bile Organize'de patronların ne kadar örgütlü olduğunu, tek başına bir fabrikada yaşanacak bir girişimin patronların nasıl azgınca saldırısı ile karşılanabileceğini konuşuyor, bunun karşısında Organize'nin ya da Sincan'ın toplamında işçilerin biraraya gelmesi, sosyal-kültürel-ekonomik her anlamda birleşmesi ve dayanışması için adımlar atıyorsak Ankara'nın toplamında ve aslında ülkenin dört bir yanında işçilerin biraraya gelmesi ve örgütlenmesi gerekiyor. Biz ülkenin dört bir yanında bizim gibi düşünen, bizim verdiğimiz çabayı kendi yaşadıkları alanlarda veren kardeşlerimiz, dostlarımız olduğunu biliyoruz. Onlardan da aldığımız güç ile birlikte işçi sınıfının onurlu geleceği için verilen mücadeleyi Sincan'da da büyüteceğimizi söylüyoruz.

Sizlere de bu mücadelede bizlere verdiğiniz destekler için teşekkür ediyoruz.

Kızıl Bayrak / Ankara

Sincan'da devrimci sınıf çalışması

Sincan İşçi Birliği, 26 Ekim'de yapacağı etkinlik için hazırlıklarını sürdürüyor.

Bu kapsamda Sincan'da yaygın bir faaliyet yürütülüyor. İşçilerle birebir görüşülerek etkinliğe çağrılıyor.

Ayrıca Etimesgut, Elvankent, Fatih, Ayaş Yolu, Cimşit, 12. Cadde, Sincan Merkez, Sincan OSB, Plevne ve birçok yerde etkinliğe çağrı yapan stickerlar yapıldı. Sabah erken saatlerde işçi servis güzergâhlarına etkinlik çağrı bildirisinin dağıtımı yapıldı.

İşçilerin yoğun ilgisi ile karşılanan çalışmalar etkinlik gününe kadar artarak devam edecek.

Kızıl Bayrak / Ankara

KESK'e hakim çizginin iflası

2014-2015 yıllarını kapsayan kamu Toplu İş Sözleşmeleri Memur Sen'in Şeker Bayramı arifesinde imzaladığı ihanet sözleşmesi ile sonuçlandı. AKP'nin yandaş sendikası Memur Sen, hükümete olan diyet borcunu, hükümetin ilk önerisinin de gerisinde bir sözleşmeye imza atarak ödemiş oldu. Kamu emekçilerinin hiçbir temel talebini içermeyen, ücretlerde ise kraldan daha kralcı bir tutumla hükümetin ilk önerisinin dahi gerisinde bir artış öngören bir sözleşmeye imza atan Memur Sen,

hükümetle kol kola, imzalanan sözleşmeyi kamu emekçilerine "müjde" olarak sunma arsızlığını göstermekten de çekinmedi.

Memur Sen'in satış sözleşmesini imzalaması ve bunu arsızca "müjde" olarak sunması şaşırtıcı değil. Burada dikkate değer olan, Ağustos başında başlayan ve bir ay sürmesi beklenen görüşme sürecinin, bir haftada ve üstelik KESK ve Kamu Sen'in bypass edilerek bitirilmesidir. Sözleşmenin bayram öncesi bitirilmesi, AKP hükümetinin, kamu emekçilerinde gelişebilecek tepkileri eritme ve bayram süresince bu tepkileri çaresiz bir kabullenişe dönüştürme niyetiyle davrandığını ortaya koymaktadır. Bu durum, hükümetin, Haziran Direnişi sonrası yaşadığı panik ve korkuyu ortaya koymasından anlamlıdır. KESK ve Kamu-Sen'in bypass edilmesinin de, hiç değilse görüşme sürecinin kısa tutulması açısından hükümetin bu niyetiyle örtüştüğü söylenebilir.

Ne var ki, bu aynı tablo, KESK ve Kamu-Sen'in kamu emekçilerini harekete geçirebilecek bir konumdan uzak bulunduğu hükümet tarafından iyi algılandığına da işaret etmektedir. Kısacası bu, hükümetin gerici Kamu-Sen bir yana, KESK'ten gelecek tepkileri de ciddiye almadığını ortaya koymaktadır. Hükümet attığı adımlarla görüşme sürecini uzatabilecek ayak bağlarından sıyrılmış, ama bu ayak bağlarının kamu emekçilerinin tepkisini geliştirip

örgütleyecek bir konumda olmadığını da görerek eli rahat davranabilmiştir. Nihayetinde satış sözleşmesi sonrasında bu konfederasyonların kamu emekçilerini harekete geçirecek bir tutum geliştirememiş olması da, hükümetin yanılmadığını göstermiştir. Kısacası hükümetin kaygısı KESK ve Kamu Sen değil, görüşme sürecinin uzamasının Haziran Direnişi'nin de sıcak etkisiyle kamu emekçilerinde yaratabileceği tepkiler olmuştur.

Perşembenin gelişi çarşambadan bellidir ya da bürokratik-reformist çizginin iflası

2014-2015 Toplu İş Sözleşmeleri Memur Sen'in ihanetçi kimliğini, KESK'in (ve bağlı sendikaların) ise bürokratik-reformist sendikal çizgisinin iflasını tescillemiştir. Kuşkusuz bu iflas yeni bir durum değil. Bu toplu sözleşme sürecinin ayırt edici yanı, KESK'e hakim icazetçi çizginin iflasını tescillemiş olması değil (ki bu, kaçınıcı tescil?), bu tescillemenin "kör gözün" görebileceği kadar açık biçimde gerçekleşmiş olmasıdır. Öyle ki, mevcut çizginin tabandaki dayanağını oluşturan ve reformist solun etrafında kümelenmiş kadrolar dahi süreçten duydukları rahatsızlığı daha yüksek sesle dile getirir olmuştur. Zaten, değil kamu emekçilerinin geniş kitlesi, hakim çizginin dayandığı sendikal gruplar içerisinde yer alan kadrolar dahi, düne kadar tabandan gelen tepkilere kulak tıkayan KESK'in çağrılarına benzer şekilde yanıt vermiş ve kulak tıkamıştır. Kuşkusuz kadrolarda yaşanan 'umursamazlık' bir olumluluğa değil, icazetçi-bürokratik-reformist çizginin yarattığı tahribatın boyutlarına işaret etmesi bakımından önem taşımaktadır.

Memur Sen'in yaptığına "ihanet" demek bir ölçüde Memur Sen'e olumlu bir anlam yüklemek anlamına da geliyor. Bu yüzden de "ihanet" sözü kamu emekçileri nezdinde etkin bir teşhir aracı olarak kullanılabilir (ve kullanılması gereken) bir söz olsa da, siyasal terminolojide pek de Memur Sen'e uymuyor. Nihayetinde Memur Sen misyonunu oynamış ve bekleneceğini yapmıştır. Bu durumda siyasal terminolojide "ihanet" sözcüğü, ancak kendisinden olumlu anlamda bir şeyler beklenene yöneltilebilir. Peki KESK "ihanet" mi etmiştir? Kuşkusuz KESK ihanet etmiştir demiyoruz ("demeye dilimiz varmıyor!"). KESK bu toplu sözleşmeler sürecinde "ihanet" etmemiş, "iflas" etmiştir. Memur Sen'in böyle kolayından bir satış sözleşmesine imza atabilmesinin gerisinde de bu "iflas" tablosu vardır. Bu toplu sözleşmelerde KESK'in belirleyici hiçbir rol oynayamayacağı ise çarşambadan bellidir. Çok gerilere gitmeye gerek yok. Kamuda ilk toplu sözleşmelerin imzalandığı döneme bir göz atmak, bugünkü iflas tablosunun dünkü izlerini görmek açısından yeterli olacaktır.

olarak toplu sözleşme süreci

2012 yılında gerçekleştirilen ilk toplu sözleşmelere de KESK bütünüyle hazırlıksız girmiş, ancak hükümetin sefalet dayatmasının kamu emekçilerinde yarattığı geniş tepki KESK’i grev kararı almaya itmiş, kamu emekçilerinde gelişen güçlü mücadele dinamikleri Memur Sen tabanının ve kimi sendikalarının dahi 23 Mayıs grevine katılması sonucunu doğurmuştu. Bu gelişmeler Memur Sen’in masadaki dilencilikliğini geniş kitleler önünde mahkum ederken, KESK’i bir kez daha kamu emekçilerinin fiili mücadele adresi haline, sokaktaki sözcüsü konumuna getirmişti. 23 Mayıs grevi geniş kitlelerin Memur Sen’den yalıtılması açısından da önemli olanaklar sunmasına karşın KESK, tabandan gelen eleştirileri de görmezden gelmiş, Kamu Sen ile birlikte Memur Sen’e “hakem kuruluna katılmama” çağrısı yapmasına karşın, kendisi de bu çağrıya uymayarak “hakem kuruluna” katılmıştır. Böylece, kamu emekçilerinde gelişen özgüveni ve mücadele dinamiklerini sokakta geliştirmek yerine düzenin “yasal” cenderesine hapsedmiştir. Kısacası KESK en uygun koşullarda 23 Mayıs grevine ve bu grevle özgüven kazanan kamu emekçilerinin mücadele dinamiklerine *-ihanet etmiştir demiyoruz-* sırtını dönmüş, hakem kurulunu yeni bir grevle karşılamak yerine, gerisin geri Memur Sen’in kuyruğuna yedeklenmiştir.

KESK’in (ve bağlı sendikaların) son toplu sözleşmelerdeki durumuna ilişkin olarak hemen birçok kişinin diline dolanan “okullar kapalıydı, izin dönemiymi” vb. söylemlere dayalı bir “bahaneler” zinciri yaratılabilir. Bunu en yukarısından en aşağısına kadar hemen her kademedeki yeterince “mazeretçi” de var zaten. Peki kamu emekçilerinin taleplerini mücadele konusu haline getirmek için illa bir toplu sözleşme döneminin gelmesi şart mı? Örneğin “her türlü ek ve yan ödemenin emekli keseneğine dahil edilmesi” talebi bugün kamu emekçilerinin en yakıcı taleplerinin başında geliyorsa, bu ve benzer talepler uğruna bir mücadele programı ortaya koymak ve emekçileri mücadeleye yöneltmek için illa da bir “toplular sözleşme(!) masası” mı kurulmalı? Toplu sözleşmenin Ağustos ayında başlayacağı kanunda açık seçik yazılı iken, KESK ve bağlı sendikalar kamu emekçilerini aylar öncesinden talepleri doğrultusunda örgütlemeye ve bir mücadele programı etrafında birleştirmeye yönelmişler midir?

Tüm bu soruları ve bugünkü toplu sözleşme sürecinde KESK’in yaşadığı iflası anlamak için, 23 Mayıs grevi sonrasında KESK’in izlediği çizginin, bir “çaresizlikten” değil, bir “tercihten” ileri geldiğini kavramak gerekir. Nihayetinde 23 Mayıs sonrası, kitlelerde mücadele beklentileri ve dinamikleri doruğundaydı. Kamu emekçilerinin KESK’e duyduğu güvenin zayıflaması, örgütlü-öncü kadroların dahi KESK’e ve bağlı sendikalara güvensizlik duyması, bir

neden değil, KESK’e hakim icazetçi-reformist ve her geçen gün katılaştıran bürokratik çizginin yarattığı bir sonuçtur. Süreçlerin döne döne gözümüze soktuğu bu gerçeği yine de görmezden gelip “okullar kapalıydı, izin dönemiymi” gibi bahaneler üretenlere, toplu sözleşmenin iki yıllık bir dönemde yalnızca bir aylık bir süreci kapsadığını, oysa bu iki yıllık dönemin yirmi dört aydan oluştuğunu hatırlatmak sanırız yeterli bir cevap oluşturacaktır.

“Satış sözleşmesini tanımama” tutumunun örgütlenmesi ve bütçe dönemi

Memur Sen’in imzaladığı satış sözleşmesinin programlı bir mücadele ile yırtılması, Memur Sen’in etkili bir teşhirini de içeren “satış sözleşmesini tanımıyoruz” eksenli bir kampanyanın örgütlenmesi bugün önemli bir ihtiyaç olarak durmaktadır. KESK ve bağlı sendikalar toplu sözleşme sonrası bırakalım bir mücadele programı ortaya koymayı, Memur Sen’in etkili bir teşhirine dahi yönelmemiş, ikide bir yapılan açıklamaların ötesine geçen bir tutum geliştirilmemiştir. Her ne kadar sefalet artışlarını öngören toplu sözleşme imzalanmış olsa da, kamu emekçilerinin yakıcı talepleri orta yerde duruyor. Her türlü ek ve yan ödemenin emekli keseneğine dahil edilmesinden iş güvencesine, insanca bir ücret ve ücret adaleti talebinden geçmiş kayıpların giderilmesi talebine kadar bir dizi talep ile kamu emekçilerini harekete geçirmek ve önümüzdeki bütçe dönemini bir mücadele sürecine dönüştürmek bugünün güncel görevleri olarak durmaktadır. “Yaz dönemi”nden şikayet edenlere

“kış”ın geldiğini hatırlatmak ise öncü kamu emekçilerine düşmektedir.

Meclisin açılması ile birlikte AKP hükümeti yeni sosyal yıkım saldırılarına hazırlandığını da ilan etmiş bulunuyor. Kıdem tazminatı, esnek çalışma, taşeronluk gibi başlıklar altında gelecek olan yeni saldırı dalgası işçi-memur ayırımının kaldırılarak “çalışan” kavramı altında kamu emekçilerinin iş güvencesinin tehdit edilmesini de kapsamaktadır. Gerek satış sözleşmesini yırtmak ve gerekse de bu yeni saldırıları püskürtmek, fiili meşru mücadeleyi eksen alan programlı ve grev eksenli bir mücadele çizgisinin ete kemiğe büründürülmesine bağlıdır. Bu görev ise icazetçi sendika bürokratlarının değil, öncü kamu emekçilerinin omuzlarındadır.

Sosyalist Kamu Emekçileri

“Suriye’nin Dostları” Londra’da toplandı

Başını ABD’nin çektiği oluşumun Cenevre Konferansı’na katılması, bu emperyalist odağın planlarının ciddi bir darbe alması anlamına geliyor.

Başını ABD emperyalizminin çektiği “Suriye’nin Dostları” adlı gerici/saldırgan oluşum, İngiltere’nin başkenti Londra’da toplandı.

“Londra 11” diye adlandırılan toplantıya Türkiye’nin yanı sıra, ABD, Fransa, Mısır, Almanya, İtalya, Ürdün, Katar, Suudi Arabistan, Birleşik Arap Emirlikleri ve İngiltere dışişleri bakanları katıldı.

2. Cenevre Konferansı’na hazırlık çerçevesinde gerçekleştirilen toplantının ardından sonuç bildirisini yayınlayan oluşum, tüm güçlerini, Suriye sorunu için en uygun çözüm yolu olarak gördükleri bu konferansın hazırlıklarına yöneltme kararı aldıklarını belirtti.

Bildiride, 27 Eylül’de BM Güvenlik Konseyi’nde, Suriye’de acil siyasi geçiş sürecine ihtiyaç olduğu yönündeki anlaşmadan duyulan memnuniyet de ifade edildi.

Hem sonuç bildirisinde yer alan ifadeler hem ABD ve İngiltere dışişleri bakanları John Kerry-William Hüge ikilisinin açıklamaları, bu gerici oluşumun Cenevre Konferansı’na katılma eğiliminde olduğuna işaret ediyor. Ancak bu oluşumda yer alan Türkiye-Suudi Arabistan ikilisi, alınan karardan hoşnut kalmadı. Zira bölge gericiliğinin bu iki kalesi, ne pahasına olursa olsun, Suriye’de sağlam kalan yerlerin de emperyalist savaşla yıkılıp yıkılmasını istiyordu.

Karardan hoşnut olmayan bir diğer taraf ise, emperyalistler güdümündeki muhalefetin düşkünleşmiş şefleridir. Konferansa katılmak için Beşar Esad’ın çekilmesini, seçimlerde aday olmamasını, kendilerinin Suriye muhalefetinin tek temsilcisi kabul

edilmesini ve Esad’ın bu talepleri kabul etmemesi durumunda Birleşmiş Milletler’in 7. Madde’yi (askeri saldırı) uygulamasını şart koşan güdümlü muhalefet, umduğunu bulamadı.

Kerry-Hüge ikilisi, Esad’ın istifasının konferans şartı olmadığını dile getirerek, tabir uygunsu güdümlü muhalefete, “haddini bil” mesajı verdiler. Efendileri, “katılın” diye emir verirlerse, Londra’da kabadayılık taslayan güdümlülerin soluğu Cenevre’de alacaklarından kuşku duymamak gerek.

Konferansın toplanması, Esad yönetiminin, 2.5 yıl aradan sonra düşmanları tarafından, kerhen de olsa muhatap kabul edilmesi anlamına gelecek. Elbette bu kadarı Suriye’deki yıkıcı savaşın sona ermesi anlamına gelmeyecek. Zira güdümlü muhalefetle onun savaş alanındaki uzantıları süreci sabote etmek için ellerinden geleni yapacaklar. Öte yandan Esad’a ilk bir kinle saldıran dinci-Amerikancı AKP iktidarı ile Ortaçağ kalıntısı Suudi Arabistan rejimi de, yıkıcı savaş uzatmak için son kozlarını masaya sürecekler. Buna karşın efendileri ABD’nin icazeti olmazsa, bunların hareket alanları da sınırlı kalacaktır.

Başını ABD’nin çektiği oluşumun Cenevre Konferansı’na katılması, bu emperyalist odağın Suriye ve Ortadoğu planlarının ciddi bir darbe alması anlamına geliyor. Lübnan merkezli El Meyadin kanalına konuşan Beşar Esad’ın, cumhurbaşkanlığı seçimlerinde aday olmasının önünde bir engel görmediğini ilan etmesi ise şimdiden kendini çatışmanın kazanan tarafı olarak kabul ettiğini gösteriyor.

Rehine takası, AKP-cihatçı çete işbirliği

Lübnan Genel Güvenlik Müdürü Tümgeneral Abbas İbrahim öncülüğünde yürütülen arabuluculuk görüşmeleri olumlu sonuç verince, 17 aydan beri cihatçı çeteler elinde rehin tutulan 9 Lübnanlı hacı serbest bırakıldı. Bunun karşılığında 9 Ağustos’tan bu yana Beyrut’ta alıkonan iki Türk pilot ve Suriye’de tutuklu bulunan 100’ü aşkın kadın serbest bırakıldı.

Türkiye, Katar, Suriye hükümetleriyle görüşmeler yapan İbrahim, anlaşmaya vardıkları için, her üç ülkeye de teşekkür etti.

Türk pilotlar kaçırılmadan önce de çaba harcayan Abbas İbrahim, önceki girişimlerinden olumlu sonuç alamamıştı. Belli ki, Türk pilotların da pazarlığa dahil edilmesi, anlaşma sağlanmasında özel bir rol oynamıştır. Katar çetelere fidye öderken, görüldüğü kadarıyla AKP iktidarı da, cihatçı çete şeflerini takasa razı etmişler.

Bu olay, AKP iktidarının kökten dinci çetelerle yakın işbirliği içinde olduğunu bir kez daha kanıtlamıştır.

Belirtmek gerekiyor ki, pilotların ödediği bedel, AKP iktidarının Suriye politikasından kaynaklanıyor. Zira Lübnanlı hacılar Türkiye sınırında rehin alınmış ve sivilleri hedef alan bu saldırıya Türk devletinin de ortak olduğu, rehine aileleri tarafından defalarca dile getirilmişti. Türkiye’nin Beyrut büyükelçiliği ve Türk Hava Yolları bürosu önünde sık sık eylem yapan rehine aileleri, doğrudan Tayyip Erdoğan’a seslenerek, yakınlarının serbest bırakılmasını istemişlerdi.

Suriye yönetimi daha önce rehinelere karşılığında tutuklu kadınları serbest bırakmayı kabul etmiş, Katar emiri de çetelere fidye ödeme vaadinde bulunmuş, ancak buna rağmen anlaşma sağlanamamıştı. Bu da anlaşmaya varılmasında, pilotların denkleme dahil edilmesinin oynadığı role işaret ediyor.

Tüm veriler, Türk pilotların alıkonmasının, Lübnanlı rehinelere serbest bırakılmasında önemli bir rolü olduğunu ortaya koyuyor. Hal böyleyken AKP şefi Tayyip Erdoğan’ın Beyrut’tan dönen pilotları havaalanında karşılaması, kaba bir pişkinlik örneği olmuştur. Zira pilotlar, AKP iktidarının izlediği saldırgan dış politikanın kurbanı oldular.

AKP iktidarı, pilotların serbest bırakılmasında rol oynamıştır. Ancak rehin alınmalarının sorumlusu da bu aynı dinci-Amerikancı iktidardır. Dolayısıyla buradan AKP payına onur düşmez. Bu olay, dinci-Amerikancı iktidarın, sivilleri hedef alan cihatçı çetelerle suç ortaklığı yaptığı gerçeğini bir kez daha hatırlatmıştır.

2. Cenevre Konferansı hazırlıkları yoğunlaşıyor

Görünen o ki, konferans toplansa bile savaşın kısa sürede sona ermesi olası değil.

Yıkıcı savaşın Suriye'de devam etmesini isteyen çevreleri rahatsız eden 2. Cenevre Konferansı'nın önümüzdeki Kasım ayında toplanması gündemde. Cenevre Konferansı gündemli diplomatik trafiğin yoğunlaşması, savaşın sürmesi için çaba harcayan Türk devleti, Suudi Arabistan gibi güçlerin de bu yönde hazırlıklara başlamaları, konferansın toplanma olasılığının yüksek olduğuna işaret ediyor.

Konferans gündemiyle bölge ülkelerinde tura çıkan Birleşmiş Milletler ve Arap Birliği Suriye Özel Temsilcisi El-Ahdar el-İbrahimi Irak, Katar, Türkiye, İran ve Suriye'de temaslarda bulunacağını belirtti.

Mısır'ın başkenti Kahire'de Arap Birliği Genel Sekreteri Nebil el-Arabi ile görüşen El-İbrahimi, bölge turunun ardından Amerikalı ve Rus yetkililerle de görüşeceğini kaydetti. El İbrahimi ile görüşen El Arabi ise, 2. Cenevre Konferansı'nın 23 Kasım'da yapılması için anlaşlıklarını açıkladı. Bu tarih üzerinde henüz genel bir mutabakat sağlanamasa da, Rusya-ABD ikilisi, konferansın Kasım ayında toplanması için çalışmaları hızlandırdılar.

Bu arada El-İbrahimi'nin bölge turu devam ederken, Rusya ve ABD dışişleri bakanlarının özel temsilcileri de, Moskova'da buluştu. Tarafların gündeminde de konferansa hazırlık var. Öte yandan ABD yönetiminin, güdümlü Esad muhaliflerini birleştirmek için girişimlerini yoğunlaştırdığı da gözleniyor.

2. Cenevre Konferansı'na hazırlık yapan diğer taraf

ise, Fransa-İngiltere ikilisidir. Güdümlü muhalefetin Avrupa'daki kanadını birleştirmeye çalışan bu emperyalist ikili, destek verdikleri kuklalar aracılığıyla konferansta söz sahibi olmanın arayışı içindedir.

Esad yönetimi ve emperyalistlerin güdümünü reddeden Suriye'nin ilerici muhalefeti ise, konferansa en sıcak yaklaşan taraflar olarak görülüyor. Esad yönetimine karşı olan ilerici muhalefet hem demokratik bir Suriye için mücadele ediyor hem kökten dinci ithal çetelerin Suriye dışına çıkarılmasını talep ediyor ve Cenevre konferansını hedeflerine ulaşmanın bir olanağı olarak değerlendiriyor.

Konferans hazırlığı devam ederken, sahadaki savaş da tüm şiddetiyle devam ediyor. Görünen o ki, konferans toplansa bile savaşın kısa sürede sona ermesi olası değil. Zira Esad yönetimi ithal dinci çeteleri Suriye'den sürüp atma konusunda kararlı olduğunu ilan ederken, cihatçı çeteler ile onları finanse eden güçler ise, Esad yönetimini yıkıp Suriye'yi parçalama planından henüz vazgeçmiş değiller. Bu da yıkıcı savaşın belli bir süre daha devam edeceğine işaret ediyor.

2.5 yıldan beri devam eden çatışmaların bedelini ağır bir şekilde ödeyen Suriye halkının acil ihtiyacı ise, yıkıcı savaşın bitirilmesi ve hem etnik, dinsel, mezhepsel parçalanma riskini önleyecek hem tüm Suriye için demokrasi, siyasal özgürlük ve sosyal adaleti sağlayabilecek bir yönetimin işbaşına gelmesidir.

ABD'den Pakistan'a askeri yardımlar

ABD, Pakistan devletine askeri yardımları yeniden başlatıyor. Daha önce Pakistan'ı taş devrine döndürmekle tehdit eden Amerikan emperyalizmi, yeniden askeri yardım kozunu kullanıyor.

ABD İnsansız Hava Araçları'yla gerçekleştirdiği saldırılarda son on yıl içinde Pakistan'da yüzlerce sivil katletmişti. ABD'nin pervasız katliamları karşısında halkın kitlesel eylemler gerçekleştirmesiyle işbirlikçi Pakistan devleti bir dizi yaptırım kararı almak zorunda kalmıştı.

ABD, Pakistan devletinin askeri eğitimlerini ülkeden çıkarması ve ordunun "etkin savaş" yürütmediği gerekçesiyle "ceza" olarak yardımı durdurmuştu. 2011'de ABD'nin Pakistan'la ilişkilerinde çıkan 'gerginlikler' üzerine Washington Pakistan'ı tehdit edip yardımları askıya alınan yardımlar şimdi yeniden devreye sokuluyor.

ABD'nin işbirlikçi ülkelere, emperyalizmin hegemonyasını perçinlemek amacıyla yaptığı askeri hibeler, aynı zamanda o ülkelere yönelik tehdit malzemesi olarak da kullanılıyor.

Acınacak halde olan işbirlikçi Pakistan devleti ise ABD'ye tekrar avucunu açmış görünüyor. Amerikalı yetkililer yardımların kesilmesinin ardından, ilişkilerin düzelmesi halinde yardımların tekrar başlayacağını duyurmuştu.

ABD Dışişleri Bakanlığı yardımların tekrar başlatılacağını açıkladı. ABD Dışişleri Bakanlığı Sözcüsü Marie Harf, yardımların 1.6 milyar dolar olduğunu ifade etti. Pakistan'ın sermaye hükümetinin yeni başbakanı Navaz Şerif bu hafta Washington'a gidecek. Şerif'in ziyaretinden hemen önce yardımların yeniden başlatılacağı kararı alınmasıysa açık bir mesaj olarak okunuyor.

"İHA kaç kişi öldürdü?"

İHA'ların yol açtığı sivil ölümlerini araştıran "terörle mücadele alanında insan hakları" konusunda özel raportör Ben Emmerson hazırladığı raporu açıkladı. Raporda, Afganistan'da 2013 yılının ilk yarısında 7 İHA operasyonu sırasında 15 kişinin öldüğü ve 7 kişinin yaralandığının BM tarafından kanıtlandığı aktarıldı. Yemen'de ise değişik verilere göre hayatını kaybedenlerin sayısının 21 ile 58 arasında değiştiği belirtiliyor.

Hazırlanan raporda elde edilen verilerin gerçek verileri altında olabileceği belirtilerek ABD'nin İHA kullanımıyla ilgili bilgi vermesi ve ölen sivillerin sayısını netleştirmesi için çağrı yapıldı. Raporda, "Pakistan ve Yemen'de CIA'nın terör karşıtı silahlı girişimlere katılması, İHA kullanımında şeffaflık açısından fiili olarak aşılamayan gerçek bir engel olduğu" da belirtiliyor.

2012 verilerine göre ABD Pakistan'da 337 insansız hava aracı (İHA) saldırısı düzenledi, bu saldırılarda 852 sivil, 175 çocuk olmak üzere toplam 3 bin 247 kişi hayatını kaybetti. Saldırılarda toplam bin 330 kişinin de yaralandığı bildiriliyor.

ABD'de 'felaket' ertelendi, kriz devam ediyor!

Felaketin kıyasına kadar gelen Amerikan rejimi, şimdilik çöküşü ertelemeye muvaffak oldu. Fakat bu bir çözüm değil, zira krizi tetikleyen sorunların hiçbiri çözülebilmemiş değil.

ABD hükümetinin kepenk indirmesi ve dış borçlarını ödeyemez duruma düşmesine neden olan yönetim krizi, beklendiği üzere bir "son dakika" gelişmesiyle, ertelendi. Taraflar, geçici bir çözüme ulaşabilmek için, zorunlu olarak anlaştılar. Aksi halde kapitalist/emperyalist sistemin felaketine yol açacak sürecin kapıları açılacaktı.

Felaketin kıyasına kadar gelen Amerikan rejimi, şimdilik çöküşü ertelemeye muvaffak oldu. Fakat bu bir çözüm değil, zira krizi tetikleyen sorunların hiçbiri çözülebilmemiş değil.

Sistemin çözümü yok

Bu geçici uzlaşma, emperyalist ABD rejiminin –mali krizin yansıması olan- yönetim krizini aştığı anlamına gelmiyor. Bu sadece bir erteleme. Yani verili koşullarda, bu sorunun daha da ağırlaşarak yeniden gündeme gelmesi kaçınılmaz görünüyor.

Anlaşmaya göre federal hükümet 15 Ocak'a kadar kepenklerini açacak, borç tavanı 7 Şubat'a kadar yükseltilecek, iki partiden Kongre üyelerinin de yer alacağı, ülkenin "uzun vadeli mali istikrarı" için çalışacak bir "bütçe konferans komitesi", 13 Aralık'a kadar kurulacak.

Görüldüğü üzere ABD hükümetinin saygınlığını beş paralık etmesine, "emperyalist heybeti"ne etkili bir şamar indirmesine rağmen, kriz aşılabilmemiş değil. Geçici anlaşma, kapitalist/emperyalist sistemin felaketini önleme çabasından öte bir şey değil.

Krizin bu boyuta varmasına rağmen, iktidar odaklarının anlaşamaması, halen kapitalist/emperyalist sistemin merkezi olan ABD'nin, gerçek bir çözüme ulaşma olanaklarından yoksun olduğunun göstergesidir. Pek çok gözlemci, Amerikan

egemen güçleri arasındaki çatlağın, uzun zamandan beri bu kadar derinleşmediğini kabul ediyor. ABD egemenlerinin içine düştükleri bu çözümsüzlük, kapitalist/emperyalist sistemin çözümsüzlüğüdür aynı zamanda.

"Çay Partisi" geri adım atmıyor

Cumhuriyetçi kanat içinde "Çay Partisi" diye adlandırılan ırkçı Amerikan burjuvazisinin temsilcileri, Obama'nın sağlık reformunu engellemeye kararlı olduklarını bir kez daha ilan ettiler. "Felaketi önlemek için geçici anlaşmaya razı olduk, ama sağlık reformuna izin veremeyiz" diye açıklama yapan "çay partisi"nin temsilcileri, yoksulların sağlık hizmetlerinden kısmen de olsa yararlanmasına olanak sağlayacak reformun, bütçeye ek yükler getireceği için reddediyorlar.

Görüldüğü üzere Amerikan burjuvazisinin bir kesimi, yoksulların kısmen de olsa sağlık hizmetinden yararlanmasına bile katlanmak istemiyor. Bu durum burjuvazinin ne kadar barbarlaştığını göstermesi açısından çarpıcıdır. Ama sorunun boyutu bundan ötedir ve gırtlığına kadar borç batağına saplanmış dünyanın en büyük ekonomisinin derin açmazını da gözler önüne seriyor.

ABD devlet bonolarından kurtulma arayışı...

ABD ekonomisindeki kriz, tüm sistemi diken üstünde bırakıyor. Zira dolar halen "rezerv para" olarak kullanılıyor. Yani birçok devletin mali rezervleri halen dolar cinsindedir. Satılan ABD devlet bonolarının miktarı ise, trilyonlarca dolara ulaşmıştır. Örneğin sadece Çin (1.3 trilyon), Japonya (1 trilyon), Brezilya

(800 milyar) üçlünün elindeki bonoların değeri 3 trilyon doları aşmış durumda.

ABD'nin iflasi, hem tüm alacaklı ülkeleri etkileyecek hem yağmalar gibi tüketen Amerikan toplumunun satın alma gücünü aşağı çekecektir. Bu da, ABD pazarına odaklı çalışan şirketleri ciddi bir krizle yüz yüze bırakacaktır. Bundan dolayı ABD bonolarına yatırım yapan devletler, süreci derin bir kaygıyla izliyorlar. Henüz açıkça dile getirilmese de, ABD bonolarını elden çıkarıp olası bir krizin faturasını ödemekten kurtulma arayışının başladığını söylemek mümkündür. Tabi söz konusu bonoları satın alacak birilerini bulabilirlerse...

Sistem çöküşe mahkûmdur

İçinde bulunduğu mali ve siyasi krize rağmen, ABD yönetimi işleri bir şekilde idare edebiliyor. Felaketin kıyasına gelse de, son anda uçuruma yuvarlanmayı erteleyebilmesi, bunu gösteriyor. Ancak uçurumun kıyasına kadar varması, sistemin çözüm üretme yeteneğinin de giderek sınırlandığını somut olarak gözler önüne sermiştir.

Doların rezerv para olarak kullanılması, halen ABD emperyalizminin temel dayanaklarından biridir. Dünya jandarmalığını finanse etmek için dolar basıp piyasaya süren ABD, dolardan kaçışın başlaması ile bu olanağını yitirecektir.

Kriz o noktaya geldiğinde ABD'nin mali, askeri, politik ve diplomatik alanlarda ağır darbeler yemesi kaçınılmaz olacaktır. Nitekim Suriye'ye ilan ettiği savaşçı gerçekleştirme gücünü kendinde bulamaması, söz konusu alanlardaki gerilemenin dolaysız sonucudur aynı zamanda.

Verili koşullarda, ABD'nin rakipleri de sorunun bu boyutlara ulaşmasını tercih ediyorlar. Fakat ABD'nin yaşayacağı dramatik bir çöküş, bu ülkelerin çıkarlarına da ciddi zararlar verecektir.

Hal böyleyken, ABD'nin rakipleri, bu hegemon gücün zayıflaması için ellerinden geleni de yapıyorlar. Ancak bunlar, sisteme fazla zarar vermeden, ABD hegemonyasını geriletmeye çalışıyorlar. Yani hegemon güç sarsılırken, bu sarsıntının kendi kalelerinde çatlak yaratmamasını sağlayacak bir formül arayışındalar. "Çok kutuplu bir döneme girdik" söylemi, bu arayışın ifadesidir. Elbette böyle bir formül bulmak kolay değil ve olayların ne zaman kontrolden çıkacağını da kimse kestiremez.

Ancak bu karmaşık, iç içe geçmiş çıkarlar yumağına rağmen, sürecin ABD'deki krizi derinleştirmesini ve doların, zamanla rezerv para vasfını yitirmesini önleyecek sihirli bir formül icat edilebilmiş değil.

2008'de derinleşen kapitalizmin küresel krizinin ertelenmesi için trilyonlarca dolar harcanmıştı. Kriz ertelenbilse de aşılamadı. Nitekim 2008'deki küresel krizin devamı olan ABD'deki mali ve siyasi krizler, derin açmazı göstermekte ve sistemin çöküşe mahkûm olduğunun saptamasına güçlü kanıtlar sunmaktadır.

Göç etmeyen kuşlar kanatlarında umut taşır

T. Kor

Ne yıldızlar, ne Avrupa ne de 'cennet' sunmayacak güzel günleri. İlk köleden ilk köle isyanına kadar göç eden umut, varılan yerde yine köleydi. Efendilerin göğsüne saplanan hançerdir özgürlük ve eşitlik.

Ufukta gördüğünüz ışıkta, bazen karanlıktır gölgede saklanan. Denize açıldığınızda fark etmediğiniz, emeğinizle yelkenleri dolduran umut olsa da bazen yanlış rotaya yol alırsınız. Zira yolun sonu betterin betteridir...

Bir deniz ayırır ülkeleri, bir denizin ayırdığı iki ülkede iki yaşam var olur. Birinde ölümle umut diğerinde yaşamla düşkünlüğü bulunur. Hangi ülkede doğarsanız doğun sınıfınızdır sizi ölümle-yaşam arasında dolaştırıp umudunu alıp düşkünlüğü dağıttıran...

İki ülke, birinde doğduğun için diğerine gitme mecburiyeti yaşatır insana. Zira doğduğunuz toprak kurak ve sefalet koyarken sofranıza diğerinde neon ışıkları altında takım elbiseli kendi sınıfınızdan insanların size hizmet ettiği sofralarda et yemeklerinin kokusunu alırsınız. Adı yabancı, kendi yabancı olana duyulan istekle sizi ya kendi toprağınızda ya da karşıdaki ülkede umutlarınızdan sandal yapar yola çıkarırsınız. Çıkılan yolun sonu bazen yoktur. Bazen deniz tabut olur, bazen 8 metrekairelik odalardaki yaşam zindan olur. Her ikisinde de sınıfınızdır size sunulanın özü. Sınıfınızı unuttuğunuz an esir alınırsınız. İşte bu Afrika'nın göç hikayesidir. Akdeniz'de ölümlerle sıkça duyulur. Karşı kıyıya varansa Avrupa'nın tüm yükünü omuzlarında taşıyan kölelikle hiçbir zaman duyulmaz, yok sayılır 'ötekileşir'...

Afrika'nın hikayesi diye sunulanın bizim hikayemizden ne farkı var? Onlar umut tacirlerinin nehirde bile kullanılamayacak gemilerinde denizlere, okyanuslara yollarken kardeşlerimizi biz ya Avrupa'da ya da Türkiye'de aynı burjuvazinin çarklarını kanımızla yıkamıyor muyuz? Dünyanın 80 küsur ülkesinde sendikalı iken burada asgari ücrete zamdan kaçan aynı hayalleri çalan burjuvazi değil mi? Ha Akdeniz'de bir gemide gelen dalga kapmış bizi ha organize sanayi bölgesinde döküm kazanı yakmış sizi. Ya da Bangladeş'te çöken tekstil fabrikasında ölen yüzlerce işçiden biri olmuşsunuz. Hepsi aynı rüya Avrupa'sının hayalinde olmayan gerçeği değil mi?

Evet aynı gerçek. Avrupa burjuvazisinin güneş gözlüklerinde yüksek standart yazısı ile kapatılmış ama yaşam ağacının en yeşil dalının kurutulduğu yerdir aynı nokta.

Bunun için geçtiğimiz iki hafta içinde 300'ün üzerinde Afrikalı Akdeniz'in derinliklerinde hayallerine dalıp giderken göçmenler için çözüm sınır güvenliğinin yoğunlaştırılmasıdır Avrupa Birliği'nin emperyalist efendileri için. Bir kıtayı kölelikle anlamlandıran ilk efendiler için ya madenlerin ve emeğinizle varsınız ya da yoksunuz. Bunun için boğulan umutlara sundukları vaat ölmek için yola çıkmamaktır. Nasıl yaşanacağı gibi nasıl ölüneceğine de karar verir burjuvazi. Kendi topraklarınızda da Avrupa'da da. Zira kapitalizmin ne başkenti var ne anavatanı. Bundandır Amerika'da geçtiğimiz hafta Nobel Ödülü alan bilim insanlarının göçmen olması gerçeği. Harvard Üniversitesi'nden Avusturya kökenli Martin Karplus veya İsrail kökenli

Arieh Warshel yaşamları sistemin çarklarına yaradığı sürece göçleri karşılanacak olanlardan.

Sizin göç etmeniz onların çıkarlarına hizmet ettiği sürece Akdeniz'de ölmek zorunda kalmazsınız. Bunun için 2. emperyalist paylaşım savaşının bitimi yaklaştıkça faşist Nazi artıklarının batıya göçü kucak açılarak karşılandı. Binlerce işkenceyi yöneten, toplu ölümlerin mucidi katillerin 'engin bilgileri' bir sonraki kuşağın katliamlarına aktarılmak için göçleri karşılandı. "Paperclip Harekâtı" adıyla savaş suçlusu isimlerin dahil olduğu yüzlerce isim ABD'ye götürülmüştü, ölümü Nazi üyelikleriyle değil ABD adına gerçekleştirmek için tarihin en karanlık göçüyle...

İşleri bittiğindeyse bazıları yargılandı bazıları sınır dışı edildi. Zira göç etmenin sonu yoktur. Hizmet etsen de ömrün bittiğinde toplama kamplarındaki gibi senden alacağını alır sana bir çukur bırakılır. Kapitalizmin ruhundaki göç bundandır Nazileri zaman içinde arındırması.

Bir de bugünlerde yeni bir göç hikayesi var sistemin yarattığı. En genç Nobel Barış Ödülü adayı denerek vitrine çıkarılan Pakistanlı Malala gibi bir anlam yüklenirse size Obama'nın beyaz odasında ya da yanı başınızdaki kardeş Afgan halklarını acıya boğan İngiliz Krallığı'nın sarayında dahi ağırlanırınız. Ülkenizden göç etmek zorunda kalmadan yeni bir hayat sunarlar size. Her gün ülkenizde yaşatlarınız aynı ABD'nin insansız hava araçlarıyla vurulurken.

Deniz aşırı gitmeseniz de kendi topraklarınızda kalsanız da onlar için değerli olmak bu ince çizgi arasındadır...

Ama denizlere gömülen isimsiz göçmenlerden yüzlerce var. Yüzlerce isimsiz proleter, yüzlerce isimsiz işsiz ve yüzlerce isimsiz kaçak ve her biri insan olan. Modern kölelik olan kapitalizmin ana kıtada 880 bin köle çalıştırdığı düşünülürken denizi aşmak yolun sonunda da yeni bir kabus demektir. Bunların 270 biniyse cinsel istismara maruz kalıyor uygar ahlak

bekçileri diyarında. Avrupa rüyasında bu da görünmüyor elbet. İnanırsanız kanınızı zehirler bu sistem. Daha iyi bir hayat algısı yerleştikçe bilinçaltınıza onlar hatırlatır biz istedikçe daha iyi bir hayat diye. Bundandır 16 yaşlarında bir liseli göçmeni sınır dışı etmek için okul gezisinin ortasında, tüm arkadaşlarının arasından zorla alıp götürmek. Ama Fransa'da burjuvaların rüyasında kara delik açıldı işte. Binlerce liseli okulları boykot edip göçmen liseli için barikatlarını kurdu. Yeni bir dünyanın ruhlarındaki kıvılcımıyla "biz aynıyız, tekiz" dediler. Ve Fransa devleti birkaç gün dayanmadan sınırlarını açtı Leonardo Dibrani'ye. Dibrani bir isim, bir göçmen ve bir sembol. Adil davranmayan düzene bir tepkinin adı. Fransa devleti gibi siyahileri öteki sayan, romanları sınır dışı etmenin politikalarını yapanlara bir ihtar. 16-17 yaşında sistemin çarklarında öğütülmeye hazırlanan gençliğin din, dil, ırk gözetmeden bir olduklarını haykırması kadar güçlü bir silah hangi burjuvanın korkusu olmaz ki!..

Göç ettik yıldızlara umudu bulmak için sonra gördük ki yaşlı kıtada efendiler onu da köle yapmış. Anladık ki umut var olduğun, alınterinin damladığı yerde. Tornaya kaptırılan kolun kırıldığı yerde. Açlıktan ölümü beklediğin, yaşamınsa ücretli kölelik olduğu kentte. Mesele umudu yıldızlarda aramayı bırakıp avuçtaki çekici daha sıkı kavramakta. Çarklara yağ yapılan kanını bayraklaştırmakta. Zira ne yıldızlar, ne Avrupa ne de 'cennet' sunmayacak güzel günleri. İlk köleden ilk köle isyanına kadar göç eden umut, varılan yerde yine köleydi. Efendilerin göğsüne saplanan hançerdir özgürlük ve eşitlik. Yeni bir dünya yaratmadan rüyalarla aldatılmaya devam edileceği gerçeğiyle... Son söz ölümü göç yollarında değil köleliği sürgün etme kavgasında yaşayanlara ithaf ediliyor...

"Proletaryanın zincirlerinden başka kaybedecekleri şeyleri yok, kazanacakları bir dünya var. Bütün ülkelerin işçileri, birleşin!"

Avrupa'da hayat grevle durdu!

Avrupa'da ekonomik krizlerin faturasının işçi sınıfına yüklenmeye çalışılması grevlerle karşılandı.

Portekiz, İngiltere, İtalya ve Kıbrıs'ta işçiler üretimden gelen güçlerini kullanarak kemer sıkma politikalarına kayıtsız kalmayacaklarını, ücret kesintilerini kabul etmeyeceklerini gösterdiler.

Kıbrıs

Kıbrıs'ta İngiliz üslerinde çalışan işçilere 3 yıl daha zam yapılmayacağına açıklanması üzerine uyarı grevi düzenlendi.

Greve Kıbrıs'ın Ağrotur, Piskobu, Dikelya ve Ay-Nik (Mağusa) üslerinde örgütlü bulunan AS-SEN, SEK, PEO ve PASİDY sendikalarına üye işçiler katıldı. İşçiler sabah mesai saatinin başlamasıyla iki saat çalışmadı. Sendikalar ortak gerçekleştirdikleri grevle kararlılıklarını gösterdiler.

İngiliz devleti iki yıl önce krizi bahane ederek sıfır zam dayatmasını devreye sokmuştu. Ayrıca işten çıkarma ve özelleştirme yoluyla tasfiye politikası hayata geçirilmişti. Şimdi de üç yıllık zamsız çalışma kararı ile işçiler sefaletle mahkum edilmek isteniyor.

İngiltere hükümetinin İngiltere'de çalışanlara yapılan artış oranını Kıbrıs'taki üslerde çalışan İngiliz kökenli çalışanlara da Ağustos ayından itibaren yansıttığına dikkat çeken işçiler, aynı işi yapan işçiler arasında yaratılan ayrımcılığı da protesto ettiler.

İngiltere

İngiltere'de öğretmenlerin, eğitim sistemindeki değişiklikleri protesto etmek için başlattığı bölgesel grevde 3492 okulda eğitime ara verildi. İngiltere'nin en büyük iki eğitim sendikası Ulusal Öğretmenler Birliği (NUT) ve Ulusal Okul Müdürleri ve Kadın Öğretmenler Birliği'nin (NASUWT) üyeleri, mesai ücreti, emekli maaşı ve iş yükü tartışmalarının ardından başkent Londra, Cumbria ile güneydoğu, kuzeydoğu ve güneybatı İngiltere'de bölgesel greve gitti. Bir günlük grev nedeniyle ülkede yaklaşık 3492 okul eğitim veremedi.

Öğretmenler, artan iş yükü, bu dönem uygulamaya girecek performans orantılı maaş artışı ve emekli maaşlarında yapılan değişikliklere uzun süredir tepki gösteriyor.

Portekiz

Portekiz'de krizin faturasını ödemek istemeyen emekçiler sokaklara döküldü. Portekiz hükümetinin açlık ve köleliği dayatan 2014 bütçesini açıklaması emekçilerde büyük öfke yarattı. Lizbon ve Porto'da

sokaklara çıkan emekçiler hükümeti istifaya çağırdı.

Almeida'yı Lizbon'a bağlayan 25 Nisan Köprüsü'nü yürüyerek geçmek isteyen CGTP üyesi işçiler kolluk güçlerinin engeliyle karşılaştı. Bunun üzerine 400 araçlık konvoy ile köprüyü aşan işçiler başkent Lizbon'da eyleme başladılar. Porto'daki eylemciler ise Luis Köprüsü'nü yürüyerek geçmeyi başardı. Hükümetin planına göre kamu emekçilerinin ve emeklilerin maaşlarında büyük kesintiler yapılacak. 2014 bütçesine göre kamu emekçilerinin maaşlarında yüzde 12, emeklilerin maaşlarında yüzde 10 kesinti olacak.

İtalya

İtalya'da sendikaların çağrısı üzerine bir günlük genel grev ve merkezi eylem gerçekleştirildi.

Ulaşım, taşımacılık, sağlık başta olmak üzere bir dizi temel sektördeki kamu çalışanlarının greve katılımı hayatı durdurdu. Genel grev nedeniyle ülkenin birçok bölgesinde kitlesel yürüyüşler de gerçekleştirildi. Sendikalar genel greve katılımın yüzde 80 dolayında olduğunu açıkladı.

On binlerin katıldığı grevin ardından Roma'da merkezi bir eylem gerçekleştirildi. Roma'da yapılan eyleme de on binlerce kişi katıldı. Önceki geceden San Giovanni Meydanı'nda kamp kuran emekçilere gün içinde on binlerce kişi daha katıldı.

Eğitim sektöründeki kesintileri protesto eden öğrenciler, "Şehri işgal ediyoruz" sloganıyla yürürken, sendikalar politikacılara uygulanan imtiyazların kaldırılmasını ve işçi haklarının artırılmasını talep etti. No-TAV grubu ise, hızlı tren gibi projelere ayrılan bütçenin sosyal hizmetler için kullanılmasını istedi.

70 bin kişinin katıldığı belirtilen yürüyüşte yer yer polisle gerginlik yaşandı. Özellikle Ekonomi Bakanlığı ve faşist Casa Pound hareketinin binası gibi kilit noktalarda çatışmalar yaşandı.

İtalya'da işçi ve emekçiler meydanları terk etmiyor. Sermaye hükümetinin izlediği politikalara karşı Porta Pia Meydanı işgal edildi.

İtalya'da işçi ve emekçilere "kemer sıkma" adıyla ücret kesintisi ve ek vergiler dayatılıyor. Buna karşın, yaşanan sefaletle dikkat çekmek ve barınmanın temel bir hak olduğunu ifade etmek için Porta Pia Meydanı'nda işgal başlatıldı. Kriz gerekçesiyle uygulanan politikalarla evlerini kaybetmiş olan İtalyalı işçi ve emekçiler ile sığınma hakkı talep eden göçmenler işgalin temelini oluşturdu.

Avrupa'da ırkçılar pervasızlaşıyor

Avrupa'da son dönemde ırkçı-faşist grupların siyahilere yönelik baskı, aşağılama ve hakaretleri yeniden yaygınlaşıyor.

Fransa'da ırkçılık siyahileri hedef almaya devam ediyor. Son olarak ırkçı parti üyeleri, siyahi olduğu için Adalet Bakanı Christian Taubira'yı 'maymuna' benzeten açıklamalar yaptı.

Fransa'da faşist ve ırkçı Ulusal Cephe'nin Ardennes'den aday gösterdiği Anne-Sophie Leclere, Adalet Bakanı Christian Taubira'ya siyahi olduğu için hakaret etti. ırkçı Ulusal Cephe'nin adayı Leclere, geçtiğimiz Ağustos ayında da siyahi Adalet Bakanı Christian Taubira'yı 'maymuna' benzeten bir fotomontaj yayınlamıştı.

İtalya'da ırkçı saldırılar artıyor

Avrupa'da tırmanan ırkçı saldırılar İtalya'da da siyahileri hedef almış, İtalya'nın ilk siyahi bakanı Cécile Kyenge saldırıların hedefi olmuş, "orangutana", "fahişeye" benzetilmişti.

Avrupa'da son dönemde ırkçı, faşist grupların siyahilere yönelik baskı, aşağılama ve hakaretleri yeniden yaygınlaşıyor. ırkçı, faşist partilerin önü açılarak işçi ve emekçilerin karşısına bir set olarak konulmak isteniyor. Avrupa Birliği'ni oluşturan emperyalist güçler başta olmak üzere diğer kapitalistler devletler de ırkçı-faşist partileri besleyerek dizginlerini ellerinde tutuyor.

Hakları ve özgürlükleri için mücadele eden işçiler, emekçiler ve gençlerse Fransa'da zorla sınır dışı edilen gençlere sahip çıkarak, Yunanistan'da Altın Şafak karşıtı militan eylemler gerçekleştirerek faşizme ve ırkçılığa boyun eğmeyeceklerini gösteriyorlar.

Almanya'da Haziran Direnişi panelleri

İşçilerin Birliği Halkların Kardeşliği Platformu (BİR-KAR) Almanya'da "Gezi Direnişi: Öncesi, sonrası ve geleceği" konulu paneller gerçekleştirildi.

BİR-KAR Almanya'nın başlattığı paneller dizisinin ilki, 18 Ekim'de Bielefeld kentinde, ikincisi ise 20 Ekim'de Wuppertal kentinde gerçekleştirildi.

Yazar Temel Demirer ve BİR-KAR temsilcisinin konuşma yaptığı paneller Haziran Direnişi ve devrim mücadelesinde şehit düşenler anısına saygı duruşuyla başladı.

**"Yakın bir gelecekte daha kitlesel,
daha militan isyanlar yaşanacak!"**

Panellerde konuşan Temel Demirer Haziran günlerinin neo-liberal saldırıya karşı bir halk isyanı olduğunu, milyonlarca kişinin katıldığı bu isyanın, ezilenlerin özgürlük arayışı olduğunu ifade etti. İsyani, kendiliğinden patlak veren bir halk hareketi olarak tanımlayan Demirer, gençlerin, kadınların, işçilerin, emekçilerin, Alevilerin ve diğer ezilenlerin isyanda, zor aygıtı olduğu bir kez daha kanıtlanan devlete karşı, coşkuyla dövüştüğünü vurguladı. Harekete katılan milyonların heterojen bir yapı oluşturduğunu, ancak işçi-emekçi katılımının belirgin olduğunu vurguladı. Devrimcilerin isyana önderlik edemediğini belirten Demirer, buna karşın barikatlarda en önde dövüşenlerin devrimciler olduğu gerçeğinin altını çizdi.

Kürt hareketinin Haziran günlerinde sınıfta kaldığını dile getiren Demirer, Haziran günlerinin bir başlangıç olduğunu, uzak olmayan bir gelecekte daha yaygın, daha kitlesel, daha militan isyanların patlak vereceğini vurguladı.

**Haziran İsyanı: Krizler, halk isyanları
döneminin Türkiye'deki yansıması**

Her iki panelde de konuşma yapan BİR-KAR

temsilcisi, Haziran isyanının, komünistlerin dönem değerlendirmesini doğruladığını vurguladı. Krizler, savaşlar, halk isyanları ve devrimler dönemi tespitine Türkiye'nin de dahil olduğunu, bu yönüyle Haziran isyanının, zamanı önden kestirilemese de, sınıf devrimcileri tarafından beklenen bir gelişme olduğunu belirtti.

Komünistlerin, tarihsel dönem değerlendirmesiyle 21. yüzyılın "halk isyanları ve proleter devrimler çağı" olacağını saptadıklarını ifade eden BİR-KAR temsilcisi, 1994'te Meksika'nın Chiapas bölgesinde patlak veren Zapatista önderliğindeki köylü isyanıyla bu dönemin başladığını, Latin Amerika'daki halk hareketleri, Avrupa'daki genel grevler ve Tunus, Mısır halk isyanlarıyla devam ettiğini belirtti.

Haziran isyanının da krizler, savaşlar, halk isyanları, devrimler döneminin Türkiye'deki yansıması olduğunu ifade eden BİR-KAR temsilcisi, bu dönemde harekete önderlik edecek devrimci sınıf partilerinin eksikliğinin belirgin bir şekilde hissedildiğini ve bu isyanların halen en zayıf noktalarının önderlik alanında görüldüğünü vurguladı.

Ekim Devrimi'nin Bolşevik partinin önderliği sayesinde zafere ulaştığını belirten BİR-KAR temsilcisi, Alman devriminin ise, devrimci sınıf partisinin önderliğinden yoksun kaldığı için yenilgiye uğradığını hatırlatarak, devrimci sınıf partilerinin halk isyanlarında oynayacakları tarihsel role işaret ederek sözlerini noktaladı.

Katılımcıların soru ve görüşlerini dile getirdiği panellerde, Haziran isyanının sınıf karakteri, Rojava'daki gelişmeler ve Kürt sorunu üzerine tartışmalar gerçekleştirildi.

Kızıl Bayrak / Bielefeld-Wuppertal

İtalya'da 'Taksim' işgali

İtalya'da sermaye hükümetinin kemer sıkma politikalarında öğrencileri hedef alması ve yurt olanaklarının iyice daraltılması üzerine öğrenciler, kamuya ait ve kullanılmayan bir binayı işgal etti. Haziran Direnişi'nden aldıkları fiili meşru mücadele gücüne atfen işgal binasına "Studentato Occupato Taksim" (Taksim Öğrenci Evi İşgali) adını verdiler.

Öğrenciler, devletin imkanlarını yurt ihtiyacını karşılayacak düzeye çekmediğini belirtiyor. Mevcut yurtlar içinde masrafın 200 Euro'ya, kiralık ev ve odalarınsa 700 Euro'ya kadar çıktığını belirtiyorlar. Acilen düşük fiyatlı kira talebini yükselten öğrenciler, Bolonga'da 10 bin evin terk edilmiş halde durduğuna işaret ederek yeni işgaller gerçekleştirebileceklerini ifade etiler.

Öğrenciler ayrıca Haziran Direnişi sürecinde dayanışma için meydana bir ağaç dikimi gerçekleştirmişlerdi. Fakat ağaç bir süre sonra belediye tarafından yerinden sökülmüştü. Öğrenciler yeniden eyleme çıktıkları bu süreçte ağacı da tekrar meydana dikti. Öğrenciler, diktikleri fotinyanın altına Nazım Hikmet'in "Sebastian Bach'ın do majör konçertosu" şiirinden bir bölüm eklediler.

Haziran Direnişi'nin dünya üzerinde yarattığı etki varlığını koruyor. Yunanistan ve Brezilya'da eyleme çıkan kitlelerin Türkiye'deki direnişe yolladıkları selam şimdi de İtalya'dan geldi. Hakları ve geleceği için mücadele eden, direnen kitleler birbirlerinden öğrenip etkileniyor. Haziran Direnişi'nin Taksim'de kurduğu fiili meşru birliktelik ve komün İtalya'daki öğrencilere de umut verdi. İşgalin adına konan 'Taksim' vurgusu bu etkiyi en açık şekilde yansıtıyor. Bu da direnişin dönüştürücü gücünün sadece bu ülke topraklarında sınırlı kalmadığını bir kez daha gösteriyor.

ODTÜ'de ağaç talanı sonrasında yol ilerlerken...

ODTÜ'de yıllardır süren yol meselesi, daha kritik bir sürece girmiş bulunuyor. Dönem başlamadan önce ODTÜ'de başlayan direniş büyüyerek devam ediyor.

Direnişin korkusu sermaye devletini ve yol savunucularını daha da azgınlaştırıyor. Bir gün içerisinde okulda kimsenin olmamasını fırsat bilerek ağaçları kesmek bunun en net örneği iken, Gökçek'in 'marjinaler olay çıkartıyor' söylemi bu korkuyu kanıtlar niteliktedir.

"Yolu ağaçlandırma" pasif eylemi boşa düştü

Tüm bunların yanı sıra ise bu saldırılara karşı tepkiler forumlarda örgütlenerek daha da genişliyor. Son saldırıdan sonra kesilen ağaçların yerine fidan dikme kararı üniversite bileşenlerinin birleşmesini sağladı. Bu birleşme sonucu 21 Ekim günü binlerce kişi ile birlikte A4'e yürüyüş gerçekleştirildi. Burada yapılan eylem, **normalde yola dikilmesi gereken ağaçlar öğretim elemanlarının ve reformistlerin müdahalesi** ile ODTÜ'nün ormanlık alanına dikilerek, **yolun etrafını ağaçlandırmanın ötesine geçemedi.** Yaşanan bu duruma müdahale edildi. **Ağaçların yolun kenarına değil, kesilen ağaçların yerine dikilmesi gerektiği** vurgulandı. Bunun üzerinden reformistlerle çıkan tartışmada 'toplantıda alınan kararın çiğnendiği, toplantıda, kesilen ağaçların yerine fidan dikme kararı çıktığı, burada çevre düzenlemesinin ötesinde bir şeyin yapılmadığı' belirtildi. Bunu bir kazanım olarak gören ve bu eylemin ötesinde bir şey yapılmamasını savunan reformistlerle ortaklaşamayınca, tekrar A4'e dönülerek burada akşam gerçekleşecek olan foruma katılım çağrısı yapıldı.

Alanda ağaç dikmek için kalan sınırlı sayıda öğrenciye kitle dağıldıktan sonra saldırılması üzerine tekrar toplanılarak şantiye alanına yüründü. Burada bulunan iş makinelerine müdahale edildi. Bunun sonrasında ise Gökçek'in artık çeteleşmiş hale gelen özel güvenlikleri ile kısa süreli bir çatışma yaşandı. Daha sonrasında okula gelen polis ise öğrencilere azgınca saldırdı. Tüm bu saldırılara karşı saatlerce süren bir çatışma yaşandı. Reformistlerin "kitleyi kaybederiz" korkusu ile sabah militan bir eylem gerçekleştirmekten duydukları çekince adeta yerle edildi. Polisin saldırması ile birlikte 700'ü aşkın öğrenci kısa sürede A4'te toplandı ve gece saat 01.00'e kadar burada çatışmayı sürdürdü. Polisin kullandığı yüzlerce gaza, ses bombasına karşı tek bir geri adım bile atılmadı. Polisin ara ara okula girmesine ise öğrenciler taşlarla ve havai fişekle karşılık verdi. Eylem daha sonrasında ise iradi olarak sona erdirildi.

Belediye-AKP-polis ODTÜ'lüleri bölmeye çalışıyor

Yaşanan bu eylemin sonrasında ise sermaye sözcüleri ardı ardına açıklamalarda bulunmaya başladılar. Bülent Arıncı'nın "Gezi benzeri olaylar

gerçekleştirmeye çalışıyorlar" söylemi hala üzerlerinde bulunan Haziran Direnişi korkusunu açığa vururken, Erdoğan'ın "Yol bir medeniyettir, gerekirse biz cami yıkar yerine yol yaparız, yola karşı olanlar günümüzün eşkiyalarıdır" sözleri ise, Gezi sürecinde "camiye ayakkabıları ile girdiler" diyerek halkı kışkırtmaya çalışmasını gölgede bıraktı. Böylece AKP şefleri sermayenin çıkarları için "gerekirse camiyi bile yıkarız" diyerek bir kez daha toplum nezdinde gerçek konum ve kimliklerini ortaya koymuş oldular. İnsanların dini duygularını sömürerek siyaset yapan AKP iktidarının aslında sermaye ekseninde yürüttüğü politikalar da böylelikle bir kez daha ortaya çıkmış oldu. İ. Melih Gökçek ise yolun kendisine sürpriz olduğunu söyledikten sonra, "marjinaler olay çıkartıyordu bu nedenle gece yarısı gidildi" diyerek, öğrencilerden korkusunu göstermiş oldu. Yaşamını Ankaralı işçi ve emekçilerin emeklerini çalarak devam ettiren Gökçek, bugüne kadar yolun yapılması ekseninde ODTÜ'yü bölmek için birçok yöntem denedi. Ağaçlara karşılık adeta sus payı olarak gönderdiği para ise kendisine tekrar iade edildi. Son açıklamasında ise adeta rektörü tehdit ederek şunları söyledi: *"ODTÜ'de kaçak yapılar olduğunu, eğer Rektör yola karşı olursa ben de bunları mahkemeye sunarım, bunun mahkemede cezası ise 2-3 seneden başlamaktadır, haberleri olsun."*

CHP-Rektör-reformistler-öğretim elemanları gerçekliği

Yaptığı açıklamalarda net bir yerde durmayan rektör ise sorunu salt ağaç meselesine indirgemeye ve böylelikle ODTÜ kamuoyunun tepkisini çekmemeye çalışmaktadır. Kesilen ağaçların yerine değil ODTÜ yerleşkesi içinde ağaç dikme çağrısı yapmaktadır. Gösterdiği tepki ise yolun yapımına değil, bakanlık onayı sonrası projedeki ufak değişikliklere ve ODTÜ rektörlüğünün itiraz hakları çiğnenerek gece baskını yapar gibi gelmesindedir. Oysa ki sermayenin çıkarları için gerçekleşecek bu yol artık ağaç meselesinden çıkmıştır. Bu nedenle rektörün açıktan ODTÜ öğrencilerinin yanında yer alması gerekir. Ayrıca öğretim elemanlarının eylemlerde öne çıkanları da kendi zayıflıkları ekseninde öğrencileri "barışçıl eylemlere" çekmeye, "taş atmamaya" çağırmakta, bu doğrultuda diğer öğretim görevlilerini ve öğrencileri etkilemektedir. Reformist örgütler eylemlerdeki pratikleriyle ve forumlardaki tartışmalarıyla bu tutumu destekler şekilde hareket etmektedir. Fidan dikme eylemine katılan CHP'li milletvekilleri eylemi adeta kendi şovlarına dönüştürdüler. Reformistlerin eylemdeki tutumu ise adeta CHP'nin şovunu destekler mahiyetteydi.

ODTÜ Ekim Gençliği

Hep böyle korkarak gece yarısı geleceksiniz!

Sermayenin yıllardır iştahını kabartan ODTÜ ormanının yıkımı dün başladı. Gece yarısı yapılan baskınla adeta ODTÜ'ye çıkarma yapıldı. Üniversitenin kapalı olmasını fırsat bilen Gökçek'in adamları ve yüzlerce polis yıkım için ellerinde sopalar, gaz bombaları ve TOMA'larla bir kez daha sahiplerinin emrinde olduklarını gösterdiler. Onlarca iş makinesini ODTÜ'deki yıkım için seferber ederek ve bir günde yüzlerce ağacı keserek yol yapımını hızlandırdılar. Bununla da yetinmeyen sermayenin kolluk güçleri Mezunlar Derneği'ne ve görüntü almak isteyen gazetecilere de saldırdılar.

Tüm bunlara karşı ise ODTÜ'lüler sayıları kaç olursa olsun direneceklerini bir kez daha dosta düşmana göstermiş oldu. Eli sopalılar ve polis terörüne karşı ormanına sahip çıkan ODTÜ'lüler saldırılara karşı direnmenin tek yol olduğunu bir kez daha gösterdiler. Sermayenin uşaklarına ODTÜ'den kolay kolay yol geçirtmeyeceklerini bir kez daha pratikleriyle kanıtladılar.

Bizler biliyoruz ki bu saldırı sadece ODTÜ'de bulunan ağaçlara yönelik değil, onu var eden ODTÜ'nün devrimci geleneğine yöneliktir. Bu nedenle bugün daha fazla Deniz, Mahir, İbo olacağız. ODTÜ'nün tarihi direniş tarihidir. Bugün de direniş devam edecektir. Tarihimizden aldığımız deneyimlerle geleceğe yürüyeceğiz.

Bizler **Ekim Gençliği** olarak bir kez daha belirtiyoruz ki, ODTÜ ormanını rantsal dönüşüme yedirtmeyeceğiz. Patronların çıkarları için AVM'lerin kurulmasını öngören bir projeye ODTÜ'de geçit vermeyeceğiz. Sizler ancak geceleri gelmeyi bilirsiniz. Korkaklığınızı ancak gece baskınları ile saklayabiliyorsunuz. Ancak her seferinde karşınızda direnen gençliği bulacaksınız. Er ya da geç bu saltanatınız yıkılacak ve o zaman bizler doğanın bütün renkleriyle yaşamı yeniden var edeceğiz.

Sermayedarların rant için yaptıkları talana karşı yaşamı yeniden inşa etmek için örgütlenelim, ODTÜ'ye ve yaşam alanlarımıza sahip çıkalım. Unutulmasın ki tarihte son sözü hep direnenler söyler. Er ya da geç korkularını kabaşa çevireceğiz, şimdi 'Gençlik direnişe!' şiarını bir kez daha haykırma ve üniversitemize sahip çıkma zamanı.

ODTÜ Ekim Gençliği

19.10.13

ODTÜ yolu, ODTÜ AVM ve camisine gidecek yolu açıyor...

ODTÜ ranta karşı direniyor!

AKP hükümeti “ODTÜ projesi” ile açık bir şekilde bir rant projesini daha hayata geçirmeye çalışmaktadır. Sayısız örneği verilebilecek projelerde olduğu gibi ODTÜ’de de orman alanları ranta kurban edilmeye çalışılmaktadır.

ODTÜ ormanının talanına karşı ODTÜ öğrencilerinin ve mahalle sakinlerinin başlattığı direniş ODTÜ için hazırlanan Koruma Amaçlı İmar Planı'nın onaylanması ile başka bir boyut kazandı. Ankara Büyükşehir Belediyesi, plana itiraz için gerekli süre olan bir aylık askıda kalma süresini beklemeden bayram tatilinde gece yarısı ansızın baskın düzenledi ve ağaçları kesmeye başladı. Sermaye hükümetinin bu saldırısı ODTÜ'lülerin ve mahalle sakinlerinin direnişi ile karşılaşırken, belediye önlüklü çeteler de ağaçların sökülmesini engellemeye çalışan direnişçilere saldırdı.

Ankara Büyükşehir Belediyesi'nin tatil günü gerçekleştirdiği gece yarısı baskını, sermaye düzenin ODTÜ'deki direnişten duyduğu büyük korkunun göstergesi olurken, gece yarısı baskına karşı ODTÜ'de başlayan direniş kısa sürede Türkiye'nin dört bir yanına yayıldı ve ODTÜ için destek eylemleri gerçekleştirildi.

ODTÜ'de neler oluyor?

ODTÜ'de direnişçilerin karşı çıktığı yol projesi incelendiğinde “ODTÜ'den yol geçirilmesi” tartışmalarının yeni başlamadığı görülmekte. Orta Doğu Teknik Üniversitesi Rektörlüğü Eylül ayı başında, Anadolu Bulvarı'nın devamı olarak ODTÜ arazisinin doğu sınır bölgesinden ve 100. Yıl-Çiğdem mahallelerinden geçecek yolun yapımının başlamasının ardından bir açıklama yaptı. Açıklama metninde ODTÜ'den iki yol geçirilmek istendiği belirtildi ve ODTÜ'nün karşı olduğu yol şu şekilde açıklandı:

“... ODTÜ arazisinden geçmesi istenilen iki ayrı yol vardır. Medyaya yansıyan tartışmalarda bu iki yolun karıştırıldığı anlaşılmaktadır. ODTÜ, Anadolu Bulvarı'nın devamı olan yolun doğu sınır bölgesinden geçmesine 1994 yılından itibaren onay vermiştir. ODTÜ'nün kabul etmediği yol, Ankara BŞB tarafından 2007 tarihinde 'Ankara Nazım Planı 2023' önerisine

eklenen ikinci bir yoldur. Bu ikinci yol, ODTÜ Kampüsü'nün Bilkent (YÖK) Yolu üzerindeki kapısından girerek kampüsü doğu-batı yönünde ikiye bölecek bir hemzemin yol olarak tasarlanmıştır. ODTÜ, kampüsünü ikiye ayıracak, eğitim ve araştırma binalarını ve altyapısını tahrip edecek, can ve mal riski yaratacak ve doğal sit alanlarını tahrip edecek bu hemzemin yol önerisine itiraz etmiştir. Ankara BŞB'nin hemzemin yol üzerinde ısrar etmesi üzerine, ODTÜ 2007 yılında iptal davası açmıştır. Dava ilk önce bölge mahkemesinde ve Ankara BŞB'nin mahkeme kararını temyiz etmesi üzerine de Danıştay'da ODTÜ lehine sonuçlanmış ve Kampüsü ikiye bölecek olan bu ikinci yol önerisi iptal edilmiştir.

ODTÜ, Ankara'nın ulaşım planı için önemi ve katkısı da tartışmalı olan bu yolun ancak tünel olarak yapılması halinde kabul edilebileceğini yaklaşık 10 yıldır ifade etmiştir.”

Yeni plan ODTÜ'ye AVM ve cami inşaatının önünü açıyor

Rektörlüğün yaptığı açıklamada kampüsü ikiye bölecek yolun iptal edildiği belirtilmekte. Ancak sermaye hükümetinin sermayeye hizmet hedefleri doğrultusunda “rant projelerini hayata geçirme bakanlığı” olarak işlettiği Çevre ve Şehircilik Bakanlığı'nın kurulması ile ODTÜ'ye yol yapımı tekrar gündeme gelmiştir. Geçtiğimiz günlerde de “ODTÜ Koruma Amaçlı İmar Planı” Çevre ve Şehircilik Bakanlığı tarafından onaylandı.

Çevre ve Şehircilik Bakanlığı'nın onayladığı “ODTÜ Koruma Amaçlı İmar Planı” incelendiğinde Ankara Büyükşehir Belediyesi'nin gerçekleştirdiği gece yarısı baskının sebebi daha net anlaşılabilir. Çevre ve Şehircilik Bakanlığı'nın onayladığı planın üniversite yönetiminden habersiz plan değişikliği içerdiğinin ortaya çıkmasının ardından ODTÜ'ye yol yapma ısrarının ardında rant projelerinin yattığı anlaşıldı.

Çevre ve Şehircilik Bakanlığı'nın plana ODTÜ yönetiminden habersiz eklediği “Düzenleme Ortaklık Payı (DOP)” seçeneği ile Ankara Büyükşehir Belediyesi'ne “yolların geçtiği yerlerde belirlenen oranda inşaat hakkı” sağlandı. Böylece ODTÜ'ye AVM, benzinlik gibi rant projelerinin yanında cami yapılmasının önü açılmış oldu. Ayrıca ODTÜ öğretim üyesi ve şehir plancısı Doç. Dr. Tarık Şengül de yaptığı açıklama ile ODTÜ yönetiminin talebi olan, tünel olarak geçirilmesi planlanan yolun da belirsiz olduğunu belirterek planı şöyle değerlendirdi:

“... taslakta kampüsü ortadan böleceği için tünel olarak geçirileceği söylenen Eskişehir yoluna paralel yolun nasıl bir teknikle yapılacağı konusunda belirsizlik taşıyan bir ifade biçimi var. Benzer biçimde bu yol için taslakta, 'Üniversite ve belediye arasında mutabakat metni imzalanmadan uygulamaya geçilemez' ibaresi yerine askıya çıkan planda 'Üniversite ve belediye arasında değerlendirmeler sonucunda belirlenebilir' notu konulmuş.”

ODTÜ'de direniş kazanacak!

ODTÜ'de gece yarısı baskını ile gerçekleştirilen ağaç kesimlerinin ardından yükselen direniş ve sahiplenme karşısında düzen temsilcileri cephesinden “ODTÜ ve Büyükşehir Belediyesi ile tekrar biraraya geleceğiz. Birtakım yanlış yorumlamalara sebep verecek plan notları, terimler varsa, bunları düzeltebiliriz. Kampüsü daha iyi hale getirecek, üniversitenin bütünlüğünü ve mülkiyetini koruyacak her türlü düzenlemeyi yaparız” açıklaması ile açık bir kapı bırakıldığı mesajı verilmeye çalışılmaktadır. Ancak bu açıklamaların direnişi bitirme hamleleri olduğu ve hiçbir samimiyetinin olmadığı ortadadır. Ankara Büyükşehir Belediyesi'ne bağlı EGO yetkililerinin “aracın arka motor kaputunu açarak gaz keleşliği kablolarını kopartan, doğalgaz borularını ve klima borularını kıran, gaz kesicinin borusunu kesen grupların, otobüsü her an patlama tehlikesi ile karşı karşıya getirdiği” iddiası ile ODTÜ'ye otobüs seferlerini durdurması bile bu samimiyetsizliğin açık bir kanıtı niteliğindedir.

AKP hükümeti “ODTÜ projesi” ile açık bir şekilde bir rant projesini daha hayata geçirmeye çalışmaktadır. Sayısız örneği verilebilecek projelerde olduğu gibi ODTÜ'de de orman alanları ranta kurban edilmeye çalışılmaktadır. Rant uğruna bir kez daha sermaye düzeni kendi yasalarını çiğnemekten dahi çekinmemekte, planının askıda kalma süresini dahi beklemeden orman alanının talanına devam etmektedir. Ancak nasıl ki Gezi Parkı'nın “Topçu Kışlası” adı altında talan edilmesi ve ranta kurban edilmesi hedefi direniş barikatına çarptıysa, ODTÜ ormanlarının talanı ve ranta kurban edilmesi de aynı direniş barikatlarına çarpmıştır. Açık ki ODTÜ'de başlayan ve Türkiye'nin dört bir yanında sahiplenilen bu direniş ODTÜ ormanlarını kurtaracak tek yoldur. Ancak bu yolla ODTÜ ormanlarının talan edilmesi engellenecektir.

Üniversitelerde ODTÜ'ye destek eylemleri

ODTÜ'de Gökçek'in çetelerinin ve polisin öğrencilere saldırması, diğer üniversitelerde yapılan eylemler ve fidan dikimleri ile protesto edildi.

DTCF

DTCF Ekim Gençliği, 22 Ekim günü Orta Bahçe'de stand açarak öğrencilerle gündemi tartıştı.

ODTÜ'de yaşanan polis saldırısını DTCF'de teşhir etmek üzere alkış eylemi yapılabileceği konuşuldu. Ekim Gençliği'nin çağrısıyla Orta Bahçe'de alkışlarla eylem başladı. ODTÜ'de yaşanan gece baskınını ve ağaç dikme eyleminin ardından yaşanan polis terörünü teşhir eden bir ajitasyon konuşması yapıldı. Ardından "Her yer ODTÜ her yer Direniş!", "Direniş ODTÜ, Dil-Tarih seninle!" sloganları atılarak eylem sonlandırıldı.

Eyleme Yurtsever Gençlik, Öğrenci Kolektifleri, Gençlik Muhalefeti ve FKF'nin yanı sıra Orta Bahçe'deki birçok öğrenci de destek verdi.

Eylemin ardından stand gelen öğrencilerle ODTÜ direnişi ve kitlesel eylemlerin ve forumların nasıl örgütlenmesi gerektiği üzerine sohbetler edildi. *Ekim Gençliği*'nin ve *Kızıl Bayrak* gazetesinin son sayıları öğrencilere verildi.

ÜÜ

22 Ekim akşamı Görükle yerleşkesinde toplanan üniversiteliler ODTÜ'ye destek yürüyüşü yaptı.

Öğrenciler yürüyüşlerini Kazım Koyuncu Sanat Sokağı'ndaki amfide sonlandırıp forum yaptılar.

23 Ekim günü yapılan forumun ardından da öğrenciler fidan dikerek ODTÜ'de direnen arkadaşlarına ses verdiler.

Çardaklarda başlayan yürüyüşte "Her yer ODTÜ her yer direniş" pankartı açıldı. Öğrenciler ellerinde fidanlarla Mediko önüne yürüdü.

Buradaki öğrenciler alkışlayarak eyleme destek verdi.

Ardından fidanlar Mediko önündeki yeşil alana dikildi. Fidanlar Gezi şehitlerine, Van depreminin yıldönümü olması sebebiyle Van depremedelerine, Berkin'e, Taksim Direniş'i'ne ve ODTÜ direnişine adandı.

Öğrenciler daha sonra çardaklara da fidan diktiler.

KOÜ

Kocaeli Üniversitesi öğrencileri ODTÜ'de ağaçların

kesilmesini protesto etmek ve ODTÜ direnişine destek vermek için 22 Ekim günü sosyal tesisler çimlerine fidan dikti. Dikilen fidanlar ODTÜ öğrencilerine ve "üç fidana" ithaf edilirken, "Her fidan için direneceğiz" pankartı ile "Sistemi yıkacağız ağaç dikeceğiz" ve Melih Gökçek'in fotoğrafının bulunduğu "Yolun yol değil" yazılı dövizler taşındı. Birçok öğrencinin katılımıyla dikilen fidanların ardından halaylar çekilip Çav Bella marşı söylendi.

İÜ

İstanbul Üniversitesi öğrencileri, 23 Ekim günü, Beyazıt Meydanı'nda ODTÜ ile dayanışma eylemi gerçekleştirdi. Öğrenciler aynı zamanda önceki akşam Taksim'de gerçekleştirdikleri eyleme yapılan polis saldırısını da protesto etti.

Edebiyat Fakültesi'nden Beyazıt Meydanı'na yürüyüş yaparak gelen İÜ öğrencileri, ana kampüs önüne fidan diktiler. Burada yapılan konuşmada baskıların gençliği yıldıramayacağı ve ağaçlar söküldükçe kendilerinin yenilerini dikeceğini ifade ettiler.

Daha sonra topluca meydana inen öğrenciler burada "duran insan" eylemi gerçekleştirdi. Çevreden de destek verilen eylem Beyazıt Marşı'nın okunmasının ardından bitirildi.

Liseliler de ODTÜ için yürüdü

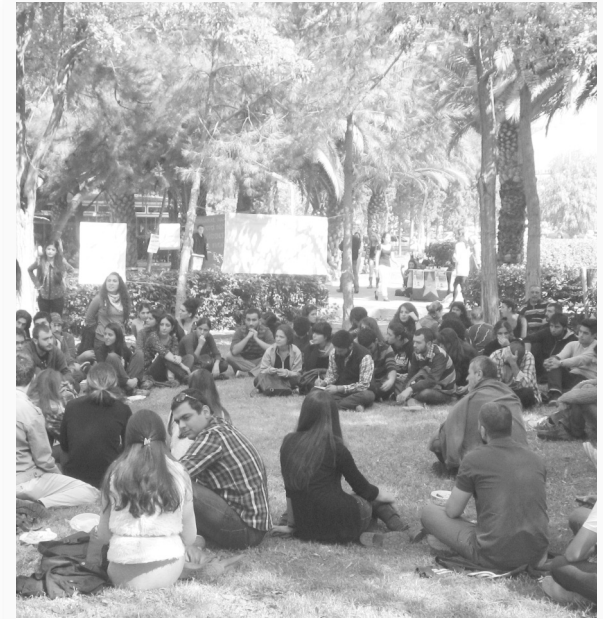
21 Ekim günü üçüncüsü gerçekleşen Abbasağa Liseli Forumu'nda alınan refleks eylem kararı ile liseliler Beşiktaş'ta ODTÜ için yürüyüş gerçekleştirdi.

21 Ekim günü toplanan Abbasağa Liseli Forumu'nda ODTÜ gündemi tartışıldı. Tartışmalar sonucunda ODTÜ'ye destek eylemi yapılması ve Abbasağa Liseli Forumu olarak ODTÜ'deki direnişle dayanışma amaçlı bir bildiri kaleme alınması kararlaştırılarak komite oluşturuldu.

ODTÜ'de polis saldırısının başladığı haberinin gelmesinin ardından Barbaros Bulvarı üzerinden Beşiktaş kartal heykeline yürüyüş gerçekleştirildi.

Eylem Gezi şehitlerinin anılması ile sonlandırıldı.

Ekim Gençliği / Ankara-Bursa-Kocaeli-İstanbul

Üniversite forumlarından...

DEÜ

23 Ekim günü Dokuz Eylül Üniversitesi'nde yapılan forum iki oturum halinde hayata geçirildi. İlk oturumda 25 Ekim'deki temizlik eylemi ve 29 Ekim'de Kırıklar F Tipi Hapishanesi önünde gerçekleştirilecek uçurtma eylemi üzerine planlamalar konuşuldu.

İkinci oturumda ise 6 Kasım ve YÖK üzerine tartışmalar yapıldı. Daha çok biçim tartışmalarına dönen forum, genç komünistlerin de müdahalesi üzerine içeriğin tartışılmasına çekildi. Üst başlık "Gezi'den üniversiteye YÖK tarihin çöplüğüne!" olarak belirlendi. Kitlesel bir 6 Kasım eylemi için öncesinde yapılacak etkinliklerin günleri belirlendi. 4 ve 5 Kasım'da panel ve tiyatro gösterimi yapılması planlandı. 6 Kasım günü ise kampüs içinde bir yürüyüş yapılması kararlaştırıldı.

Aynı zamanda 6 Kasım akşamı Ege Üniversitesi Forumu ile birlikte İzmir'de ortak bir eylem yapılması kararı alındı.

EÜ

23 Ekim günü Ege Üniversitesi Edebiyat Fakültesi'nin çimlerinde yapılan forumda 6 Kasım üzerine tartışıldı. 6 Kasım'da hem üniversite içerisinde hem de merkezde eylem yapılması kararı alındı. Bu tarihten önce, sürecin iyi örülmesi açısından bir takım etkinlikler yapılması tartışıldı ve panel örgütlenme kararı alındı.

Dokuz Eylül Üniversitesi Forumu'nun Gezi tutsağı öğrencilerle dayanışmayı yükseltmek için yapacağı uçurtma uçurma etkinliğinin duyurusu yapıldı ve Ege Üniversitesi Forumu olarak etkinliğe katılmaya karar verildi.

Beytepe

6 Kasım, ODTÜ direnişi ve satışa çıkarılan Beytepe arazisi gündemleriyle 21 Ekim günü toplanan forum, Rektör Murat Tuncer'in satışa çıkardığı araziye dair bir sunum/bilgilendirme ile başladı. İlerleyen dakikalarda ODTÜ öğrencilerine yönelik saldırı haberi alınması üzerine forum ertelenerek topluca ODTÜ'ye geçildi.

Ekim Gençliği / İzmir-Ankara

2013 6 Kasım'na doğru...

Yaklaşan 6 Kasım sadece tek bir gün, tek bir eylem değildir. 6 Kasım gençliğe yönelik saldırı politikalarına güçlü bir yanıtın verileceği, tüm bir yıl boyunca gençlik hareketinin biriktirdiklerinin ortaya konulacağı bir gün ve bir süreçtir.

Gençliğin 1 Mayıs'ı olarak adlandırabileceğimiz, YÖK'ün kuruluşunun yıldönümü olan 6 Kasım yaklaşıyor. Gençlik hareketinin yükseldiği dönemlerde kitlesel, militan eylemlerle protesto edilen YÖK'ün kuruluşu, gençlik hareketinin geriye düştüğü dönemlerde bile ileri gençlik kitleleri tarafından ilgiye konu olmuştur. Her koşulda da sermayenin eğitim alanındaki politikalarına karşı mücadelede bir dizi olanak yaratan 6 Kasım gündemi gençliğin geleceği için, kendisine yönelik saldırılar konusunda bilinç taşınacağı ve harekete geçirileceği süreçler olarak ele alınmalıdır. Her dönem gençliğin gündemleri nasıl ki YÖK'e ve YÖK düzenine karşı mücadeleye bağlanabilmişse bugün de aynı hat geniş gençlik kitlelerini harekete geçirecek tarzda ortaya konabilmelidir.

Devrimci politik hattın önemi

Haziran Direnişi ile geniş gençlik kesimleri gelecekleri ve özgürlükleri için alanları doldururken, korku duvarlarını yıkıp düzenin tüm baskılarına göğüs gererken bugün söylediğimiz hiçbir sözün boşa gitmediği bilinmelidir. Ancak şunu da bilmeliyiz ki, devrimci politik bir hat ortaya koymadan ve bunu geniş gençlik kesimlerine maletmeden düzenin "Eylül Sendromu"nu hiçbir zaman gerçek kılamayız. ODTÜ süreci gençlikteki potansiyelin ve doğru politik bir hattın önemini bir kez daha göstergesi olmuştur. ODTÜ Direnişi tüm gençliğin sahip çıkması, yayması, büyütmesi gereken bir ateştir. Bu gelişmelerin toplam gençlikle bağı kurmak, örgütlü bir tarzda gündemleştirmek önemlidir. Üniversitelerdeki saldırılar, ÖGB terörü, polis saldırıları ise düzenin gençlikten duyduğu korkunun birer ifadesidir ve bugün karşı bir duruş, politik bir hat örülemediği koşullarda gençlik hareketini zayıflatacaktır. Bunların yanısıra her okulda gerçekleşen paralı eğitim, ticari eğitim politikalarıyla, barınma, beslenme, ulaşım sorunları kendinden menkul değildir. Bu türden sorunlara karşı verilecek mücadele, düzenin eğitim alanındaki politikalarıyla bağı içerisinde YÖK ve YÖK düzeninin teşhiriyle birleştirildiğinde anlamlı sonuçlar üretecektir. Tüm bu politik gündemleri düzenin teşhirine ve sosyalizm alternatifine bağlamak, burjuva eğitim ile sosyalist eğitim arasındaki uçurumu ortaya koymak gerekir. Yoksa eğitim sistemini reforme etme çıkmazının içine düşeriz ki, bu düzenin değirmenine su taşıyan politik bir hattı doğurur.

Örgütsel zeminleri güçlendirmenin önemi

Her geçen yıl gençlik siyasetlerinin 6 Kasımlar'a olan ilgisi azalmaktadır. Bunun temel nedeni ise toplamında gençlik siyasetlerinin gençliğe yönelik politikasızlığıdır. "Dostlar alışverişte görsün" bakışıyla örgütlenen, hatta örgütlenemeyen eylemler gençlik hareketine hiçbir şey vermemektedir. 6 Kasım'ı ileri gençlik güçleri ile devlet arasındaki bir hesaplaşmaya indirgemektedir.

Eylemler, etkinlikler birer amaç değil araçtır. Araçlar politikaya hizmet etmelidir. Politikayı kitlelere en açık şekilde ulaştırmaya hizmet etmelidir. Bir eylem ve etkinliğin yeri, zamanı, sloganı kadar hedefleri, öncesinde örülecek süreçlerin niteliği ve sonrasına bırakacakları önemli olan. Bu yüzden bizler için en önemli kazanım, süreç içerisinde oluşturacağımız ve geliştireceğimiz örgütsel zeminlerdir. Dahası devrimci politikayı ulaştıracağımız, harekete geçireceğimiz ve devrime kazanacağımız gençlik kitleleridir.

6 Kasım'a sayılı günler kala gençlik içinde oluşturulmuş tüm birlikteliklerde, topluluklarda, forumlarda güncel politik hedefler doğrultusunda 6 Kasım gündemleştirilmeli, dinamik süreçler örülmelidir. Bu açıdan yerelerde örülecek güçlü süreçler çok önemlidir. Yerelin özgünlüklerinin yaratıcı bir tarzda işlenmesi, gençlikte YÖK'ün misyonuna dair bir kafa açıklığının yaratılması bakımından önemlidir. Bunu anlatabilecek araçlar, politikalar ise bütünlüklü bir şekilde işlenmelidir. Bu türden örgütsel zeminleri gençliği özneleştirecek araçlar olarak işletebilmeliyiz.

Üniversiteler ve kent merkezleri eylem alanına çevrilmelidir

Bunun için üniversite kampüslerinde yapılacak etkinlikler tüm üniversite bileşenlerini katacak, gündemlerine sokacak ve yaşam alanlarına girecek bir tarzda hayata geçirilmelidir. Üniversite meydanlarında, kantinlerinde, amfilerinde yapılacak kitle etkinlikleri eylemli bir tarzla birleştirilmeli, üniversiteler eylem alanlarına çevrilebilmelidir. Üniversitelerde bir dizi saldırı hayata geçirilirken ve siyasal faaliyet

engellenmeye çalışılırken, saldırıların yaşandığı her alan eylem alanına dönüştürülmeli, kazanılmış mevziler savunulmalı ve bu saldırılar karşısında öğrenci gençlik kitleleri harekete geçirilmelidir.

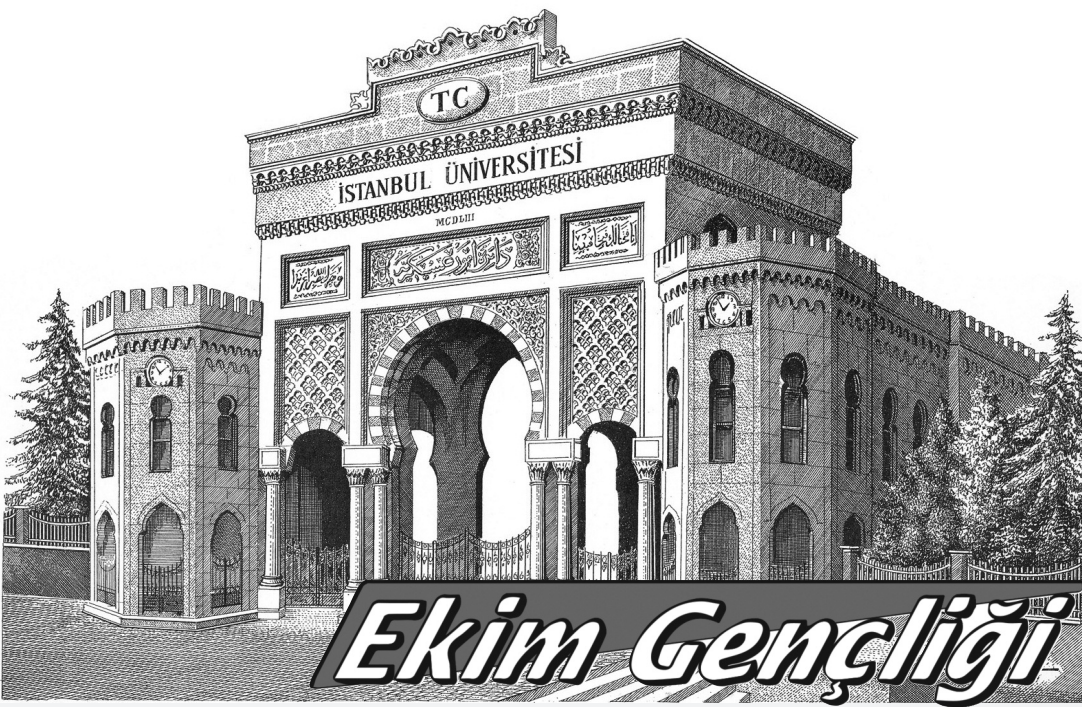
Örgütlenecek eylemler dar örgüt eylemlerinden çıkartılmalı, geniş gençlik kesimlerini parçası yapacak eylemlere dönüştürülmelidir. Üniversitelerdeki eylemler kadar kent merkezlerinde yapılacak eylemler de çok önemli bir yerde durmaktadır. Toplam siyasal süreçlerle bağı kurulduğu oranda, düzenin kent merkezlerine, kent meydanlarına yönelik ablukasını delemek eylemler mümkün olan her yerde konulabilmeli, farklı üniversitelerden gençlik kitlelerinin buluşması sağlanmalıdır. Ancak yerel ve merkez bağı iyi kurulmalı, güçlü yerel süreçlerin örülmediğinde kent merkezindeki eylemlerin de eylemin amaçlaştırdığı süreçlere döndüğü unutulmamalıdır.

Geleceği kazanma bakışıyla hareket edelim

Sonuç olarak yaklaşan 6 Kasım sadece tek bir gün, tek bir eylem değildir. 6 Kasım hiç bir zaman sadece 6 Kasım olmamıştır. 6 Kasım gençliğe yönelik saldırı politikalarına güçlü bir yanıtın verileceği, tüm bir yıl boyunca gençlik hareketinin biriktirdiklerinin ortaya konulacağı bir gün ve bir süreçtir. Dönem boyunca ortaya koyduğumuz emeğin sonucunu elde edeceğimiz açıktır. Devrimci politik bir hat, gençliği özneleştirecek örgütsel zeminler ve bunların sonucu olan kitle etkinlikleri ve eylemleri 6 Kasım sonrasına anlamlı sonuçlar bırakacaktır. Bu yüzden sadece 6 Kasım'ı değil, geleceği kazanma bakışıyla hareket etmeliyiz.

Hiçbir zorbalık bizleri devrimci faaliyetimizden alıkoyamaz!

**“Komünistler görüşlerini ve hedeflerini gizlemeye tenezzül etmezler”
Komünist Manifesto**

22 Ekim günü İstanbul Üniversitesi'ne astığımız "Sol içi yasakçı zihniyet ve şiddet hiçbir koşulda kabul edilemez!" başlıklı açıklamamızı Öğrenci Kolektifleri tarafından tahammülsüzlükle karşılandı ve yırtıldı.

Açıklamayı yapma gerekçemiz zaten Öğrenci Kolektifleri'nin gençlik hareketine karşı sorumsuz davranışları, Devrimci Yol'da Devrimci Gençlik'e karşı sopalı saldırıya varan yasakçı tutumlarıydı. Öğrenci Kolektifleri aynı tutumunu sol içi şiddeti engellemeye çalışan öğrencilere ve siyasetlere karşı "haddinizi bilin" deme pervasızlığı ile devam ettirdi.

Son olarak benzer olaylar 21 Ekim günü tekrar yaşandı. Bu nedenle Ekim Gençliği olarak 3 Ekim tarihli açıklamamızı İstanbul Üniversitesi'ne asarak sol içi şiddete dair tutumumuzu öğrenci gençlik kitleleriyle paylaştık. Bu bizim devrimci sorumluluğumuz ve gençlik hareketine karşı görevimizdir. İstanbul Üniversitesi'ne astığımız afişler aynı gün içerisinde Öğrenci Kolektifleri tarafından yırtıldı.

Devrimci faaliyet engel tanımaz!

Öğrenci Kolektifleri'nin bu tutumunu hiçbir

koşulda kabul etmiyoruz. Kendi ideolojisine güvensiz, düşüncesini zorbalıkla kabul ettirmeye çalışan bu tutumu kınıyoruz. Düzenin hiç bir baskı aygıtı, katliamları ve terörü bizleri devrimci faaliyetimizden alıkoyamamışken Öğrenci Kolektifleri'nin bu tutumu ibretliktir, aymazlıktır, kendini bilmezliktir.

Öğrenci Kolektifleri bu tutumlarından derhal vaz geçmelidir. Zira dost-düşman herkes bilir ki zorbalıkla, yasaklarla devrimciler yollarından alıkonamaz. Kim tarafından gerçekleştirilirse gerçekleştirilsin, yırtılan ya da indirilen afişlerimizi, faaliyetimizin olduğu her alanda asmaya devam edeceğiz. Bu konuda zerre kadar tereddütümüzün olmadığı bilinmelidir. Genç komünistler olarak devrimci faaliyetimizi Alaattinler'den aldığımız güç ve kararlılıkla ölümüne savunacağımızdan kimsenin kuşkusunu olmasın.

Eğer ki Öğrenci Kolektifleri'nin bu konuda söyleyecek bir sözü varsa ideolojik mücadele yolunu seçmelidir. Zira sol içi ilişkilerde doğru ve ilkesel olan da budur. Diğer yol onlar için bir çıkılmaz ve çürüme zemini olabilir. Tercih kendilerindir.

Ekim Gençliği
22 Ekim 2013

İÜ'de sol içi şiddet

21 Ekim günü, İstanbul Üniversitesi Edebiyat Fakültesi'nde Öğrenci Kolektifleri, stand açan ve afiş çalışması yapan Devrimci Yol'da Devrimci Gençlik'e demir ve tahta sopalarla saldırdı.

Hergele Meydanı'nda gerçekleşen olayı önlemek isteyen ve aralarında Ekim Gençliği okurlarının da bulunduğu ilerici-devrimci öğrenciler de Öğrenci Kolektifleri tarafından sopalarla darp edildi. Saldırının gerekçesi ise "Devrimci Gençlik" imzasının afişlerde kullanılması.

Saldırı sonucu Devrimci Yol'da Devrimci Gençlik'in afişleri yırtıldı ve masası dağıtıldı. Araya giren devrimci ve ilerici güçlere de Öğrenci Kolektifleri tarafından "Siz kimsiniz, haddinizi bilin!" gibi sözler sarfedildi.

Ekim Gençliği afişleri yırtıldı

22 Ekim günü devrimci faaliyeti sürdüren ve Feniş işçilerinin katıldığı etkinliğin çağrısını yapan Ekim Gençliği okurları, bir gün önceki olaylar nedeniyle 3 Ekim tarihli ve "**Sol içi yasakçı zihniyet ve şiddet hiçbir koşulda kabul edilemez**" başlıklı açıklamayı Hergele Meydanı'na ve üniversitenin çeşitli noktalarına astılar.

Bu açıklamada "kendilerinin hedef alındığını" ve bir "karalama politikası" uygulandığını ileri süren Öğrenci Kolektifleri, okul duvarlarına asılan açıklamayı Ekim Gençliği okurları alanda yokken yırttı. Bu durum karşısında gidip afiş soran Ekim Gençliği okurlarını, Öğrenci Kolektifleri, "bir daha böyle bir şeyin tekrarlanmaması gerektiğini", "okula bir daha böyle bir açıklama asılırsa yine indireceklerini" söyleyerek tehdit etmekten geri durmadı. Öğrenci Kolektifleri'ne açıklama ile bir sorunları varsa bunu yazılı-sözlü eleştiri yoluyla belirtmeleri gerektiği, kimsenin başka bir siyasetin materyalini indirmeye hakkı olmadığı söylendi. Bunun üzerine Öğrenci Kolektifleri bunu tartışmayacaklarını söyleyerek yasakçı, keyfi tutumlarını devam ettirdi.

Ekim Gençliği okurları Hergele Meydanı'nda bu açıklamayı sesli bir şekilde okuyarak bu keyfi ve sorumsuzca tutumu teşhir ettiler ve okullarda günlerdir hayata geçen saldırganlığa karşı seyirci kalmayacaklarını yinelediler.

Afişler tekrar asıldı

22 Ekim günü yırtılan açıklama ve bu tutuma karşı yapılan yeni açıklama 23 Ekim günü tekrar Hergele Meydanı'na asıldı.

Öğrenci Kolektifleri bu kez açıklama karşısında her hangi bir tutum geliştirmede. Afişin yırtıldığını daha sonra öğrenen birçok gençlik örgütü de 23 Ekim günü Ekim Gençliği okurlarının yanına gelerek açıklamayı sahiplendiklerini ve sorumsuzca ve saldırgan bir tutum karşısında açıklamayı savunacaklarını belirtti.

Ekim Gençliği / İstanbul Üniversitesi

“Şiddete karşı örgütlenmeli!”

Çiğli Organize’de çalışan kadınlarla kadına yönelik şiddet ve çözümü ile ilgili konuştuk...

- Günümüz toplumunda kadınlar çok yönlü şiddetle karşılaşiyor. Bu konuda düşünceleriniz nelerdir?

Plastik işçisi: Öncelikle, ben 33 yaşındayım ve yıllardır fabrikalarda çalışıyorum. Son çalıştığım yerde de çoğunluğu kadın işçiler oluşturmaktadır. Fabrikada kadınlar sürekli patronların ve ustabaşlarının hakaretlerine uğruyor. Bunun da bir şiddet olduğunu düşünüyorum. Yine kadın olduğumuz için daha az ücretle çalıştırılıyor.

Çalıştığım yerde ve çevremde, çocuklarına bakacak kimse olmadığı için her gün endişe ve tedirginlik içinde çalışan kadınları görüyorum. Çalıştığım fabrikada 100’den fazla kadın olmasına rağmen kreş talep edemiyoruz. Ve çocuklarımıza bakabilme psikolojisiyle birçok şeye sessiz kalıyoruz.

Güvencesiz bir şekilde çalışıyoruz. Çalıştığımız fabrikada yaşadığımız baskılar, psikolojik baskı yetmiyormuş gibi, her gün televizyon ekranlarından, gazetelerden kadın cinayetlerini, kadına yönelik şiddetleri okuyoruz ve görüyoruz. Kadın olduğumuz için her an biz de aynı şeylere maruz kalacakmışız gibi kaygıları duyuyorum. Ve bunların sadece gün yüzüne çıkan haberler olduğunu düşünüyorum.

Bu toplum bize biçilen kadınlık rolümüzü oynamamızı istiyor. Ve kadın olduğumuz için yaşamın her alanında aşağılanıyoruz. Sesimizi çıkardığımızda şiddete maruz kalıyoruz.

Tekstil işçisi: Bugün dünyada kadın olmak kendi başına sorun zaten. Erkeğin egemen olduğu bu sistemde kadının düşüncesi önemsizdir. Bu kadının yaşadığı en büyük şiddettir.

Kadının düşüncesi önemsiz değil de kadına yönelik her türlü şiddet meşrulaştırılıyor. Tecavüz bile... Bugün dönüp kendi ülkemize baktığımızda durum daha da vahim. Çocuk yaşta evlilikler, töre cinayetleri, kendisine tecavüz edilen erkekle evlendirilme, aile içi tecavüz, sokak ortasında kadın cinayetleri ve şiddet uygulaması vb. Daha da sayabiliriz. Bu yaşananlar sorun değil, aslında tam bir vahşettir. Ve devletin vahşeti benimsemesi ve desteklemesi, bunların yaşanacağını ve devam edeceğini bir göstergesidir.

Kadın olmak zor bu memlekette. Hep bir tehditle karşı karşıyasın. Eğer zamanında işine, okuluna, her nereye gidip gelmesen, babana, kocana, abine isyan edersen başına geleceklerden sen sorumlusun ve o kadın her şeyi hak etmiştir.

- Sizde kadına yönelik şiddete karşı nasıl bir mücadele örülmeli ve örgütlenme hattı ne olmalıdır?

Plastik işçisi: Öncelikle kadınların yaşadıkları şiddeti yalnızca bir erkeğe mal etmenin doğru olduğunu düşünmüyorum. Önemli olan, erkek şiddet bilincini kültürünü nasıl alıyor, bunu görüp bu konuda insanları bilinçlendirmek. Kadın tecavüze uğruyor, eşi tarafından dayak yiyor vb. Gidiyorsun şikayet ediyorsun, mahkemenin bulduğu çözüm tecavüze

uğradığın insanla evlenmen oluyor. Ya da eşini şikayet ediyorsun, kocandır denip eve gönderiliyorsun. Aradan bir süre geçiyor, kadın eşi tarafından öldürülüyor. Sanırım devlet tecavüzcüleri koruduğu sürece, kadın katillerini koruduğu sürece bunun önüne geçilmez.

Onun için, önce kadının bilinçlenmesi ve ne yapması gerektiğini öğrenmesi gerekiyor. Bence mahallelerde, semtlerde kadınları bilinçlendirmek için kadın komiteleri oluşturulmalıdır. Kadın ve erkeğin eşit haklara sahip olduğu bilinci verilmeli, erkek ve kadının birlikte mücadele etmesi gerektiği anlatılmalıdır. Özellikle emekçi kadınlar yaşadıkları her sorun, haksızlık, şiddete karşı bulunduğu her alanda mücadele etmeli. Ama önce kendisini bilinçlendirmeli ve geliştirmelidir. Bunun en iyi örneğini Gezi eylemlerinde en önde mücadele eden, direnen kadınlardan görebiliyoruz. Eylemlerde en önde kadınlar vardı. Kadınlar kendine kurduğu dört duvarı yıkıp alanlara çıktılar. Gezi’de nasıl kadın ve erkek yan yana mücadele ettiyse, birlikte gaz yediyse, yaralarını birlikte sardıysa, yaşanan haksızlıklara karşı da, kadının uğradığı şiddete karşı da birlikte mücadele etmeli ve örgütlenmeli.

Tekstil işçisi: Kadınların yaşadıklarını daha da çoğaltabiliriz tabii. Bunlar için neler yapmak gerek diye düşünmemiz lazım. Erkek egemen toplumdan bahsediyoruz. Öyleyse yaşadıklarımızın faturasını yalnızca erkeğe keserek çözemeyiz. Erkeğin o bilinci nereden aldığını düşünmeliyiz. Kadınların bu yaşadıkları karşısında ne yapması gerektiği konusunda düşünmeli, okumalı ve tartışmalıyız. Bunun için önce kadının “Ben bu yaşadıklarımı hak etmiyorum” demesi lazım. Kendini tanıması, erkekten farksız olarak bir birey olduğunu anlaması, bunu içselleştirmesi gerek. Yaşamın her alanında, çalıştığı fabrikada, okulda, evde yaşadıklarına karşı örgütlü mücadele yürütmesi gerekir.

Bu da ancak politik bilincin gelişmesiyle oluşur. Bu noktada kadının politik bilinçle donanımlı olması gerekiyor ki en azından kocası karşısında, çalıştığı yerde yaşadığı çifte ayrımcılığa karşı bir duruş sergileyebilsin.

Bu tek başına yeterli değildir. Kadının kurtuluşunun aslında erkeğin kurtuluşuyla birleştirilmesi gerekir. Kadın ve erkeğin kurtuluşu birlikte mücadeledir.

Kızıl Bayrak / İzmir

Burcu Koçlu serbest bırakılsın!

Emekçi Kadın Komisyonları hasta tutsak Burcu Koçlu’nun serbest bırakılması için başlatılan imza kampanyasını Adana, İzmir ve Ankara’da açtıkları standlarla işçi ve emekçilere taşıdı.

Adana

Gezi Direnişi tutsağı sınıf devrimcisi Burcu Koçlu’nun serbest bırakılması talebiyle 12 Ekim’de Adana’da imza toplandı. Emekçi Kadın Komisyonu tarafından Kültür Sokak’ta açılan standda, Şakran Kapalı Kadın Cezaevi’nde olan ve %52 engelli raporu bulunan Burcu Koçlu’nun serbest bırakılması için imza toplandı.

İmza standında, Burcu Koçlu’nun durumu hakkında emekçilere bilgi verilirken, hasta tutsakların durumuna dikkat çekilen konuşmalar yapıldı. Ayrıca Emekçi Kadın Bülteni dağıtıldı.

İzmir

Haziran Direnişi’nin ardından tutuklanan Burcu Koçlu, %52 engeli olmasına karşın tutuklu olarak yargılanmaya devam ediyor. Hapishane koşulları hastalığının tedavisi ve gidişatı için uygun olmayan Koçlu, 3 aydır görüşçülerinin araştırılıyor olması gerekçesi ile arkadaş görüşü yapamıyor.

Ülke genelinde Koçlu için başlatılan imza kampanyasına destek olmak ve yaygınlaştırmak amacıyla, Emekçi Kadın Komisyonları da stand açarak Burcu Koçlu’nun serbest bırakılmasını talep etti.

12 Ekim Cumartesi günü saat 16.00’da Konak Kemeraltı girişinde açılan standda İzmirli emekçilerin ilgisi çoktu. “Burcu Koçlu’ya özgürlük” ve “Burcu Koçlu serbest bırakılsın” yazılı dövizlerin asılı olduğu standda, ajitasyon konuşmaları yapılarak Gezi tutuklularına değinildi. Hasta tutsakların derhal serbest bırakılmasının ifade edildiği konuşmalarda, Burcu Koçlu’nun polis felekeleri ile yargılanarak, kasıtlı bir biçimde hapishanede tutulduğu vurgulandı.

Ankara

Ankara Emekçi Kadın Komisyonu, tedaviyi engellenen, hasta BDSP’li tutsak Burcu Koçlu için Yüksel Caddesi’nde açtığı standla “Hasta tutsaklara özgürlük” talebini gündemleştirdi.

Standda “Gezi Direnişi’nin hasta tutsağı Burcu Koçlu’ya özgürlük!” ve “Gezi tutsaklarına özgürlük” şiarlı dövizler ve Burcu Koçlu’nun resimleri kullanıldı. Emekçi Kadın Bülteni’nin de dağıtımının yapıldığı standda birçok kişi ile Haziran Direnişi ve hasta tutsaklar üzerine sohbetler gerçekleştirildi. Yaklaşık iki saat boyunca onlarca kişiden imza alındı.

Kızıl Bayrak / İzmir-Adana-Ankara

Gezi tutsaklarına tecrit ve baskı!

Gezi Direnişi tutsaklarının aileleri, çocukları ve yakınları için İstanbul ve İzmir’de eylem gerçekleştirdi.

İstanbul

Galatasaray Lisesi önünde, Gezi şehitlerinin resimlerinin olduğu pankartı açarak oturma eylemini başlatan aileler, hem kendi yaşadıkları hem de yakınlarının yaşadığı sıkıntıları anlattılar.

Eylemde, bayram nedeniyle cezaevlerinde yapılan açık görüşler üzerinde duruldu. Görüşme yapan aileler hapisane şartlarının insanca yaşama uygun olmadığını belirtti. Yemeklerin kalitesiz ve oldukça kötü olduğu, sıcak suyun sınırlı sunulması nedeniyle tutukluların banyo yapamadıkları, Bingöl’de yaşanan firar eylemi nedeniyle hapisanede baskıların daha da arttığı ifade edildi. Firar öncesi çok seyrek yapılan koğu aramalarının şimdi neredeyse iki günde bir ve gece gündüz demeden yapıldığı belirtildi. Ayrıca gardiyanların geceleri kapıları tekmeleyerek mahkumları uyandırdıkları, psikolojik baskı yaratmaya çalıştıkları da aktarıldı.

Hasan Tunç’un annesi Leyla Tunç, yaptığı konuşmada, oğlunun bulunduğu cezaevinde ısınma sorunu yaşandığını ve mahkumların su şişelerine sıcak su koyarak ısındıklarını belirtti.

Eylem katılımcılarından Feride Elçin, Gezi Direnişi’ne katılmanın doğal bir hak olduğunu ve tutsakların sisteme verdiği tepkinin doğal olduğunu belirtti. Elçin sözlerine şöyle devam etti: “Bu sistem bizi yarattı. Ben ve benim gibiler sistemin bizden beklediklerini yapmak yerine burada yer alıyorsak, bu insanların acısını paylaşıyorsak bu sistem tabii ki korkmalı.”

Elçin’in konuşmasının ardından Berfu Canbay basın metnini okudu. Yoğun polis ablukası altında gerçekleştirilen eylem basın açıklamasının ardından sonlandırıldı.

İzmir

İzmir’de 12 haftadır Gezi tutsaklarına sahip çıkmak için YKM önünde toplanan tutsak aileleri, yakınları ve yoldaşları bir kez daha ilk günkü gibi kararlı duruşlarıyla eylemdeydiler.

Konak YKM önünde toplanan kitle, Kemeraltı girişine doğru yürüyüşe geçti. Gezi tutsaklarının resimleri ile kortej oluşturan kitlenin ön saflarında tutsak resimleri taşınarak özgürlük talebi haykırıldı.

Sloganların atıldığı yürüyüşte, çeteler tarafından Gülsuyu’nda katledilen Hasan Ferit Gedik unutulmadı ve Gezi şehitleri kervanında ismini bir direniş evladı olarak yazdırdı.

Yürüyüş sırasında ODTÜ’ye gece yapılan baskın hatırlatılarak, ODTÜ’den geçecek tek yolun devrim olacağı vurgulandı.

İlk önce Gezi tutsak aileleri ve yakınları adına hazırlanan basın açıklaması okundu. Açıklamanın ardından Sokak Orkestrası kısa bir müzik dinletisi sundu. Eylem Duvara Karşı Tiyatro Topluluğu adına Nazım Hikmet’e ait olan “28. Kanunisanıyı unutma” adlı şiirinin okunmasıyla devam etti.

Eylem son olarak, tutsakların duruşmalarına çağrı yapılarak bitirildi.

Kızıl Bayrak / İstanbul - İzmir

“Bu dava kapanmayacak!”

Cumartesi Anneleri, eylemlerinin 447. haftasında da Galatasaray Lisesi önündeydi. 447. haftanın ana gündemi 19 Ekim 1995’te, Avcılar’daki evinin önünden kaçırılan Fehmi Tosun oldu.

Fehmi Tosun’un eşi Hanım Tosun konuşmasını Kürtçe yaptı. Tosun konuşmasında paketlerin anlamsız olduğunu, sürekli parlatılan paketlerden “adalet” çıkmadığını söyledi. Tosun “Devlet eğer yüzleşmek istiyorsa kayıp arşivlerini açsın” dedi.

Basın metnini ise Vildan Kıran okudu. Metinde Fehmi Tosun’un kaçırılma süreci ve ardından verilen mücadelenin seyri aktarıldı. Basın açıklaması şu sözlerle son buldu: “Kayıplarımızın akıbetlerini açıklayın, failleri yargılayın! Unutmayın; Hanım Tosun eşini, çocukları babasını, şimdi de torunları dedesini arıyor. Fehmi Tosun bulunana, onu kaybedenler yargılanana kadar bu dava bizim için kapanmayacak.”

Kızıl Bayrak / İstanbul

Ali Akın gözaltında öldürüldü!

Geçtiğimiz yıl üvey kardeşinin yaptığı kaza sonrası çıkan kavgada, GSM şebekesi kayıtları ve görgü tanıklarının ve şikayetçi ifadeleriyle kavgada olmadığının kanıtlanmasına rağmen gözaltına alınan Ali Akın karakolda öldürülmüştü.

Ancak karakolda ‘intihar’ ettiği iddia edilen Ali Akın’ın annesi Naciye Çakıcı, İHD İstanbul Şubesi’nde yaptığı basın toplantısıyla 14 aydır uğraşmasına rağmen dosyaya ve olay yeri fotoğraflarına yeni ulaşabildiğini, oğlunun intihar etmediğini kanıtlamalarının engellendiğini açıkladı.

Delillerin ve bir dizi görüntünün kaybedilmesinin oğlunun karakolda cinayete kurban gittiğini ortaya koyduğunu, defalarca adliyeye gitmesine rağmen dosyanın kendisine verilmemesini, Büyükçekmece Adliyesi’ndeki savcılardan Handan Bağcı’nın kendisinin yaptığı itirazları reddettiğini, Bakırköy’de bir lokantada oturduğu masaya gelen birinin kendisine silah göstererek tehdit ettiğini ve bunun karşısında kendisinin oradan kaçarak savcılığa suç duyurusunda bulunduğunu ancak lokanta ve yakındaki MOBESE kayıtlarının polislerce silindiğini anlattı.

Çakıcı kendisinin de ölüm tehdidiyle karşı karşıya olduğunu belirtti.

Kızıl Bayrak / İstanbul

“Özgürlük, Devrim, Sosyalizm” için ileri!

İstanbul’da sınıf devrimcileri, farklı tarihlerde ve çeşitli emekçi semtlerinde gerçekleştireceği etkinliklere hazırlanıyorlar.

Esenyurt

Esenyurt’ta sınıf devrimcileri 30 Kasım’da yapılacak “Özgürlük, Devrim, Sosyalizm Gecesi”ne hazırlanıyorlar.

10 Ekim akşamı Beylikdüzü ve Avcılar Yeşilkent’te gerçekleştirilen eşzamanlı toplantılarda gece hazırlıkları üzerine planlamalar yapılırken etkinliğin başlıkları ve Haziran Direnişi’nin kazanımları üzerine geniş sohbetler gerçekleştirildi.

İlerleyen günlerde ise emekçi semtlerinde kurulan gece hazırlık komiteleri gecenin hazırlıkları kapsamında biraraya geldi. Yeşilkent, Saadetdere, Talatpaşa, Örnek mahalleleri ve Beylikdüzü, Avcılar’da hazırlık komiteleri toplantılar gerçekleştirdi. Haftalık periyotlarda biraraya gelen komiteler etkinliğin duyurusunun planlanmasının yanısıra “Özgürlük, devrim, sosyalizm!” şiarlarının nasıl yaygınlaştırılabileceği üzerine tartışmalar yürüttü.

Ayrıca Esenyurt’un Yeşilkent, Saadetdere, Örnek, Talatpaşa, Kıraç Kuruşuşme, Yenimahalle ve Avcılar, Beylikdüzü gibi birçok bölgesine ise “Özgürlük, devrim, sosyalizm” şiarlı BDSP afişleri yapıldı. Yanısıra Saadetdere ve Kıraç mahalleleri devrim ve sosyalizm şiarlı yazılımlarla donatıldı. Depo Durağı Üst Geçidi’ne ise “Özgürlük, devrim, sosyalizm!” şiarlı ve BDSP-DLB imzalı pankart asıldı.

Daha sonra bu pankartın belediye ekipleri tarafından sökülmesinin ardından BDSP’liler daha büyük bir pankartla emekçilere seslendiler.

Ümraniye

Ümraniye’de, 16 Kasım günü, “Haziran Direnişi ruhuyla, özgürlük, devrim, sosyalizm kavgasını büyütelim” şiarı ile Sarıgazı Yıldırımlar Dügün Salonu’nda gerçekleştirilecek etkinlik çalışmaları kapsamında stand açıldı.

13 Ekim’de Sarıgazı Meydanı’nda açılan standda “Ekim Devrimi’nin 96., yeni Ekimler’in Partisi’nin 15. yılında, özgürlük, devrim, sosyalizm için buluşuyoruz!” başlıklı ve arkasında etkinliğin duyurusu olan

broşürlerin dağıtımı gerçekleşti. Kızıl Bayrak satışının da yapıldığı standda, Gezi direnişçisi hasta tutsak Burcu Koçlu için imza toplandı, el ilanları dağıtıldı.

Daha sonraki günlerde davetiyeler ulaştırılırken, bir yandan standlar açılarak etkinliğin çağrısının yer aldığı bildiriler dağıtıldı. Emekçilerle ev toplantıları planlanması yapılarak etkinliğin içeriği, anlamı ve önemi hakkında tartışmalar gerçekleştirildi.

Ayrıca, etkinliğe çağrı yapan afişler Sancaktepe’nin Atatürk, Kemal Türkler, İnönü, Meclis, Merkez mahalleleri, Çekmeköy Aydınlar Mahallesi ve Ümraniye Huzur Mahallesi’nde yaygın bir şekilde yapıldı.

Gebze

Gebze BDSP, Ekim Devrimi’nin 96., Yeni Ekimler’in Partisi’nin 15. yılı vesilesiyle gerçekleştireceği etkinliğin hazırlık toplantısını gerçekleştirdi. İşçilerin, emekçilerin ve gençlerin özgürlük, devrim ve sosyalizmin tarafında olmaya çağrılacağı etkinlik “Yaşasın sosyalist işçi-emekçi iktidarı” şiarıyla örgütleniyor.

21 Ekim Pazartesi akşamı yapılan hazırlık toplantısı ile etkinliğin içeriği ve çalışmalar üzerine tartışmalar yürütülüp, planlamalar yapıldı.

Yapılan konuşmalarda dünyanın birçok yerinde yaşanan sokak eylemleri, Haziran Direnişi, emperyalist savaş, hak gaspları, ülkedeki siyasal gelişmeler üzerinde duruldu. İşçi sınıfının politik tutumunu ortaya koymanın ve taraflaştırmanın etkinlik çalışmasının önemli bir noktası olduğu vurgulandı. Kitleleri devrimcileştirme çabasının yoğunlaştırılması gerektiği ifade edildi. Kitle çalışmasının, işçi toplantılarının, ev toplantılarının çalışmanın önemli ayakları olduğu söylendi.

Kitle çalışması ve materyallerin kullanımı açısından belli planlamalar yapıldı. Ayrıca Yeni Ekimler’in Partisi’nin tarihine dair bir söyleşinin yapılmasına karar verildi.

Kızıl Bayrak / Esenyurt - Ümraniye - Gebze

Devrimci sınıf faaliyetleri

İzmir

“Özgürlük, devrim, sosyalizm!” ve “Faşist polis terörüne karşı direnişe!” şiarlı afişler İzmir’de Alsancak, Bayraklı hattına ve Menemen’de işçi servis güzergahlarına yapıldı.

Çalışma ilk önce Alsancak Garı yakınında devam ederken sınıf devrimcileri resmi polis ekipleri tarafından durduruldu. Daha sonra Alsancak Cami yakınlarında bu sefer sivil polis ekipleri tarafından çalışma engellenmek istendi. Ancak burada da bir kez daha GBT kontrolü dışında bir şey yapılmadı. Afiş çalışması Alsancak’ta bitirildikten sonra Bayraklı yolu güzergahına yapıldı.

Menemen’de de yine afiş çalışması devam ederken sivil polis ekipleri tarafından sınıf devrimcileri bir kez daha GBT kontrolüne maruz bırakıldı. “Özgürlük, devrim, sosyalizm!” afişlerine sorun çıkarmayan polisler “Faşist polis terörüne karşı direnişe!” şiarlı afişlerin yapılmasını engellemek istediler. Ancak sınıf devrimcileri tarafından toplatma kararı olmayan afişleri engelleyemeyecekleri söylendi. Menemen’de de afişler belirlenen noktalara yapıldıktan sonra faaliyet bitirildi.

Adana

“Özgürlük, devrim, sosyalizm!” ve “Faşist polis terörüne karşı direnişe!” şiarlı afişler, çarşı merkezde, Akkapı, Meydan ve Şakirpaşa gibi emekçi semtlerinde yaygın olarak yapıldı.

Yapıldıktan kısa bir süre sonra bazı yerlerde afişler parçalandı.

Ankara

Ankara BDSP, 18 Ekim’de Kızılay ve çevresine yaptığı afişlerle emekçilere seslenmeye devam etti. Kurtuluş, Sakarya Caddesi, Yüksel, Ziya Gökalp Caddesi ve Sıhhiye Pazarı çevresine yaygın bir şekilde “Özgürlük, devrim, sosyalizm!” ve “Faşist polis terörüne karşı direnişe!” şiarlı afişler yapıldı.

Emekçilerin özellikle polis terörü afişine yorumları olumluydu. Yol üzerindeki afişlerin devlet tarafından sökülmesi ise faaliyete yönelik tahammülsüzlüğü gösterdi.

Kızıl Bayrak / İzmir - Adana - Ankara

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2013/41 * 25 Ekim 2013

Fiyatı: 1 TL

Sahibi ve Y. İşl. Md.: Tayfun Altıntaş
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.
Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Millet Cd. Selçuk
Sultan Cami Sk. No 2 / 9 Fatih / İstanbul
Tlf. No: (0212) 621 74 52 - 0536 285 73 25
e-mail: info@kizilbayrak.net
twitter: @kizilbayraknet
http://www.kizilbayrak.net

Baskı: ESMAT Matbaacılık
M. Nezih Özmen Mah. Yüksel Sk. No: 19
Güngören / İstanbul

Özgürlük, devrim, sosyalizm için buluşuyoruz!

Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu (BDSP), Büyük Ekim Devrimi'nin 96., Yeni Ekimler'in Partisi'nin 15. yılında, işçi ve emekçileri, mücadeleyi büyütme ve safları daha da sıklaştırmak için Kasım ayı içinde yapılacak etkinliklerde bir kez daha yan yana gelmeye çağırıyor. Haziran ruhunu yeni Ekimler'e taşımak için örgütlenen "Özgürlük, devrim, sosyalizm!" şiarlı etkinlikler farklı tarihlerde İstanbul'un üç farklı bölgesinde, Gebze'de ve Bursa'da yapılacak.

7 Kasım'da Kartal'da!

Etkinliklerden ilki 7 Kasım'da Kartal'da yapılacak. Kartal ve çevresinde yaygın olarak çağrısı yapılan etkinliğin programı ve bilgileri şöyle:

Program

- * Abdal / Haluk Tolga İlhan
- * Musa Kurt
- * Volkan Şahin
- * Öteki Sesler Korosu
- * Halk oyunları

Tarih: 7 Kasım – Perşembe

Saat: 19.00

Yer: Hasan Ali Yücel Kültür Merkezi

İletişim: 0539 429 02 09

16 Kasım'da Sarıgazi'de!

"Özgürlük, devrim, sosyalizm!" şiarı ikinci olarak Sarıgazi'de yankılanacak. Sarıgazi'de yapılacak etkinliğin programı ve bilgileri şöyle:

Program

- * Erdoğan Emir
- * Abdal / Haluk Tolga İlhan
- * OSİM-DER Müzik Atölyesi

Tarih: 16 Kasım – Cumartesi

Saat: 19.00

Yer: Yıldırımlar Düğün Salonu (Demokrasi Caddesi / Sarıgazi)

İletişim: 0216 621 25 22 / 0531 889 32 35

17 Kasım'da Gebze'de!

BDSP, yapacağı etkinlik ile "Özgürlük, devrim, sosyalizm" şiarını Gebzeli işçi ve emekçilere taşıyacak. Gebze'de yapılacak etkinliğin programı ve bilgileri şöyle:

Program

- * Adalılar
- * Hasan Karayol
- * Meyman
- * Pendik PSAKD Müzik Grubu

Tarih: 17 Kasım - Pazar

Saat: 13.00 - 16.00

Yer: Saray Cafe (Cuma Pazarı içi, No: 34)

İletişim: 0542 843 16 01 / facebook: gebze.bdsp

17 Kasım'da Bursa'da!

Bursa'da "Direniş, devrim, özgürlük!" şiarıyla yapılacak etkinliğin programı ve bilgileri şöyle:

Program

- * Grup Abdal
- * Mamak İşçi Kültür Evi Müzik Topluluğu
- * Nilüfer Sokak Oyuncuları
- * Gezi şehitleri aileleri

Tarih: 17 Kasım Pazar

Saat: 16.00

Yer: Nazım Hikmet Kültür Merkezi

(Yüzüncü Yıl Metro İstasyonu çıkışı – Nilüfer)

İletişim: 0553 409 16 18 / facebook: bdsb.bursa

30 Kasım'da Esenyurt'ta!

Etkinliklerin son ayağı Esenyurt'ta yapılacak. Esenyurt'ta yapılacak etkinliğin programı ve bilgileri şöyle:

Program

- * Ali Ekber Eren
- * Abdal / Haluk Tolga İlhan
- * Ötekilerin Sesleri Korosu
- * Aliye Fişen
- * Esenyurt İKE Tanyeri Şiir Topluluğu
- * Sinevizyon gösterimi

Tarih: 30 Kasım – Cumartesi

Saat: 18.00

Yer: Derya-1 Düğün Salonu

(İncirtepe Mh., Tabela Durağı, M.K.Paşa Cd., No:9)

İletişim: 0539 414 35 45